

Dva sata poslije ponoći sirene su zavrištale kroz betonske zidove, razarajući spokoj koji je kratko potrajao. Začula se škripa guma na pločniku; vozila Hitne pomoći kočila su pred ulazom - a tuljenje sirena pomiješalo se s povicima bolničara koji su iskrcavali svoj teret. Sekundu kasnije, dvokrilna su se vrata s treskom otvorila, a bujica kolica s ranjenicima potekla je popločanim podom.

"Idemo!" zauriao je netko, i u tom je trenutku Hitna služba oživjela. Liječnici još snenih očiju, u bijelim ogrtačima i modrim kirurškim odorama poskakali su na noge, i povicima tražili komplete za prvu pomoć i dežurne kirurge. Trijažne sestre u ružičastom krivudale su među nosilima, za sobom vukući stalke s infuzijom i kolica s opremom za oživljavanje. Na prvi je pogled u prostoriji zavladao potpuni kaos, ali je u stvarnosti to bila savršeno nadzirana i složena izvedba. Sestre i liječnici igrali su zajedno poput profesionalnih sportaša, ispunjavajući svoje dužnosti savršeno usklađujući pokrete.

Skutren u kutu, gotovo u dnu prostorije, Brad Al-ger razrogačenih je očiju promatrao tu predstavu. Iako je na dužnost stigao prije nepunih dvadeset minuta, odijelo mu je već bilo natopljeno znojem. Po rukavima bijele liječničke kute nahvatale su se crvene mrlje, a njegove visoke tenisice poprimile su neprirodnu, gotovo ljubičastu boju. Platinasto plava kosa stršila mu je iz glave u neurednim uvojcima - nalikovao je minijaturnom vatrometu. Pod staklasto modrim očima objesili su se podočnjaci - uglavnom, izgledao je kao da mjesecima nije spavao.

Vlažnim rukavom otro je čelo, a zatim hitro odskočio u stranu kad je potpuno raskuštrana sestra uza zid pokraj njega parkirala kolica za oživljavanje.

"Isuse", prokrkljao je Alger; glas mu se zatim povisio: "Ovdje smo do koljena u krvi. Mislio sam daje prvi val gadan - čekaj, ovo je ludilo. Koliko je vozila u najavi?" "Dvadeset dvoja", odgovorila je sestra, bacajući okrvavljene rukavice na pod. "Možda i više. Isprva su pomislili daje samo devet automobila. Sad javljaju daje nekih trinaest."

Alger je zazviždao. "Trinaest. U dva ujutro." "To vam je prva noćna petkom?" Imala je kosu poput žice i blage oči. Alger je nagađao da joj je oko trideset ili trideset pet godina. Pored nje osjetio se poput djeteta, i pokušao je nekako prikriti strah u glasu. "Počeo sam stažirati u nedjelju."

Sestra mu se sažalno nasmiješila. "Dobro došli u NewYork."

S kolica je uzela čiste rukavice i vratila se u gužvu. Po tisućiti se put u manje od tjedan dana Alger upitao kog vruga ovdje radi. Prije samo mjesec dana bio je na četvrtoj godini medicine u Cincinnatiju. U Ohio. Najveće su mu brige bile otplata studentskog kredita i Kelly Pierce, njegova najnovija bivša. Dežurstvo u Hitnoj odradio je Cincinnatiju - ali, nikad nije niti sanjao o nečem ovakvom.

Večer je započela sasvim nevino. Nekoliko srčanih, šačica novih članova kluba ranjenih hladnim ili vatrenim oružjem, pet-šest slučajeva teškog disanja koji su poskri-večki pušili ispod maski s kisikom. A zatim je stigao poziv putem interkoma Hitne službe. Višestruki prometni udes na cesti Franklin Delano Roosevelt - najmanje deset u kritičnom stanju, još dvadeset teško ozlijeđenih. Istog su trenutka pozvali sve slobodne doktore iz ostalih bolničkih odjela, a Hitna je prešla u stanje pune pripravnosti.

Alger je pogriješio upitavši Dukea Bakera - gorostasnog, živčanog, glavnog specijalizanta - što to znači prevedeno na neki razumljivi jezik. Dok se derao na njega, Dukeuje umalo prsnula moždana arterija -jedino što se od Dukea dalo razumjeti, imalo je neki seksualni predznak. Puna pripravnost znači da, po mogućnosti, do jutra ne ubiješ nikoga - a, za to vrijeme, odjebi mi sputa.

"Brade! Ovamo!"

Alger je, ugledavši Dennisa Crowa, osjetio kako mu puls skače. Visok, mršav, s krijestom tamne kose i pjegama koje su prekrivale svaki komadić nepokrivene kože, Crowje bio jedan od četiri stažista koji su počeli s njim; i jedini koji je izgledao izgubljenije od njega. Rođen na farmi, studirao na Sveučilištu u Wisconsinu, i preko glave u Hitnoj službi u velikom gradu - drugim riječima, po čitavoj pjegavoj stražnjici nosio je otiske Dukeovih cipela.

U tom je trenutku Crow stajao između dva bolničara, pokraj nosila na drugom kraju Hitne. Ta su se dvojica mučila s ranjenikom koji se grčio dok mu je Crow pokušao ugurati cijev u grlo. Iako su oba bolničara bila veliki i snažni, jedva im je uspijevalo ranjenika držati nepomičnim. Jedan se mučio prebaciti mu vezice preko prsnog koša, dok je drugi svom težinom ranjeniku nalegao na ruke.

Alger je s kolica zgrabio sterilne kirurške rukavice i potrčao. Trčeći preko dvorane, mahnuo je da dovezu kolica s elektrodama, prijenosni elektrokardiogram i pribor. Do Crowa i nosila stigao je samo nekoliko sekundi prije sestre s opremom. Promatrao je kako MariaGofliez na pacijentova prsa pričvršćuje kružne elektrode BKG monitora. Unatoč tome stoje bila krupna žena, s velikim naborima sala koji su visjeli s njezinih ruku i vrata, pokreti su joj bili meki i sigurni. U smeđim joj se očima jasno razabirala zabrinutost. Crow i Alger bili su stažisti s manje od tjedan dana prakse. Nijedna, imalo prisebna sestra nije željela ostati u njihovoj blizini i gledati kako se dječica igraju doktora.

Alger je otjerao tu misao. Nije se igrao doktora - on je doktor. Usredotočio se na ranjenika.

Bijelac, dvadeset četiri ili dvadeset pet godina. Visok, mišićav, grubih, četvrtastih crta lica i staklastih, svijetlomodrih očiju. Košulju su mu već bili izrezali bolničari; na desnoj nadlaktici imao je tetoviranog zmaja s plamenim jezicima koji su mu sukljali iz usta. Nikakvih vidljivih ozljeda, nikakvih znakova koje je Alger očekivao otkriti na žrtvi prometnog udesa.

Promatrao je dok je Crow konačno uspio uvesti cijev za intubaciju kroz ranjenikov epiglotis, i prodrijeti u dušnik. Pacijentov se prsni koš podigao, a Crow je na kraj cijevi brzo pričvrstio crijevo za zrak. Ranjenik je nastavio disati, a Crow se oslonio na nosila; ispod zatvorenih kapaka jasno se vidjelo da koluta očima. Alger se okrenuo bolničarima: "Sto se dogodilo?"

Krupniji od dvojice odgovorio je, imobiliziravši ra-njenikova prsa: "Pronašli smo ga u kolapsu, bez svijesti, u zaustavnom traku; šest-sedam metara od mjesta nesreće. Nikakvih kontuzija, nikakvih vidljivih ozljeda. U vozilu se dvaput počeo grčiti - a prije nekoliko minuta došlo je do zastoja disanja."

"Znamo li što o njemu?"

Bolničar je otkoračio od nosiljke. "Ne; nikakvi dokumenti, nije imao lisnicu. Ne reagira ni na kakve podražaje. U vozilu je nekoliko minuta bio svjestan - ali iz njega nismo mogli ništa izvući."

"Lijekovi?"

Bolničar je odmahnuo glavom. "Krvni pritisak i puls bili su uredni. Kao što sam rekao, do zastoja disanja došlo je prije nekoliko minuta."

"AEKG?"

"To ćete vi srediti. Tamo je bio pravi cirkus. U istom smo vozilu imali još jednog, u bitno gore stanju. Nisam siguran daje ovaj uopće izravno povezan s nesrećom - moguće daje samo promatrao. U svakom slučaju, ne izgleda kao daje proletio kroz vjetrobrian ili nešto slično." Malo je zastao. "Dobro, gospodo, sad ga vi preuzimate."

Bolničar je, sasvim očito, oklijevao. Alger je osjetio kako mu krv navire u lice. Znao je da izgleda poput bebe. Kimnuo je, lice mu je izražavalo odlučnost. Bolničar se okrenuo i pošao prema izlazu. Drugi gaje bolničar pozdravio, a zatim otišao. Stažisti su ostali sami. Alger je potajno pogledavao Dukea koji je obrađivao ranjenika na drugom kraju dvorane, a zatim je zaškrípao zubima. Znao je daje zelen - ali, znao je da ovo može srediti.

"Dobro, idemo od početka: intubacija, disanje, srce."

Znao je da iskusnoj sestri zvuči poput kakvog maloumnih, ali je morao početi s onim što zna - a to su bile tri od Deset zapovijedi. Promatrao je kako se pacijentova prsa dižu i spuštaju; Crowvje dobro obavio intubaciju. Potom je pogledao EKG, i pogled priljepio za maleni zaslon na vrhu čeličnih kolica koja su mu dopirala do struka.

"Blagi Bože", prošaptao je.

Crovvje pogledao monitor i razrogačio oči. Čitav zaslon prekrivale su poludjele zelene crte. "Taj se raspada! Izgleda kao da mu srce vozi reli! Stoje to, v-fibrilacija?"

Alger je promatrao zaslon i odmahnuo glavom. Pacijent još nije pao u arest - ipak, bio je prilično blizu. Alger nikad prije nije vidio nešto takvo. U jednom se

9trenutku na zaslonu očitavalo produženo ubrzavanje - a u sljedećem, produljena ravnina. U trenutku se sve pretvaralo u normalni sinusni ritam - u sljedećem je poskakivao kroz nekoliko aritmija istodobno. Alger je savršeno dobro znao da bolničari, da su vidjeli takvo čudno očitavanje EKG-a, nikad ne bi pacijenta predali dvojici stažista. Taj bi otišao ravno glavnom specijalizantu.

Alger se ponovno vratio pacijentu. Izgledao je miran, u nesvijesti, ali mu se pod kožom mišićje vidljivo grčilo. Mišići kao da su titrali usklađeno s očitanjima na zaslonu. Nije bilo nikakve sumnje - događalo se nešto čudno. "Isuse, ovo nije dobro. Pritisak?"

Maria Gomez provjerila je tlakomjer, pričvršćen na pacijentovu desnu ruku. "Dvjesto dvadeset sa sto dvadeset." "Molim!?"

Sestra je provjerila. Slegnula je ramenima, lice joj je malo problijedilo. "Dvjesto dvadeset sa sto dvadeset."

Alger se nakašljao, osjetio je kako mu se želudac stišće. Dvjesto dvadeset sa sto dvadeset - očajno visoko. Uz nepravilan rad srca, to je opasan znak. Pacijentov krvožilni sustav potpuno je poludio, a srce mu je bilo pretjerano nadraženo.

"Akutni infarkt miokarda?" umiješao se Crow. "Možda plućna embolija?"

Alger je odmahnuo glavom. EKG nije izgledao kao infarkt, a ni kao embolija. Rukavom je otro znoj s očiju. Samo mirno. Koncentriraj se. Suočio se sa zagonetkom -ipak, u tome je bila čar Hitne službe, nije li?

Rješavanje zagonetki. "U redu, trebam krvne testove, komplet broj 7..."

"Pritisak mu raste!" prekinula ga je Gomezova. "Dvjesto pedeset sa sto pedeset!"

Ajebiga. Kako mu pritisak može rasti? Tip je već otišao preko svake granice! Alger je opsovao. Uzbudljivo ili ne, znao je da u ovom trenutku mora pozvati Dukea. U svakom bi mu trenutku pacijent mogao pasti u arest. Alger se upravo spremao zavikati, kad mu se Crow pro-derao u uho: "Imamo ventrikularnu! Ovo je definitivno v-fibrilacija!"

Alger se okrenuo prema EKG-u. Sjajne zelene crte potpuno su se rascjepkale i poludjele; pacijent je pao u ventrikularnu fibrilaciju. Njegovo je srce reagiralo na slučajne električne podražaje i nije više bilo sposobno dostavljati krv ostatku tijela. Drugim riječima, gubili su pacijenta. I to brzo.

“Pritisak pada!” viknula je Gomezova. “Gubimo ga!”

Alger se bacio i dovukao kolica s defibrilatorom, dok je Crow najavio oživljavanje. Uobičajeno bi bilo da bi i liječnici i sestre pojurili prema tom pacijentu - samo, noćas ih je bilo toliko u Hitnoj daje njegov poziv prošao gotovo nezamijećeno. Alger je znao da bi se Duke probio do njih, daje znao da dva stažista imaju posla s umirućim - ali Alger nije imao vremena čekati da glavni specijalizant preuzme stvar.

Zgrabio je elektrode defibrilatora i čvrsto ih primio. Po elektrodama je razmazao vodljivu mast, te je razmazao kružnim pokretima. Nije imao izbora; pacijentu je mogao dati elektrošok, i moliti se da će mu srce proraditi u normalnom ritmu. Nikad prije nije radio s elektrodama - iako tijekom studija desetak je puta promatrao kako se radi s njima.

“Tristo džula”, rekao je, pokušavajući glas održati što mirnijim. Znao je daje tristo visoka početna vrijednost - ipak, tip je bio krupan i mišićav. Vjerojatno je cijelog života bildao. “Odmaknite se!”

Svi su se udaljili od nosila. Alger je pritisnuo elektrode na gola pacijentova prsa i palcima stisnuo prekidače. Tijelo se izvilo uvis, a potom tresnulo na nosila. Alger je pogledao zaslon EKG-a. Ništa. Okrenuo se Gomezovoj koja je stajala pokraj defibrilatora. “Tristo šezdeset. Odmah!”

“Isuse”, promrmljao je Crow. “Gdje je 1 juke?”

Alger nije mario. U ovom trenutku ni Duke ne bi mogao ništa - ili će tipu srce ponovno proraditi, ili je gotov. Gomezovaje podigla voltažu, a Alger je pripremio elektrode. “Miči se!”

Ovaj put pacijent se izvio gotovo deset centimetara iznad nosila. Vrat mu se iskrivio unatrag, a privezane ruke divlje zgrčile.

“Ravna crta!” zaurkao je Crow. “Gotovje! Brade...”

“Ponovno!” povikao je Alger. “Miči se!”

Po treći je put dao elektrošok. Nosnice mu je ispunio vonj spaljenog mesa; u trenutku se okrenuo prema EKG-u. I dalje ništa. Odbacio je elektrode u stranu i napola se popeo na nosila, te dlanove položio otprilike na sredinu pacijentovih prsa. Mišići podlaktica zateg-nuli su se kad je počeo najsnažniju masažu srca u životu. Pacijentova mu se koža pod prstima činila neobično krutom, grubom, gotovo kao uštavljenom. Radio je u gotovo potpunoj tišini; minute su prolazile dok je pokušavao prizvati pacijentovo srce ponovno u život. Nije mario za znoj koji mu se slijevao niz leđa, za bol u rukama i ramenima. Misli su mu letjele po svemu što se dosad dogodilo, tragao je za nekim razlogom zbog kojeg je sve krenulo po zlu. Je li nešto propustio? Je li mogao još nešto učiniti. Je li ispravno postupio upotrijebivši defi-brilator?

“Sto je?” upitao je, obeznaden, unaprijed znajući odgovor.

“Ništa”, odvratio je Crow. “Brade, mrtav je. Gnječiš meso.”

Alger je pogledao na zaslon EKG-a, a zatim ponovno Crowa. Pogledao je sestru Gomez koja je kimnula.

Osjetio je kako mu se ramena opuštaju, kako mu ruke

mlohavo vise. O, jebiga. Sve se dogodilo previše brzo. Bacio je pogled prema Dukeu koji je još uvijek obrađivao ranjenika na drugom kraju dvorane. Ili nije čuo poziv, ili je imao vlastiti hitan slučaj.

Alger je progutao slinu, uvjeravajući se da je sve uradio po pravilima. Ni Duke ne bi učinio ništa drugačije. Tip je pao u arest dvije minute nakon dolaska u Hitnu. Elektrode su ga mogle samo spasiti - nikako ga nisu ubile.

Unatoč svemu tome, Alger se i dalje osjećao odvratno. Čovjek je umro preda mnom. Podigao je ruke s mrtvačevih prsa i odmaknuo se od nosiljke. Za kog sam vruga odabrao Hitnu?”Pogledao je na sat iznad dvokrilnih vrata. “Vrijeme smrti - tri sata, petnaest minuta.”

Zgulio je rukavice s ruku, dok je Gomezova nosila pogurala prema dizalu u dnu prostorije. Dizalo se spuštalo ravno na patologiju, a zatim do bolničke mrtvačnice. Zbog neobičnih okolnosti smrti gotovo će sigurno doći do obdukcije, pa će mu možda patolog moći reći što se ustvari dogodilo. Ipak, muškarcu na nosilima to neće nimalo pomoći.

Dok je promatrao kako Gomezova odvozi tijelo, Algerovo se lice objesilo. Kapci su mu bili teški poput olova. Na ramenu je osjetio Crowovu ruku. “Učinili smo sve što smo mogli. Ljudi umiru, i usprkos tome što Duke misli, nismo baš uvijek mi krivi.”

Alger gaje pogledao, a potom skrenuo pogled prema ulaznim vratima. Uzdahnuo je ugledavši nova nosila koja su gurali u Hitnu.

Dvanaest sati nakon toga Mike Lifton pokušavao je suzbiti mučninu dok je Josh Kemper naglo povukao tešku čeličnu ladicu. Snažan zadah mrtvog mesa, pomiješan s aseptičnom hladnoćom “skladišta”, natjerao gaje da iskrivi lice; Mike je požalio stoje svom kolegi pristao pomoći u “žetvi”. “Navikneš se”, rekao je Josh, obim rukama izvlačeći ladicu s lesom. Josh je bio visok, koščat, prevelikih ušiju koje su stršile ispod duge i masne smeđe kose. “Pomaže misliti na to koliko novca zaradiš. Dvadeset dolara na sat u svakom je slučaju bolje od nalijevanja kava po birtijama.”

Mike se pokušao nasmiješiti, ali mu je zvuk zapeo negdje u grlu. Nervozno je cupkao rukave svojeg zelenog haljetka, trljajući meku tkaninu među rukavicama zaštićenim prstima. Osjećao je kako mu se znoj hladi na leđima; zadrhtao je, navirujući se Joshu preko ramena.

Tijelo u ladici bilo je umotano u prozirnu plastičnu vreću sa zatvaračem na gornjoj strani. Kad je Josh otvorio zatvarač, Mike je uzmaknuo za korak. "Idemo. Jedan ukočeni, srednje pečen."

Mike je zatreptao, osjetio je kako su mu se usta osušila. Potom je rukom u rukavici prošao kroz svoju kratku, kestenjastu kosu. I prije je radio na leševima; još na prvoj godini medicine pročačkao je i prerovao mrtvaca dovoljno za jedan pristojan film strave. Ipak, nikad nije vidio nijednog toliko svježeg.

Muškarac u vreći bio je neprirodno blijed, gotovo modro-siv; mišićava prsa pokrivale su kovrčave plave malje. Oči su mu bile zatvorene, lice ukočeno - koža mu se napela na jagodicama. Počela se zamjećivati rana mrtvačka ukočenost; četvrtasta vilica stršila mu je, a vrat mu se ukočeno napeo nad čeličnom ladicom. Nije bilo vidljivih znakova povreda, nije bilo otvorenih rana ni primjetnih trauma. Jedini znak bila je tetovaža živih boja na desnoj nadlaktici.

"Lijep zmaj", rekao je Josh, pokazujući ga. "Izgubili smo tristo dolara kože."

Mike je protrnuo čuvši taj mračni komentar. Znao je da s pola radnog vremena u banci kože može dobro zaraditi - a bila je to i dobra vježba za kiruršku specijalizaciju nakon fakulteta - ipak, osjećao se prilično jezivo. Način razmišljanja njegovog kolege nije mu nimalo pomogao. Bilo je to više od cinizma koji dolazi s iskustvom; Josh Kemper rodio se bez i najmanjeg tračka pokornosti. Na prvoj godini studija, zbog košarke koju je igrao s gušteračom, gotovo je izletio s medicinskog fakulteta Columbia. Nesumnjivo, na patologiji ga je čekala blistava karijera.

Mike je bio osjetljiviji od njega. Na prvom predavanju iz anatomije zamalo se onesvijestio kad je profesor načinio prvi "Y" rez. Unatoč tome što je tijekom protekle tri godine prilično očvrsnuo, morat će još podosta proći prije nego što bude spreman primiti skalpel.

"Osim tetovaže", nastavio je Josh, do kraja otvorivši vreću, "izgleda prilično dobro. Obje ruke, obje noge. Očna banka još ga se nije dočepala. Dalekozori su mu još na mjestu."

Mike se leđima okrenuo lešu pokušavajući se smiriti. Ponavljao si je da je to važan i neophodan posao. Ljudsko se tijelo može reciklirati. A to znači da to netko mora raditi. Srce, jetra, bubrezi, oči, koža - netko je morao pokupiti sirovine.

Ipak, ni ta mu misao nimalo nije olakšala. Zagrizao je donju usnicu, pokušavajući ne brojati čelične ormariće koji su pokrivali tri zida potpuno praznog "skladišta".

"Ako misliš bljuvati", ubacio se Josh, "učini to sad. Kad odemo u operacionu, moramo paziti na sterilnost."

"Neću bljuvati."

"Izgledaš jezivije od ovog tipa tu. Mike, moraš se naviknuti na takve stvari. Ovo je komad mesa. A mi smo tipovi iza pulta u mesnici."

"Odvratan si."

"Zato me obožavaju. Provjeri oznaku na palcu." Josh je pošao do ormarića na drugom kraju skladišta. "Idem po spis." Mike je disao na usta kružeći oko izvučene ladice. Ne razmišljaj prepiše. Radi svoj posao. Stigao je do kraja ladice i rastvorio vreću. Mrtvačeve su noge bile duge i mišićave, isto prekrivene plavim maljama. Na tabanima je imao debele žuljeve, a nokti su mu bili žuti kao kod starih ljudi. Mike se pitao je li preminuli bolovao od nekih gljivica.

No, sad razmišljaš kao pravi doktor. Nasmiješio se u sebi, a zatim na nožnim palcima potražio identifikacijsku oznaku. Čelo mu se naboralo u trenutku kad je shvatio da je nema. Pretražio je ladicu ispod mrtvačevih žuljevitih peta, ali plastičnoj pločici nije bilo ni traga. "Josh, ne mogu je naći."

Josh se vratio s drugog kraja sobe. U rukama je držao kartonski omot spisa. "Ponekad im se zavuče ispod peta."

"Tražim posvuda. Nema oznake."

Josh je zastao do njega, psovao je. Strpao je spis pod ruku i obim rukama podigao mrtvačeve noge. Dva su studenta zajedno pretražila čitavu ladicu, ali nisu našli ništa.

"A, jebiga", rekao je Josh. "Ma, upravo sjajno. Eckelman je totalni idiot."

"Tko je Eckelman?"

"Patologov pomoćnik. On vodi skladište. Označava tijela, uspoređuje oznake s oznakama spisa. Debelo, masno govno, i još se oblokava." Josh je izvukao spis ispod ruke i prelistao ga orukavičenim rukama. "Derrick Kaplan. Bijelac, tridesetih godina. Plava kosa, plave oči. Akutna disekcija aorte, umro u Intenzivnoj."

Mike je pogledao tijelo u ladici. "Pa, plavokos je, ima plave oči. Samo ne izgleda kao da mu je trideset i nešto. Piše li nešto o tetovaži?"

Josh je odmahnuo glavom. "Ne, ali kažem ti, Eckelman je maloumnik. Pogledaj, odjeljak broj pedeset dva. Eckelman neprestano gubi oznake. Osobito kad je ludnica u Hitnoj, a nakon sinoćnje nesreće..."

"Josh, siguran si da nikoga ne bismo trebali pitati? Sto ako to nije taj les?"

Josh je zastao, prstom se počeošao po bradi. Bacio je pogled prema dizalu u uglu prostorije - tamo su ih čekala kolica kojima će tijelo prevesti u operacionu dvoranu, na "žetvu". Slegnuo je ramenima. "Imamo pristanak, imamo les. I, ono najvažnije, imamo praznu operacionu dvoranu sljedećih sat vremena. Idemo narezati nešto kože."

Okrenuo se i pošao prema kolicima. Mike se zagledao u tetoviranog zmaja. Nadao se da njegov kolega zna što radi.

"Sad pazi. Ovo će ti se stvarno svidjeti."

Mike je ispod papirnate kirurške maske zagrizao usnicu dok je Josh petljao s vrećicom slane otopine obješene na stalku za infuziju, iznad operacionog stola. Pumpa za infuziju oživjela je glasno zasiktavši. Mike je promatrao u šoku, kako se koža na mrtvačevim prsima napuhava poput golemog balona s vodom.

"Slanu otopinu ulijevamo u potkožnu bazu", objašnjavao je Josh, pokazujući na još tri vrećice s otopinom, jednu na svakom kutu stola. "Pritisak odvaja dermis od masnog sloja pod njim. Olakšava precizno rezanje."

Mike je kimnuo; uz gađenje je osjećao i divljenje. Mrtvačeva prsa - obrijana, premazana Betadineom, napumpana slanom otopinom, više nisu izgledala ljudski. Napuhana je koža bila klizava, glatka, zaobljena, smećkaste boje koju je Mike vidio u katalogu kožnih jakni. "Hoće li biti krvi?"

"Ne previše", odgovorio je Josh, posegnuvši prema pladnju s instrumentima pokraj stola. "Sve dok ga ne okrenemo. Najveći dio krvi nakupio se na leđima."

r*w

1/S pladnja je podigao blistavi čelični instrument i pokazao ga Mikeu. Nalikovao je na pretjerano veliki nož za sir, s vijkom za podešavanje pokraj, poput britve, oštrog sječiva. "Dermatom namještam na 0,9 milimetara. Cilj mi je izrezati komad kroz kojeg se može gotovo vidjeti."

Nagnuo se i dermatom namjestio točno pod mrtvačevu ključnu kost. Mike je pomišljao da odvрати pogled, ali je samo zario nokte u dlanove. Za nekoliko će mjeseci završiti stažiranje u Hitnoj, a tamo se nagledao jednakih, pa i većih grozota.

Promatrao je kako Josh povlači dermatom preko prsa. U kanaliće kromiranog stola potekao je potočić tamne krvi, bez kisika. Tanak sloj kože lagano se nabi-rao iza oštrice, a Josh je, stigavši do kraja prsnog koša, znalčki zakrenuo zglobov, odrezavši traku kože. Nježno ju je podigao držeći je za rub, te je podigao Mikeu pred oči. Bila je gotovo prozirna, tridesetak centimetara duga.

"Otvori hladnjak", rekao je Josh, a Mike je brzo podigao plastičnu kutiju koja mu je stajala do nogu. Hladnjak je bila crveno-bijela kocka, sa znakom njujorških vatrogasaca na dvije strane. Mike je otvorio hladnjak i izvukao plitku posudu ispunjenu plavkastom tekućinom.

Josh je komad kože ubacio u tekućinu, a Mike je čvrsto zatvorio poklopac. Hladnjak će kožu održavati svježom sve dok je ne prebace u banku organa. Tamo će je natopiti antibiotskom tekućinom i uskladištiti neograničeno dugo na temperaturi od -56 Celzijevih stupnjeva.

Josh je nastavio raditi na prsnoj koži. Rezaio je znalčki i sigurno, te je za nekoliko minuta oderao veći dio prsa i trbuha, obje ruke i obje noge. Oko tetoviranog zmaja obrezao je maleni krug, koji je sad stršio poput nekog otočića živih boja na bjelkasto-ružičastoj podlozi potkožne masti.

"Pomogni mi da ga okrenem", rekao je Josh, ruke podvukavši pod mrtvačeva leđa. Mike mu je pomogao, te su zajedno prebacili tijelo na bok. Mike je primijetio malene kružne mjehuriće na mrtvačevom zatiljku. "Josh, pogledaj ovo."

Josh je pogledao osip. Bio je jedva tri centimetra u promjeru i sastojao se od tisuća sićušnih crvenih pjega. "Sto s tim?"

"Imamo ga u dosjeu?"

Josh je dokraja okrenuo tijelo te je ponovno uzeo dermatom. "Nije to ništa. Ujela ga buba. Mala nadražje-nost. Možda smo ga mi zagrebali dok smo ga prebacivali na stol."

"Izgleda malo čudno..."

"Mike, tip je potpuno mrtav. U bolnicama leže teško opečeni, a ovaj je bio dovoljno darežljiv pa nam je prepustio svoju kožu. Idemo ovo završiti i brišemo."

Mike je kimnuo shvativši daje Josh u pravu. Tip na stolu je već prošao kroz Hitnu. Liječnici su mu pokušali spasiti život, ali sad za njega nitko nije mogao više ništa učiniti. A Josh, Mike i njujorški vatrogasci, njegovom će smrću nekoga spasiti. Derrik Kaplan završio je svoje - a nekome je njegova koža trebala.

Mike je stisnuo zube, a zatim mahnulo rukom prema dermatomu u Joshovoj ruci. "Ako nemaš ništa protiv, sad bih ja probao."

Josh Kemper podigao je obrve i osmijehnuo se pod maskom.

Tjedan dana kasnije, u privatnom odjelu Bolnice Jamaica u Queensu, Perry Stanton dvaput se trgnuo u svojoj tankoj bolničkoj spavaćici, a zatim se naglo probudio. Doktor Alec Bernstein široko mu se nasmijeo.

U ZENICI

“Profesore Stanton”, progovorio je Bernstein, svojim toplim glasom, “dobar dan. Bit ćete sretni kad saznate daje operacija u potpunosti uspjela.”

Stanton je zatreptao nekoliko puta, pokušavajući otjerati maglicu ispred očiju. Bernstein je, s gotovo očinskim ponosom, promatrao malog čovjeka. Opečeni pacijenti uvijek su mu budili taj osjećaj. Za razliku od zatezanja lica, povećavanja grudi i drugih neobvezatnih operacija koje su mu pretrpavale raspored, pacijenti s opekotinama oduvijek su bili njegov ponos.

Doktor Bernstein osjećao gaje promatrajući Stan-tona. Stanton, četrdeset devetogodišnjeg izvanrednog profesora povijesti na obližnjem Sveučilištu Jamaica, dovezli su na nosilima u Hitnu prije četrdeset osam sati, s opekotinom trećeg stupnja na lijevom bedru. U podrumu Sveučilišne knjižnice eksplodirao je kotao, a gusti mlazovi pregrijane pare doslovno su Stantonu oderali kožu s noge.

Bernstein se sjećao hitnog poziva - bio je usred liposukcije; istog je trena nestao iz operacione dvorane.

Pregledao je ozljede i odmah nazvao banku kože. Sat vremena nakon toga već je radio na Stantonovoj nozi.

Bernstein je podigao pogled kad se pokraj njega provukla sestra i objesila novu vrećicu s tekućinom na stalak za infuziju iznad Stantonovog kreveta. Teri Nestor nasmiješila se kirurgu, a potom pogledala profesora koji se budio: “Profesore Stanton, bit ćete kao nov. Doktor Bernstein je najbolje što ova bolnica ima.”

Bernstein je porumenio. Sestra je završila s infuzijom te prišla velikim prozorima koji su gledali na bolničko parkiralište, dva kata niže. Namjestila je rebrenice, a narančasto je zalazeće sunce bljesnulo na velikom televizoru smještenom na drugom kraju bolničkog apartmana.

20

Perry Stanton zakašljao je kad mu je svjetlo udarilo u njegovo glineno blijedo lice; Bernstein se ponovno posvetio pacijentu. Kašalj ga je smetao - para je lako moguće smanjila kapacitet pluća, a Stanton je, već po dolasku u Hitnu, pokazivao znakove poremećenog disanja. Bio je malen muškarac, jedva metar šezdeset visok, težak oko šezdeset kilograma, kratkih udova i sićušnog lica. Da bi mu se teško ošteti dišni sustav, nije trebalo mnogo pare.

Bernstein je već odredio da Stantonu u infuziji daju i Solumedol, snažan steroid koji je olakšavao disanje. Sad se pitao treba li mu povećati dozu, barem sljedećih nekoliko dana. “Profesore, kako su vam pluća? Teško dišete?”

Stanton je ponovno zakašljao, a potom odmahnuo glavom. Pročistio je grlo i progovorio pomalo hrapavim glasom: “Ne, samo mi se malo vrti.”

Bernstein je s olakšanjem kimnuo. “To je zbog morfija. A vaše bedro? Osjećate li bol?”

“Samo malo. Ali, svrbi, i to jako.”

Bernstein je ponovno kimnuo. Morfij će bol svesti na najmanju mjeru sve dok opečeno tkivo ispod privremenog presatka ne zaraste dovoljno da primi novu kožu. Svrbež je bio malo neuobičajen, ali nikako ne i rijedak.

“Malo ću vam pojačati morfij, to će srediti bol. Svrab će nestati sam od sebe. Sad bih pregledao zavoj.”

Bernstein se nagnuo i nježno podigao Stantonovu košulju, ogolivši mu bedro. Područje oko presatka pokrivalo su četvrtaste trake bijele gaze. Počinjale su odmah iznad koljena, te završavale točno na slabinama.

Bernstein je rukom u kirurškoj rukavici lagano podigao kut gaze. Ugledao je samo jednu čeličnu spajalicu koja je presađenu kožu držala na mjestu. Koža je bila žućkasto-bijela i čvrsto se prihvatila za subdermalni sloj bez živaca. “Profesore, sve izgleda dobro. Baš dobro.” Bernstein je spavaćicu ponovno navukao preko za-voj.i.

Odlučio je zanemariti svrbež, osim ako se ne pojača. Ustvari, više gaje brinulo nešto stoje primijetio prije nekoliko sati pregledavajući još anestetiziranog pacijenta prvi put nakon presađivanja.

“Profesore Stanton, molim vas, okrenite glavu u stranu.” Bernstein je prišao uzglavlju i nagnuo se, te izbliza pogledao kožu na Stantonovom zatiljku.

Osip kružnog oblika nije nestao, bio je točno na vrhu Stantonove kralješnice. Tisuće sićušnih točaka, crvenilo samo nekoliko centimetara u promjeru. Nekakva alergijska reakcija, pomislio je Bernstein. Ništa ozbiljno, ali svakako na to treba obratiti pozornost.

Bernstein se udaljio od kreveta. “Pokušajte malo odspavati, a Teri će vam pojačati morfij. Vratit ću se za nekoliko sati.”

Bernstein je Teri dao napatke u vezi s morfijem, a potom izašao iz apartmana zatvorivši za sobom teška drvena vrata. Skrenuo je za ugao i ušao u veliki, bijelo oličen i sivim pločicama popločan hodnik. Na njegovom kraju stajao je aparat za kavu ispod velikog lista s napisanim rasporedom.

Zastao je pokraj aparata i uzeo šalicu od stiropora s velike hrpe pokraj napola pune posude s kavom. Natočio sije kavu, a letimičan mu je pogled otkrio daje bolnica, barem naizgled, mirnija nego inače, čak i za ovo nedjeljno popodne. Znao je da po Apartmanskome odjelu lutaju još tri liječnika, i najmanje desetak sestara. Ipak, u ovom trenutku bio je sam sa svojom kavom, svojim pacijentom i svojim mislima.

Potegnulo je dobar gutljaj osjetivši vrelu tekućinu na jeziku. Nedovoljno da bi opekla, oderala kožu i spalila žile, ali ipak dovoljno da mu sinapse bijesnu i mozgu pošalju znakove za uzbunu. Da je bila samo malo toplija, mozak bi poslao odgovor - bježi od vreline prije

22

nego što te ošteti i uništi. Još malo vruće od toga, i za upozorenje ne bi bilo vremena. Perry Stanton vjerojatno ne bi niti osjetio paru - čak i sad njegova bol nije imala veze s opečenim područjem u kojem nije preživjela nijedna živčana stanica. Bol su izazivale čelične spojnice koje su na mjestu držale privremeni presađak.

Profesor će iz bolnice otići s jedva primjetnim ožiljkom i sjećanjem na sjajnog plastičnog kirurga.

Bernstein se nasmiješio, i pogledao na raspored iznad aparata za kavu. Osmijeh mu je nestao kad je u glavi složio ostatak popodneva. Zatezanje u četiri, razgovor o grudima u pet, liposukcija u pola šest. Sve redom neobvezatni zahvati. Bernstein je uzdahnulo i srknulo kavu.

Spremao se dotočiti kad se hodnikom prolomio vrisak. Bernsteinu su se oči raširile kad je shvatio da vrisak dopire iz Stantonove sobe.

Odjurio je. Dok je trčao, vrisak mu je još uvijek odzvanjao u ušima. Ženski vrisak, ispunjen stravom. Bernstein još nikad nije čuo takav vrisak.

Stigao je do kraja hodnika i potrčao prema Stanto-novoj sobi. Teška drvena vrata bila su zatvorena, a s druge strane dopirali su zvukovi - lomljenje drveta, tre-sak razbijenog stakla, udarci teških predmeta koji su padali po podu. Bernstein je progutao knedlu i osvrnuo se niz hodnik. Iza ugla čuo je glasove, znao je da će desetak sestara, tehničara i liječnika za nekoliko sekundi stići do njega. Unatoč tome, prema zvukovima činilo mu se da ni sestra ni Perry Stanton neće živjeti toliko dugo.

Bernstein se upravo spremio zakoračiti kad je nešto tvrdo udarilo oko sredine vrata; drvena se ploča izbočila prema njemu. Odskočio je; preplavio gaje strah. Vrata su bila načinjena od pune hrastovine - što je moglo udariti snagom dovoljnom da izboči drvo? Zagledao se u vrata čekajući da se do kraja slome. To se nije dogodilo. Sekunde su protjecale u tišini, a zatim se začuo zvuk nogu u trku za kojim je uslijedio glasan udarac. Bernstein je svladao strah i bacio se naprijed, rukom je posegnuo prema kvaki.

Vrata su se otvorila, Bernstein je zastao. Nikad prije nije vidio takvo razaranje. Metalni okvir bolničkog kreveta bio je presavijen napola, a u središtu madraca zjapila je velika rupa. Televizor je ležao na podu, puknutog ekrana iz kojeg se dimilo. Oba prozora bila su razbijena; krhotine su prekrivale pod. Bože, pomislio je Bernstein, tko je mogao učiniti nešto ovako? Nekakva eksplozija? A, gdje je Perry Stanton? Tad je spazio stalakza infuziju do polovice zabijen u gipsani zid. U glavi mu se zavrtjelo, zakoračio je naprijed.

Ugazio je u nešto mokro. Spustio je pogled; u grlu mu je zastao dah. Stajao je u lokvi krvi. Trebalo mu je manje od jedne sekunde da otkrije njezin izvor.

Teri Nestor ležala je polovicom tijela ispod uništenog bolničkog kreveta; noge su joj bile neprirodno savijene iza tijela. Na rukama su se jasno zamjećivali brojni prijelomi, a odora joj je bila natopljena krvlju. Bernstein se upravo spremao opipati joj puls kad mu je pogled kliznuo preko iskrivljenih ramena.

Kleknula su mu koljena, svom je težinom nalegao na najbliži zid, dlanom pokrivši usta. Unatoč svemu, nije mogao otrgnuti pogled s tog prizora.

Izgledalo je kao da su dvije neizmjerne snažne ruke zgrabile lubanju Teri Nestor - i zdrobile je.

2.

FoxMulder na čeljust je pritisnuo vlažni hotelski ručnik, sjedajući na rub kreveta načinjenog u kolonijalnom stilu. Gotovo je sav led iscurio kroz jeftinu tkaninu; osjećao je kako mu se hladne kapi slijevaju niz podlakticu. Ležao je slušajući brujanje televizora u sobi - monotoni glasovi CNN-ovih urednika stapali su se s tupim bubnjanjem u njegovoj glavi. Divan kraj sjajnog popodneva. Jezikom je prošao po usnoj šupljini, slankasti gaje okus natjerao da iskrivi lice. Osušena krv pomiješana s lako prepoznatljivim, pjeskastim okusom odstajalog stajskog gnoja. Moglo je biti i gore, pomislio je. Onaj seronja mogao je i bolje ciljati.

Sklopio je oči i ručnikom počeo masirati nakupinu mišića točno ispod donje čeljusti. Jasno je vidio kako lopata leti prema njemu; i luđački sjaj u Kolumbijčevim očima. Samo nekoliko centimetara više i razmrskao bi mu lubanju. Mulder je malo žalio stoje njegova partnerica, Dana Scully, prebrzo liscama okovala ruke pošto mu je on oteo oružje. Malo dulja tučnjava dala bi mu priliku da Kolumbijcu vrati za taj udarac. I za onu besciljnu potjeru koja ih je dovela do te puste štale.

Ipak, Mulder je morao priznati da Kolumbijac nije kriv što su on i Scully protekla dva tjedna proveli lunjajući sjeverno od New Yorka, odrađujući posao Biroa za narkotike. Carlos Sanchez nije mogao znati za izvješća o raskomadanim truplima stoke koja su FBI-ju

25pritjecala proteklih nekoliko mjeseci, ili o dosjeu bačenom na Mulderov ionako pretrpan stol u podrumu Hooverove zgrade - djelomično stoga stoje sama neobičnost slučaja barem naizgled odgovarala Mulderovo opsjednutosti neobjašnjivim, a djelomice zato što se nijedan drugi agent nije ni najmanje želio gnjaviti s hrpom crknutih krava.

Sanchez o tome nije mogao imati blagog pojma -budući da, ustvari, slučaj nije imao ni najmanje veze s ubijenim kravama. Mulder je od samog početka trebao znati da taj slučaj bonafide ne pripada Dosjeu-X. Trideset dvije krave s trbusima razrezanim skalpelom - to je u svakom slučaju ponavljanje uzorka, a ne paranormalna zagonetka.

Mulder je sve to prevideo, a poslije je bilo prekasno. Kad je Scully otkrila tragove gotovo zaraslih šavova na najsvježijim leševima, morao je posumnjati. A poslije, kad su i on i Scully utvrdili da sva ubijena stoka potječe s jednog jedinog imanja nedaleko Bogote, trebalo mu je sijevnuti.

Nažalost, to se dogodilo tek kad je natrapao na napuštenu štalu iza Sanchezove farme - tek je tad shvatio. Zagledao se u hrpu iznakaženih trupla u sredini štale i krvave, zapečaćene vrećice bijelog praha što su se sušile na sijenu - tada mu se žaruljica napokon upalila. Ban-dez je u kravama prebacivao kokain u SAD. Napuštena je štala bila skladište iz kojeg su distribucijski putevi vodili ravno na autocestu 95, na Manhattan.

Prije nego je stigao probaviti svoje otkriće, Sanchez ga je napao lopatom. Minutu kasnije ležao je na Kolumbijcu, u hrpi osušenog gnoja; Scully mu je čitala njegova prava. Tijekom vožnje lagano je prstima masirao bolnu čeljust izbjegavajući Scullyn pogled. Nije trebao pogledati njezino lice da bi znao što ona misli. Još jedna raskrinkana tajna; još jedan privid s logikom u svojoj srži. Naravno, morala je razmišljati na taj način. Uostalom, zato je i bila s njim - da bi otkrila znanstvenu, razumsku istinu, skrivenu iza Mulderovih navodnih zagonetki. Ponekad je njezina šutnja bila poput one lopate koja mu se zaustavila na licu.

Začuo je tuš u susjednoj sobi i zagundao, ponovno se uspravljajući i sjedajući na rub kreveta. Njegovo gaje snažno, metar i osamdeset visoko tijelo boljelo od iscrpljenosti i ogorčenja. Slobodnom je rukom prošao kroz svoju tamnu kosu i pokušao otjerati maglicu što je visjela pred umornim očima boje lješnjaka. Vrijeme za povratak. Scully i njega čekala je duga vožnja do aerodroma u Westchesteru, a ako žele uloviti zadnji putnički let za Washington, morat će putem do tamo prekršiti većinu ograničenja brzine. Naravno, to je bila povlastica FBI-jevih iskaznica i federalnih registarskih pločica. A kazne neka plati tko hoće.

Mulder je podigao mokri ručnik s čeljusti i bacio ga na ružni svijetlosmeđi sag. Izlizada hotelska soba nadvila se nad njim; četiri bijela gipsana zida blistala su u svjetlu velikog televizora. Osim televizora, u sobi je stajala komoda od sekvojina drva koja je glumila komad stilske namještaja, stol s telefaksom i telefonom, i ormar u koji je Mulder natrpao svoja modra i siva odijela. Pod stolom je ležala njegova putna torba, a pištolj i značka stajali su pokraj telefona; naramenice korica za pištolj objesile su se preko telefaksa, njihao ih je hladan zrak iz klimauređaja. Cesta je moj dom -još jedna varijacija na tu temu. Mulder i Scully to su prošli već tisućama puta. Upravo se spremao ustati i početi pakirati odijela kad mu je pogled privuklo nešto na televizijskom programu. Zastao je, u trenutku zaboravivši tup bol u vilici. Platinasto plava izjaviteljica govorila je držeći mikrofoni i hodajući niz prostor koji je nalikovao bolničkom hodniku. Iza nje vidjele su se gusto polijepljene žute 27trake s natpisom Policija. Unatoč gustoj mreži traka, Mulder je odmah spazio užas u sobi na kraju hodnika; razderan i krvlju poprskan madrac, stalak za infuziju koji strši iz zida, razbijen i prevrnut televizor, razbijena velika prozorska okna, i ono što gaje najviše uznemirilo, neobičnu izbočinu u središtu napola otvorenih drvenih vrata. Ustvari, to mu je izbočenje prvo privuklo pozornost - činilo mu se gotovo poznatim. Taj je prizor mogao pronaći u svom sjećanju.

“Jeziva okrutnost jučerašnje tragedije šokirala je ovdašnje vlasti”, trabunjala je CNN-ova izjaviteljica u svoj mikrofoni, “a sveopća je potraga za profesorom Stantonom u punome jeku. Ipak, slaba je to utjeha za obitelj medicinske sestre Teri Nestor ...”

Slika na televizoru promijenila se dok je izjaviteljica nastavljala pričati svoje; Mulder se zagledao u dva inteligentna modra oka. Muškarac na povećanoj fotografiji imao je otprilike pedeset godina, prorijeđenu smeđu kosu i malo prevelike uši. Čak je i ta obrezana fotografija Mulderu bila dovoljna da shvati daje riječ o sitnom muškarcu; šiljati vrhovi ramena jedva su se na-zirali ispod sakoa od tvida, a vrat mu je bio tanak, poput pijetlova, nimalo mišićav.

Dok je CNN-ova izjaviteljica trtljala svoje izvješće o malenom profesoru i jezivom umorstvu mlade bolničarke, Mulderove su misli skrenule na onaj trenutak kad je Kolumbijac na njega zamahnuo lopatom. Sjećao se divljeg sjaja u napadačevim očima. Zatim se ponovno zagledao u Stantonovu fotografiju. Gledao je Stantonove blage modre oči, a zatim je na ekranu blje-snula nova slika.

Sad je promatrao blize snimke razorene bolničke sobe. Madrac, stalak za infuziju, uništen televizor, razbijeni prozori - i napukla, napola otvorena vrata. Približio se ekranu, nagnuo se; pogled mu se priljepio na neobičnu izbočinu u drvetu. U tom je trenutku shvatio što zapravo gleda.

Otisak ljudskog dlana utisnut nekoliko centimetara duboko u tvrdoj hrastovini. Dlan potpuno otvoren, prsti rašireni. Mulder je raširio oči; bljesnulo je pitanje: Kakva je sila potrebna da načini otisak ruke u teškim hrastovim vratima?

Okrenuo se i zagledao u otvorena vrata ormara. Kad je izvijestiteljica završila svoje, i kad ju je zamijenio podeblji sportski urednik, Mulder je prišao ormaru i dlan položio na hladno drvo. Lagano je, ukočivši prste, udario po vratima. Potom je ponovno udario, ovaj put dovoljno snažno da u laktu osjeti žmarce. Maknuo je ruku i pogledao drvo. Ništa, naravno.

Um mu je odjednom oživio; to nije osjetio tijekom slučaja unakaženih krava, taj osjećaj kojim je u podrumskim hodnicima Hooverove zgrade zaslužio nadimak "Sablasni". Za ikoga drugoga na ekranu su stajala samo dva blaga modra oka, uništena bolnička soba, i urez na drvenim vratima. Foxu Mulderu bilo je to poput kokaina u žilama. Te neobjašnjive pojedinosti doslovno su vonjale na Dosje-X.

Brzo je prišao malenom stolu u kutu sobe i podigao slušalicu. Napamet je nazvao njujorški ured FBI-ja te tiho popričao s dežurnim, detaljno iznoseći zahtjev kojeg su oni trebali prenijeti Odjelu za umorstva nju-jorške policijske uprave, zaduženom za istragu o Stan-tonu. Spustio je slušalicu i provjerio daje telefaks prebačen na automatsko primanje poruka.

Vratio se do ormara zastavši samo da bi s poda, pokraj kreveta, podigao mokri ručnik. Ručnikom je omotao desnu šaku i stao sučelice glatkoj površini drveta.

Zažmirio je, uzmaknuo - i desnim dlanom udario u središte vrata. Začulo se oštro pucketanje; Mulder je iskrivio lice osjećajući kako mu se stežu mišići podlaktice. Otkoračio je i pregledao pukotine koje su se širile iztočke udara. Bile su primjetne - iako, nipošto nalik dubokim utorima koje je vidio u televizijskom izvješću. Unatoč ručniku, šaka ga je boljela od udarca u drvo. Pokušavao je zamisliti silu kojom bi svaki prst njegove desne šake morao udariti u drvo da bi ostavio utor.

Razmišljanje mu je prekinulo kucanje po vratima praćeno prigušenim ženskim glasom: "Muldere? Jesi li dobro?"

Mulder je brzo prišao vratima sobe i otključao ih. U uskom je hodniku stajala Dana Scully, s njezine rđa-vo crvene kose cijedila se voda. Na sebi je imala taman sako, a ispod njega bijelu bluzu stoje visjela preko hlača; bilo je sasvim očito da se odjenula na brzinu. Njezin uobičajeno poslovan i hladan izgled bio je u tom trenutku potpuno poljuljan - od kapi vode koje su blistale na porculanski bijeloj koži iznad njezine ključne kosti, do zabrinutog pogleda zelenih očiju. U rukama nije imala ništa, ali je Mulder jasno pod lijevim pazuhom njezinog sakoa primijetio izbočinu korica u kojima je stajao službeni Smith & Wesson; nije ni najmanje sumnjao da bi ona, ako bi otezao s otključavanjem vrata, uletjela u sobu s izvučenim oružjem. "Što se događa? Zvučalo je kao da se svađaš s namještajem."

Mulder se osmijehnuo. "Ne s namještajem. S vratima ormara. Oprosti što sam ti upropastio tuširanje."

Scully se provukla u sobu. Sirila je slab miris kozje krvi, a u vlažnom pramenju kose još uvijek su se nazirali ostaci šampona. Zastala je pred vratima ormara i zagledala se u pukotinu u njihovu središtu. Zatim je pogled skrenula na mokri ručnik kojeg Mulder još uvijek nije skinuo sa šake. "Zanimljiv način za ublažavanje otekline na vilici."

Mulder je gotovo zaboravio tu ozljedu. Više nije mario ni za oteklinu ni za bol. "Scully, koliko često pacijenti pokušavaju ubiti svoje liječnike?"

Scully je podigla obrve. Tijelo joj se opustilo, pa je pokušavala zakopčati dva gornja gumba na košulji. Zastala je pred televizorom; sjaj ekrana ljeskao se na njezinim visokim jagodicama. "Mulderu, moramo se spakirati i krenuti ako namjeravamo noćas biti u Wa-shingtonu."

Mulder je slegnuo ramenima, te se vratio svojim razmišljanjima: "Pacijent se budi poslije operacije - iz-ranjen, pod sedativima, iscrpljen - i prvo što se dogodi, provala je divljačkog bijesa. Scully, koliko je to često? Rijetko? Događa li se uopće?"

Scully gaje pažljivo promatrala. Spazila je poznati sjaj u njegovim očima. Ali, Mulder je mogao nanjušiti - nije znala kako, ni zašto se to događa upravo ovdje, negdje Bogu iza leđa. Bilo je kasno, bila je umorna, a možda i pomalo zlovoljna od svih dana koje su protratili na slučaju koji se, upravo kako je ona tvrdila, pokazao potpuno prizemnim. U svakom je slučaju bila potpuno spremna vratiti se kući, u svoj stan, u one ostatke života koje njezin posao nije zahvaćao. "Mulderu, što smjeraš?"

Prije nego što je stigao odgovoriti, sobom se prolomio prodoran pisak. Telefaks je zaškrupio i oživio; Scully se, zatečena, okrenula. Gledala je kako stranice tiho klize u ležište. "Netko je ubio liječnika?"

Mulder je za njom pošao i prišao telefaksu. "Ne baš. Bolničarku Teri Nestor. Samo, u pitanju nije samo ubojstvo. Razvalio je čitavu sobu. Stalkom za infuziju probio je zid. A potom je ostavio pet centimetara dubok otisak desnog dlana u vratima od pune hrastovine."

Scully je uzela prva tri lista i počela ih prečitavati. Mulder je jasno primijetio kako joj je um počeo analizirati dok je pregledavala prva forenzičarska izvješća koja je zatražio od Odjela za umorstva. Njemu samome za nadahnuće nisu trebale pojedinosti; njegova opsesivnaznatiželja već se odavno probudila. "Scully, na CNN-u su pokazali pacijentovu fotografiju. Profesor, sitan, krhkog izgleda. Onaj tip koji bi na fakultetu davao više ocjene samo da ti ne povrijedi ponos."

Scullv je nastavila čitati izvješća koja su curila iz telefaksa; nešto je mrmrljala kroz kutove usana. Bilo je sasvim očito daje nimalo ne zanima slučaj koji je, naizgled pao iz vedra neba. "Ljudi ubijaju zbog mnogo čega. Ponekad ubiju bez razloga. A oboje dobro znamo da veličina nije važna. Ljudsko tijelo sposobno je za nevjerovatno nasilna djela - ako ga se izazove na pravi način. Lijekovi, strah, bol, adrenalin; sve to može potaknuti teško nasilje. A sve su te stvari usko povezane s boravkom u bolnici. To mi nalikuje lokalnoj istrazi ubojstva, nikako ne saveznom slučaju..."

Umuknula je usred rečenice. Mulder je primijetio bore koje su joj u trenutku iskočile na čelu. Pogledao je list na vrhu hrpe u njezinim rukama; bio je to nekakav bolnički karton. Stranica je bila podijeljena na desetak polja, s nizovima brojkama i dugačkim, stručnim medicinskim nazivljem. Mulder je posjedovao osnovna medicinska znanja, tako da su mu izrazi i brojevi malo značili; Dana Scullv bila je iskusna liječnica. Prije nego je pristupila FBI-ju, specijalizirala je forenzičnu patologiju i posjedovala stručna znanja iz biologije, fizike i kemije. To je bio osnovni razlog zašto su je odabrali kao kočnicu Mulderovim potragama za nestvarnim. Bio je to i djelomični razlog zastoje uspjela nadići svoju ulogu kočnice; njezin razumski, sustavni pristup često je djelovao kao savršen dodatak Mulderovom naglom i nagonskom načinu vođenja istrage.

"Sto je to?" upitao je Mulder, pokušavajući odgonetnuti pogled u njezinim očima. Od njujorške je policije zatražio čitav dosje; nije mogao znati na stoje Scullv naletjela.

"Preliminarno obdukcijско izvješće ubijene bolničarke", odgovorila je Scullv. "To je očito neka greška."

Mulder je šutke čekao dok je Scullv nastavila čitati. Na poslijetku je podigla pogled. "Prema ovom izvješću, lubanja Teri Nestor smrskana je silinom jednakom frontalnom sudaru vozila pri brzini od pedeset kilometara na sat."

Mulder je osjetio kako mu se žmarci uspinju uz kralješnicu. Nagon je ponovno imao pravo. Usprkos Scullvnim ogradama, nešto mu je govorilo da tako skoro ne idu u Washington.³

Dva sata nakon toga Dana Scullv promatrala je vlastiti odraz kako treperi na čeličnim vratima tapeciranog dizala, dok su joj brojevi bljeskali nad glavom. Mulder je stajao njoj slijeva, desnom rukom opipavajući vilicu, a lijevom nogom po podu dizala lupkajući nekakav nerazumljiv ritam. Iza njih, student medicine u modrozelenoj kirurškoj halji svom se težinom naslonio na stražnji zid; oči su mu bile napola sklopljene od iscrpljenosti. Scullv je točno znala kako se osjeća: Čitav ti svijet skače po glavi, a ti bi samo spavao.

Krišom je pogledala Muldera, primjećujući energiju koja je izbijala iz njega, sjaj u njegovim svijetlosmeđim očima. Scullv se divila izdržljivosti svog partnera; bilo je gotovo deset navečer, a oboje su na nogama bili od šest sati izjutra. Scullv je osjećala da će se srušiti - a ona nije bila ta koja je dobila lopatom po licu prije manje od osam sati.

Ipak, dobro je znala kako radi Mulderov um. U trenutku kad bi pozornost upravio na mogući Dosje-X, nestajalo bi sve drugo. Tijekom duge vožnje do Man-hattana jedva je progovorio o ičemu drugome, a time je natjerao Scullv da sredi svu popratnu papirologiju o Bandezovoj mreži za krijumčarenje droge - barem za neko vrijeme. U sebi je dvojila da će se Mulder na Man-hattanu zadržati dulje od nekoliko dana. Obdukcijско izvješće svakako je zvalo na uzbunu - ipak, Scullv je bila potpuno uvjerena da će pronaći jednostavno, znanstveno objašnjenje.

"Čuda nasilja", oglasio se Mulder, nastavljajući prekinut razgovor kojeg su započeli sjevernije. "Scullv, to je svakako zanimljiv izbor riječi. Misliš li da je Perry Stanton čudotvorac?"

"To je bila retorička figura", odvrtila je Scullv, govoreći tiho kako student straga ne bi nešto našuo. "Time sam samo mislila reći daje ljudsko tijelo sposobno pokazati neshvatljivu snagu. Sigurna sam da si čuo priču o majkama koje su podizale automobile da spase djecu, ili o karatašima koji golim rukama lome cigle. Ustvari, nema tu ništa čudnog; to je čista fizika. Kut udara, zakon poluge, brzina. Ako je brzina prava, čak i kap vode može razbiti ciglu."

"Ili lubanju?" upitao je Mulder, dok je dizalo usporavalo i zaustavilo se.

Scullv je slegnula ramenima. Time je razbijala glavu posljednjih nekoliko sati. Čim je prvotni šok izazvan Stantonovim slučajem minuo, počela je, kao pravi znanstvenik analizirati stanje. "Perry Stanton je poprilično veći od kapi vode. Samo po sebi, obdukcijско je izvješće nejasno. Ne znam kako joj je takvom silom smrskana lubanja - samo, znam da sve to potpada pod fizikalne zakone."

Prije nego stoje Mulder stigao odgovoriti, vrata su se otvorila, a Scullv je stupila u dug hodnik blistavo bijelih zidova. Mulder je išao nekoliko koraka za njom, ruke je držao na leđima. "Fizika nije ubila Teri Nestor. Ni majstor karatea, ni žena koja je spašavala dijete."

Oštro su skrenuli i pošli sličnim hodnikom, sve dublje zalazeći u Postoperativni odjel. U zraku se osjećao poznati miris antiseptika, a zvukovi bolničkih uređaja prodirali su u Scullv/ne uši; ravnomjerno lupkanje respiratora, metalno pištanje EKG-a, duboko zujanje

35elektromotora u bolničkim krevetima. Zvukovi su u njoj probudili mješavinu osjećaja; veći je dio svojih odraslih godina provela po bolnicama - isprva tijekom studija medicine, a kasnije tijekom svoje, zamalo izgubljene borbe protiv raka. Kao znanstvenica nalazila je spokoj u okruženju kojim su vladali kruti zakoni uzroka i

posljedice. Istovremeno, nije se mogla suzdržati da ga ne poveže sa svojom bolešću; prolazeći pokraj zatvorenih vrata nekolicine bolničkih apartmana nije se mogla suzdržati da ne pomisli koliko se oboljelih, samo nekoliko metara od nje, bori za život, moleći se da još samo jednom ugledaju svjetlo dana.

“Evo nas”, prekinuo ju je Mulder, upirući prstom. “Prizorište čuda.”

Scully je podigla ramena prilazeći nekolicini uniformiranih policajaca pred žutom trakom. Bilo je najmanje tri muškarca i dvije žene - svi su imali oznake njujorške policije. Jedan od njih razgovarao je s bolničarkom u ružičastoj odori, dok su ostala dvojica razgovarali s mladom ženom u trapericama i bijeloj majici s mrljama od boje. Kad su im Mulder i Scully prišli, policajci su se zagledali u njih. Scully je iz sakoa brzo izvukla svoju iskaznicu. “FBI. Ja sam specijalna agentica Dana Scully, ovo je moj partner, agent Mulder. Trebamo istražitelja zaduženoga za slučaj Stanton.”

Najbliži se policajac svojim tamnim očima zagledao u Scully. Krupan muškarac, visok gotovo sto devedeset, neuredne crne kose i prčastog nosa. Glavom je mahnio prema žutoj vrpci. Vrata iza nje bila su napola otvorena te je Scully, u samome središtu vrata, mogla nazrijeti udubljenje u obliku dlana. Provlačeći se oprezno između žutih traka, nije skidala pogled s njega. Podigla je traku da bi se Mulder provukao, a on joj je prolazeći, tiho izrekao svoju procjenu: “Scully, volio bih znati koji su fizikalni zakoni zaslužni za ovo.”

Scully je slegnula ramenima. “Daj mi računalo, forenzički laboratorij i tjedan dana vremena - sigurna sam da bih ti mogla dokazati.”

Zastali su na ulazu. Scullyn su pogled prvo privukli veliki komadi žutog papira pričvršćeni za razbijena okna. Desno od prozora stajalo je iskrivljeno postolje s policama, pred kojim je ležao razbijeni televizor okrenut naopako. Razvaljen bolnički krevet stajao je na sredini sobe; rastrgan je madrac stršio uvis iz izobličenog čeličnog okvira. Dva muškarca u bijelim zaštitnim odijelima stajali su pokraj madraca s ručnim usisačima za prašinu, prikupljali su vlakna i dlake. Iza postelje treći je tehničar velikim fotografskim aparatom snimao stalak za infuziju još uvijek zabijen u zid. Bljeskalica mu je radila poput stroboskopa, čitavom prizoru dajući tvrdoću, a istovremeno i dozu nečeg nadrealnoga - sve je podsjećalo na Tarantinove filmove. Scully se iznenadila videći da forenzičari tako dugo nakon događaja još uvijek prikupljaju dokazni materijal; bio je to još jedan prilog bizarnoj prirodi tog zločina. Stupanj oštećenja bio je upravo onakav kakvog gaje Mulder opisao prepričavši CNN-ovo izvješće. Svakako, nije izgledalo kao daje to učinio jedan čovjek.

Scully je osjetila Mulderovu ruku na ramenu, pogledom je pratila njegove oči do poda, točno tamo gdje su stajali. Obrisu kredom počinjali su negdje oko ugla kreveta, zatim oštro skretali kroz mrlju osušene krvi kružnog oblika. Krv TeriNestor.

“Prema odijelima, rekao bih da ste vi ona dva FBI-jeva agenta na koje nas je upozorio vaš Ured s Manhat-tana”, odjeknuo je grub glas iza iskrivljene police. Scully je ugledala krupnu ženu u tamnosivom odijelu. Bila je visoka gotovo sto osamdeset centimetara, širokih, mišićavih ramena, i kovrčave tamne kose. U rukavicama zaštićenim rukama držala je ploču za pisanje, a podmutnim modrim očima objesili su joj se teški podočnjaci. “Detektivka Jennifer Barrett, njujorška policija.”

Scully ih je predstavila, primijetivši snagu ženine šake: ta ima šape, ne šake. Barrettova se nadvila nad njezinih sto šezdeset centimetara, pa iako je odavala daje u kasnim četrdesetima, detektivka je očito podosta vremena provodila u teretani. Njezine zastrašujuće dimenzije dodatno je pojačavala raskuštrana kosa i izdučeno lice. Scully se pitala pati li Barrettova od nekog nasljednog poremećaja rada hipofize; po Mulderovom je izrazu lica shvatila da i on razmišlja o istim stvarima.

Scully je prekinula šutnju prije nego što je počela osjećati nelagodu te je, nakon nekoliko uljudnosti, pozornost usmjerila na istragu. “Koliko shvaćam, dotični Perry Stanton jedini je osumnjičeni za ubojstvo. To se temelji na forenzičnim dokazima?”

Barrettova je kimnula, pokazujući na dvojicu muškaraca koji su još radili na madracu. “Prema dosad prikupljenim dokazima, Stanton je u trenutku ubojstva bio sam s bolničarkom. Plastični kirurg, doktor Alec Bernstein, izjavio je da su, prije nego se dogodio zločin, u sobi bili oko pet minuta, i da su vrata bila zatvorena. Kosa, vlakna i otisci prstiju slažu se s njegovom pričom. U sobu kroz vrata nije ušao nitko - a prozori su oko šest metara iznad parkirališta.”

“Priličan uspon”, javio se Mulder, čučajući kod vrata. “A i priličan silazak.”

Scully ga je pogledala. Ruku je držao samo nekoliko centimetara ispred udubine u vratima; prstima je oponašao položaj dubokih utora u drvetu. Scully se okrenula i promatrala Barrettovu koja je prišla razbijenim oknima. Detektivka je podigla ugao žutog papira. “Sići je svakako lakše nego popeti se. Vic je u slijetanju. Stanton je imao sreće i završio u grmlju na rubu parkirališta. U granju smo našli komade njegove bolničke spavačice, kao i uzorke krvi Teri Nestor. Lov brzo napreduje po čitavom području - ipak, dosad mu nismo uspjeli ući u trag.”

“Dakle, profesor se budi poslije operacije”, javio se Mulder, mrmljajući kutem usnice. “Razvali bolničku sobu. Bolničarki smrskala lubanju. Nakon toga skače s drugog kata u grmlje. I još uvijek uspijeva izbjegavati policijsku potjeru?”

Mulder je to pitanje, ustvari postavio Scully, ali je po crvenim pjegama koje su se širile licem detektivke Barrett bilo sasvim jasno da gaje ona pogrešno shvatila. Okrenula se od prozora, snažne ruke prekrizila na grudima i bijesno razvukla usne. U njezine se suglasnike odjednom umiješao teški bruklinski naglasak. "I što, sad bi dovukli ovamo svoje forenzičare? Usrećite me i ispričajte mi drugu verziju. Novine su mi se s ovom ionako već popele na glavu. Patolog nam ponavlja autopsiju, ekipa za otiske dolazi ovamo već deseti put - a sve se svodi na isto. Jedan napadač, jedna mrtva sestra, jedna potjera. I živo me boli što se vi federalci smatrate lumenima - nećete pronaći ništa novo."

Scully se zagledala u nju, zatekao ju je detektivkin izmijenjen ton. Ojađenost je jedno - ali ovo je bilo otvoreno neprijateljstvo. Barrettova je očito imala problema s kontrolom, a temperament joj se slagao s dimenzijama. Nije baš sretan spoj. Scully se odlučila umiješati, prije nego što Mulder još više pogorša stvar. "Detektivko Barrett, ni u kom se slučaju nismo došli miješati u vašu potragu - jedino želimo pomoći pri hvatanju osumnjičenoga. Sto se tiče profesora Stanton, postoji li nešto u njegovoj prošlosti što bi moglo objasniti ovakvu naglu provalu nasilja?"

Barrettova je zagundala, bijes se polako gasio. "Uzoran građanin sve do presađivanja. Nijedna opomena, čak ni prometne kazne. Šesnaest godina u braku, supruga 39mu je preminula prošle veljače. Predaje europsku povijest na Sveučilištu Jamaica, dva dana tjedno dobrovoljno radi u Gradskoj knjižnici u središtu - u programu opismenjavanja odraslih."

"Nije se opijao, niti uzimao drogu?"

"Vikendom, tu i tamo čaša vina, tako tvrdi njegova kćer Emily Kvsdale, dvadesetšestogodišnja učiteljica u maloj školi; živi u Brooklvnu. Tvrdi da joj je otac povučen, ali sretan čovjek. I daje naj sretniji u knjižnici u podrumu Sveučilišta - tamo je zadobio opekline prilikom eksplozije kotla."

"U svakom slučaju ne odgovara psihotičnom profilu", primijetio je Mulder. Stajao je pokraj vodoravno zabijenog stalka za infuziju, pokušavajući ustanoviti koliko je duboko prodro u zid. "Prema policijskom izvješću, visok je sto šezdeset dva centimetra, težak pedeset devet kilograma. Scully, što misliš koliko teži ovaj stalak? A madrac?"

Scully je za trenutak odlučila zanemariti Mulderova pitanja. Nije mogla odrediti navlači li njima detektivku - ili je samo znatiželjan. Glavom je pokazala prema ploči za pisanje koju je držala detektivka. Prepoznala je bolničke obrasce pričvršćene čvrstom metalnom kopčom. "To je Stantonov bolnički karton?"

Barrettova je kimnula; pružajući spise, nije skidala pogled s Muldera. "Plastični kirurg, doktor Bernstein, već gaje pet puta prešao sa mnom. Kaže da Stanton nije pokazivao nikakve medicinske anomalije - i da, po njegovom mišljenju, ne postoji ništa što bi moglo izazvati takvu psihotičnu epizodu. Ipak, radeći dvadeset godina u Odjelu za umorstva, naučila sam nešto - ljudi znaju prolupati bez nekog većeg razloga."

Karton je imao šest stranica, bio je prepun nažvr-ljanih liječničkih opisa i procjena. Stanton je u Hitnu dopremljen s opekotinom trećeg stupnja na desnom

bedru. Žalio se i na otežano disanje, te su mu intravenozno dali Solumedol, snažan steroid. Kad mu se disanje umirilo, pripremili su ga i odvezli u operacionu dvoranu. Doktor Bernstein izveo je eskarotomiju - izrezao je oštećenu kožu oko opečenog mjesta kako bi ga time pripremio za presađivanje - zatim je preko opekotine pričvrstio komad kože.

Čitava operacija prošla je sasvim glatko; Stanton se probudio u postoperativnom odjelu, žaleći se samo na blagu mučninu. Daje sve prošlo dobro, privremeni bi presađak na opečenom mjestu ostao dva tjedna, a nakon toga bi Stantonu presađili trajni presađak s drugog dijela tijela, najvjerojatnije donjeg dijela leđa.

Iako Scully nije bila plastični kirurg, činilo joj se da tijekom zahvata presađivanja nije bilo ničeg što bi moglo uzrokovati Stantonovu nasilnu reakciju. Ipak, u kartonu je naišla na zabilješku koja joj se učinila kao moguće objašnjenje.

Prišla je Mulderu i pokazala mu primjedbu u kartonu. "Stantonu su dali prilično veliku dozu Solumedola. To je iznimno snažan steroid. Postoje brojni dokumentirani slučajevi nasilnih reakcija pacijenata na steroide -neka vrst alergijske reakcije živčanog sustava. Pojava je rijetka, ali se svakako događalo."

Mulder se zagledao u stalak za infuziju koji je presijecao prostor između njih. "Steroidni bijes? Scully, Solumedol su mu dali prije operacije - do reakcije je došlo prilično kasnije."

Scully je slegnula. "Trenutna reakcija nije obvezatna. Neurotransmiteri se nakupljaju u živčanom sustavu. Operacija je mogla pojačati njegove tjelesne reakcije - kad je prestalo djelovanje operacionog anestetika, došlo je do psihotične provale."

Mulder je izgledao sumnjičavo. "Zar doktor Bernstein ne bi to spomenuo detektivki Barrett?" Barrettova ih je promatrala stojeći pokraj prozora, ruke je i dalje držala prekrizane. Zakašljala se, dajući Mulderu i Scully do znanja da je još uvijek tamo. "Da mi je rekao, sigurna sam da bih se toga sjećala. Sad ima operaciju laserom - s njim možete ponovno razgovarati kad završi."

Scully je kimnula. Mulder nije djelovao zadovoljan Scullynim brzim objašnjenjem Stantonove psihoze. Dok gaje Scully promatrala, izvukao je par gumenih rukavica iz džepa i navukao ih. Zatim je čvrsto zgrabio sta-lak. Barrettova gaje promatrala zlobno se osmijehujući.

“Zariven je prilično duboko. Ja sam pokušavala dvadesetak minuta. Sumnjam da ćete vi biti imalo uspješniji.” Mulder se osmijehnuo tom izazovu, a potom nagnuo natrag, težinom tijela povlačeći stalak. Mišići ruku napeli su mu se pod tamnim odijelom, lice mu se zgrčilo, na obrvama se počeo nakupljati znoj; Pokušavao je čitavu minutu, uzdahnuo i predao se. “Čini mi se da nitko neće izvući Excalibur.”

Nastala je kratka tišina, a zatim se Barrettova nasmijala. Smijeh joj je zvučao kao mješavina između di-zelskog motora i čegrtuše. Scully je bila sretna što je Mulderov šarm ublažio detektivkino neprijateljstvo. Sve dok moraju zajedno raditi, bilo bi bolje da se međusobno uljudno odnose. “Dok čekamo doktora Bern-steina... spomenuli ste Stantonovu kćer. Možda nam ona može nešto otkriti o profesoru.”

Barrettova je kimnula. “Sjedi u hodniku. Slatka cura, sva je musava od boje. Sjedi u bolnici otkako su joj oca jučer ujutro dopremili u Hitnu. Ne želi otići kući sve dok ga ne ulove. Samo, nježno s njom, lako ju je slomiti.” Scully je nesvjesno pogledala detektivkine velike šake. Pitala se misli li Mulder isto što i ona: U takvim šakama... tko se ne bi slomio?

“Sve je to previše za mene. Morate mi vjerovati, on nikad ne bi učinio nešto takvo. Nikad.” Emily Kvsdale zagledala se u šalicu s kavom dok su posjetioci bolničke kafeterije zujali iza njezinih obješenih ramena. Mulder i Scully Postoperativnom su odjelu pretpostavili relativnu anonimnost kafića; htjeli su mladoj ženi dati priliku da govori bez vidljive nazočnosti policajaca u odorama.

Emily je strahovito drhtala, a Scully je primjećivala kako joj se ježi koža na golim rukama. Scully je osjetila trenutni poriv da pruži ruku preko čeličnog stolića i dodirne je, i tako joj da do znanja da će sve biti u redu - ipak, suspregnula se. Istina je bila da ništa neće dobro završiti. Eniih/n je otac ubio ženu otprilike njezinih godina, udanu ženu s djetetom. Čak i ako je to nasilje prouzročila alergijska reakcija, mentalno oboljenje ili nekontrolirani poriv - to je još uvijek bilo ubojstvo.

“Gospodo Kvsdale”, rekao je Mulder, govoreći tiho dok je sjedao pored Scully, “moramo vam postaviti nekoliko pitanja. Znam da vam nije lako, ali pokušavamo pomoći vašem ocu.”

Scully je jasno osjetila emocije prikrivene Mulde-rovim jednoličnim glasom. Svog je partnera poznavala bolje nego itko, mogla je pretpostaviti što mu se mota po glavi. Emilyje bila privlačna, krhka žena, duge, smeć-kasto plave kose, vitka, vodenasto modrih očiju. Traperice i bojom poprskana majica bili su joj zgužvani, bilo je očito da od nesreće nije spavala. Njezina je patnja nesumnjivo budila nešto duboko u Mulderu - možda sjećanja na njegovu sestru. Samanthu Mulder nosio je u sebi poput skrivenog ožiljka, malo ispod površine kože. Neobične okolnosti Samanthinog nestanka - i Mulderovo uvjerenje da su je, ustvari, oteli izvanze-maljci - nisu nimalo utjecali na sasvim običnu i iskrenu prirodu njegove patnje. Upravo je to hranilo njegovuopsjednutost neobjašnjivim, a Emilyna bol samo je učvršćivala njegovu odlučnost da otkrije istinu - bez obzira koliko nevjerovatna ona mogla biti.

“Otac mi je nježan”, na posljertku je progovorila Emily gledajući ravno u Mulderove sućutne oči. “Živio je za posao, za svoja povučena istraživanja. Nikad nije upadao u nevolje. Nikad se nije žalio, nikad se ne bi ljutio. Čak ni kad mije majka umrla.”

“Gospodo Kvsdale”, upitala je Scully, “je li vaš otac ikad pokazivao simptome koji nisu u njegovom kartonu? Virusna oboljenja - moguće nedavno, možda i ranije?”

Emily je slegnula ramenima. “Ništa neobično. Ove godine je nekoliko puta imao gripu. Prije dvije godine upalu pluća. Kad sam bila mala, izvadili su mu slijepo crijevo...”

“Alergije?” Scully je nagađala, ali je vrijedilo pokušati. Anafilaktički šok pogađa čitav živčani sustav - neobično je sličan reakciji na steroide. Ako je Stanton bolovao od alergija, možda bi to moglo potkrijepiti njezinu teoriju o Solumedolu.

“To vam ja ne znam”, odgovorila je Emily. “To me isto pitao i doktor Bernstein kad su ga dopremili u Hitnu. Stigla sam upravo u trenutku kad su mu davali nešto za lakše disanje.”

Scully je skrenula pogled na Muldera. “Steroidi u infuziji.”

Emily je kimnula. “Sjećam se da su mu ih davali i kad je imao upalu pluća. Tada nije imao nikakvu reakciju, pa je doktor Bernstein rekao da ni ovaj put ne bi smjelo biti problema.”

Scully se zavalila u svom stolcu. Čula je kako Mul-der pod stolom lupka cipelama po popločanome podu. Nova saznanja nisu u potpunosti isključila Solumedol, ipak bitno su smanjila vjerojatnost. Bernstein detektivki

Barrett vjerojatno nije spomenuo lijek, jer gaje Stanton primao i prije, bez negativnih reakcija. Ipak, Scully je znala da ljudi mogu postati alergični u svim životnim dobima. Ugrizi insekata, školjke, kikiriki - i steroidi - ubijali su ljude za koje se znalo da na njih nisu alergični. Solumedol, iako malo vjerojatno, još uvijek je bio mogućnost.

“Kad ste vidjeli oca u Hitnoj”, upitao je Mulder, mijenjajući temu, “jeste li zamijetili išta neobično - u njegovom ponašanju, možda u izgledu?”

Emilyje odmahнула. “Imao je tu groznu opekotinu na nozi. I neprekidno je gubio svijest i vraćao se. Ali, u budnom stanju bio je sasvim normalan.”

“A nakon operacije...”

“Nakon operacije nisam imala priliku vidjeti ga. Sjedila sam u čekaonici i čula što se dogodilo. Nisam mogla vjerovati. Još uvijek ne mogu.”

“Gospođo Kysdale”, upitala ju je Scully, “postoje li slučajevi mentalnih oboljenja u obitelji vašeg oca?”

Emily je to pitanje za trenutak potpuno zateklo. Kad je konačno odgovorila, zvučala je oprezno, kao da tek sad shvaća da razgovara s agentima FBI-ja. “Ne, barem koliko ja znam.”

Scully je zastala; bez obzira koliko se mlada žena trudila, Emily Kysdale neće im pomoći da shvate uzrok koji je njezina oca natjerao u nasilje. To se jasno vidjelo iz nagle promjene Emilynog držanja - Emily je Perrya Stantonat smatrala žrtvom, a ne ubojicom. Scully je po načinu kako ju je Mulder promatrao, shvatila da se slaže s njom.

Bez obzira na razlog takve eksplozije, Perry Stanton je zločinac. Povod Stantonovom činu bio je važan samo za ustanovljavanje krivnje. Čak i ako ga nikad ne otkriju, to nimalo neće promijeniti činjenice slučaja, ni Scully i Mulderov zadatak. Njihovo je bilo uloviti

15 zločinca koji je ubio Teri Nestor - a u ovom je trenutku krivnja za to ležala isključivo na Perry Stantonu.

“Gospođo Kysdale, znate li možda gdje bi se vaš otac mogao skrivati? Negdje gdje ga policija ne bi tražila?”

Emily je drhtala čitavim tijelom; šakama je stezala plastičnu šalicu s kavom. Spustila je glavu, a zatim duboko udahнула; činilo se da pomalo ovladava sobom. “Bili su mu u stanu, u uredu, kod svih prijatelja. Prevrnuli su čitavo Sveučilište. Tražili su posvuda gdje je običavao ići - čak i na groblju gdje mije pokopana majka. Ja im ne mogu pomoći da ga pronađu - zato što čovjek koji je ubio bolničarku, nije onaj čovjek kojeg ja poznajem. Moj otac nije čovjek za koga bi trebali tragati.”

Scully je u grudima osjetila težinu kad se Emily na bol na poslijetku probila kroz pokrov njezine službeno-sti. Mulder je imao razloga suosjećati s njezinom boli - Scully je imala svoje. Ubojstvo sestre, očeva smrt. Znala je što znači izgubiti člana obitelji - a upravo se to dogodilo Emily Kysdale. Perry Stanton kakvog je poznavala više nije postojao.

Scully je ispružila ruku i dodirnula ruku mlade žene. Potom je ustala i zahvalila joj na pomoći. Mulder je malo zastao, promatrajući ženu kako plače nad šalicom kave. Zatim je pošao za Scully prema dizalu u dnu kafeterije; ono će ih odvesti na kirurgiju, do doktora Aleca Bernsteina. Kad su se vrata dizala zatvorila, Mulder je tiho rekao: “Scully, ja joj vjerujem. Njezin otac nije čovjek koga tražimo.”

“Sto time misliš?”

“Čula si stoje rekla - bio je normalan kad su ga dovezli u Hitnu. Bio je normalan čak i kad su mu dali Solumedol. Ali, nije bio normalan kad se probudio iz narkoze. Trebao je biti osjetljiv, sanjiv, u bolovima; umjesto toga bio je sposoban za nevjerovatno nasilje, za čin kojeg jedva možemo opisati, a kamoli razumjeti.”

46

Scully je pokušavala vidjeti izraz njegova lica, ali gaje mogla vidjeti samo iz profila. “Muldere, operativni zahvat privremenog presađivanja uobičajen je... a i jednako siguran... kao i vađenje slijepog crijeva. Zahvat je lokaliziran na ozlijeđeno područje - Stantonovo desno bedro.”

U trenutku kad je to izrekla, bljesnula joj je misao. Zahvat se odvijao na Stantonovom bedru - ipak, zasigurno je došlo do međusobnog djelovanja s krvotokom i imunim sustavom. Možda je Mulder u pravu - nije nemoguće da se Stanton zarazio nečim iz samog presatka. Morat će pregledati literaturu - iako, bila je sigurna da je čula za slučajeve prijenosa bolesti upravo tim putem. Naslućivala je da se presacima prenosilo određene tipove raka - osobito limfome i Kapošijev sarkom. Događalo se rijetko, ali se događalo. Pitanje glasi: koje oboljenje može prouzročiti psihotičnu reakciju?

“Možda nešto slično meningitisu”, promrmljala je Scully dok su se otvarala vrata dizala. “Moguće sifilis. Nešto što uzrokuje naticanje mozga i djeluje na neurološki sustav.”

“Molim?” upitao je Mulder.

“Ako je privremeni presadak bio inficiran virusom koji se prenosi krvlju”, objašnjavala je Scully, “Stanton se putem presatka mogao zaraziti. Postoje mnoga oboljenja koja mogu prouzročiti nagle provale nasilja.”

“Scully, nisam to mislio. To nasilje nadilazi bilo koju razinu psihotične epizode. Stanton se nije zarazio - on se preobrazio. U nešto što njegova vlastita kći ne može prepoznati.”

Scully je znala da su te riječi više od puke hiperbole; Mulderove ideje nikad nisu ograničavali zakoni znanosti. Unatoč tome, Scully mu nije namjeravala dopustiti da je uvuče u još jednu od njegovih ludih maštarija. U tom trenutku, bila je to medicinska zagonetka - a ne maštanje. Ova je istraga na njenom području.

47 Ušla je na Kirurgiju. “Muldere, ponekad, ponekad je preobražaj upravo priroda bolesti.”

Scullv se s iskrenim zanimanjem navirivala kroz stakleni prozor dok je doktor Bernstein oprezno vodio laserski skalpel otkrivenom površinom pacijentovih križa. Uređaj je bio nalik olovki, pričvršćen za dugačku, zglobnu čeličnu ruku, u kojoj su se nalazila posebno izrađena zrcala. Ruka je stršila iz otprilike metar visokog valjkastog postolja koje je stajalo pokraj Bernsteina. Papučicom koju je pritiskao petom kirurg je nadzirao snagu i dubinu zrake.

“Zanimljiv spoj”, rekao je Mulder, također s nosom prilijepljenim uz staklo promatrajući malenu operacio-nu dvoranu. “Pet tisuća godina stara znanost pomiješana s pet godina starom tehnologijom.”

Scullv je promatrala kako crvenim svjetlom prelazi po rubovima velike tetovaže na pacijentovim golim leđima. Crveno je svjetlo treperilo u prozirnom bijelom dimu koji se uzdizao iz pacijentove kože; vanjske su se stanice isparavale pod snažnim i poput igle tankim mlazom svjetla. Iako budan, pacijent nije osjećao bol; lokalni anestetik bio je dovoljan da umrtvi područje kože ispod tetovaže. Ustvari, čitav postupak teško bi se mogao nazvati kirurgijom. U dvorani je osim Bernsteina i pacijenta, bila još samo bolničarka koja je nadzirala pacijentov krvni pritisak.

“Izgleda da više ništa nije stalno”, primijetio je Mulder. “Sve je moguće izbrisati.”

“Muldere, to je tetovaža. Teško pogodna ppdloga za filozofske analogije.” Scullv se suzdržavala ne protrnuti dok je laser sjekao predivno iscrtanu lavlji/glavu, a potom pošao dalje, režući raskuštranu smeđu grivu. Pomislila je na tetovažu na svojim leđima; zmiju koja jede vlastiti rep - posljedicu hira u filadelfijskom salonu za tetoviranje tijekom zadatka kojeg je sama obavila godinu prije. Ponekad se gotovo i nije sjećala daje crtež tamo; u drugim je prilikama nalazila utjehu u pomisli da je smogla hrabrosti učiniti nešto toliko različito od njezine vidljive vanjštine. Bila je skeptik - ali nikad kom-formist. Razlog zašto su ona i Mulder tako dobro surađivali ležao je negdje drugdje.

Operacija je potrajala još nekih deset minuta; kad je Bernstein konačno završio, podigao je oči iznad kirurške maske, i s druge strane prozora spazio Muldera i Scullv. Nešto je rekao bolničarki, a potom isključio skalpel i udaljio se od pacijenta. Bolničarka je prišla sterilnom gazom previti osjetljivo područje kože, a Bernstein je svukao rukavice i izašao iz dvorane. Ulazeći u vanjsku sobu za pranje, skinuo je masku; Scullv i Mulder čekali su ga tamo.

“Vjerujem da niste došli ukloniti tetovažu”, rekao je, bacajući rukavice u obližnju kantu za smeće i prilazeći dvostrukim umivaonicima na drugom kraju prostorije. Bio je visok, pomalo odebljao i proćelav, ali mu je lice bilo lijepo, a ruke predivno oblikovane. Na sebi je imao zelenu kiruršku halju i zelene tenisice. “Dakle, kako vam mogu pomoći?”

“Doktore Bernstein, oprostite na smetnji. Ja sam agentica Scullv, ovo je agent Mulder. Došli smo zbog Perrva Stantona.”

Bernstein je perući ruke, kimnuo; nježno je masirao svoje duge prste. Scullv je uočila zabrinut izraz u očima i lagano podrhtavanje njegovih oblih ramena. “Ne znam točno što bih vam mogao reći - osim onoga što sam već rekao detektivki Barrett. Kad je došao u po-slijeoperativnu sobu, gospodin Stanton bio je sasvim dobro - kad sam se vratio, već je bio skočio kroz prozor. Strašan prizor - mislim da to nikad neću zaboraviti. Niti shvatiti.” Scullv je u njegovim riječima osjetila nevjericu. Podsjetio ju je na brojne liječnike koje je upoznala tijekom svog studija medicine; nije znao što učiniti s iskustvom koje je nadilazilo njegovu stručnost. Scullv je pokušala zvučati što suosjećajnije: “To je sigurno zagonetka, ali mi je pokušavamo shvatiti. Dakle, ustanovila sam da ste prepisali intravenozni Solumedolda biste gospodinu Stantonu olakšali disanje...”

“Tako je”, prekinuo ju je Bernstein, odmahnuvši rukom. “Detektivka Barrett nazvala me i raspitivala se o Solumedolu nakon što ste vi s njom razgovarali na Po-slijeoperativnom; potpuno ste u pravu, trebao sam joj to reći odmah. Osobno, ne vjerujem da je steroid na ikoji način povezan s njegovom provalom nasilja. Relativno nedavno primao je slične steroide - tijekom upale pluća; mislim da je to bilo prije tri godine. Izrazito je mala vjerojatnost da bi moglo, u tako kratkom vremenu, doći do tako snažne alergijske reakcije.”

Scullv je kimnula; upitala je ono stoje morala, dobila je odgovor kojeg je očekivala. Solumedoljoš nije odbacila do kraja, ali kako je rekao Bernstein, to je iznimno malo vjerojatan uzročnik. Morat će tragati za drugim odgovorima.

Mulder je preuzeo dok se Bernstein okretao od umivaonika i uzeo ručnik sa zidne police.

“Doktore Bernstein, stoje sa samim zahvatom presađivanja? Sjećate li se neke anomalije tijekom same operacije? Nečeg što nije uobičajeno?”

Bernstein je žustro brisao ruke. “Izveo sam stotine sličnih zahvata. Nikakvih anomalija, baš nikakvih. Zahvat je trajao manje od tri sata. Očistio sam opekotinu, izravnao presađak, i zakucao ga za Stantonovo bedro...”

“Zakucao?” upitao je Mulder, podigavši obrve. Scu-lly mu je mogla odgovoriti, ali je to prepustila kirurgu.

“Upravo tako. Uređaj je veoma sličan uredskoj spajalici - samo što su same spojnice termički sterilizirane i načinjene od posebne slitine čelika. Dakle, zakucao sam kožu na Stantonovu opekotinu i previo je sterilnom gazom. Za tri dana promijenio bih zavoj - za dva tjedna uklonio bih presađak; tada bi već bio spreman prihvatiti trajni presađak.”

Scullv je čitav postupak Mulderu objasnila čim gaje pročitala u bolesničkom kartonu; ipak, za oboje je bilo bolje da sve to još jednom čuju od stručnjaka. Prošlo je podosta godina od Scullvnog stažiranja na kirurgiji, a tehniku presađivanja proučavala je samo nekoliko mjeseci.

“Dakle, davateljeva koža pričvršćuje se samo privremeno?” upitao je Mulder.

“Točno. Privremeni presadak ne podudara se s bolesnikom - budući da se ionako očekuje da ga tijelo odbaci nakon nekoliko tjedana. Tada na ranu presađujemo komad pacijentove kože. U međuvremenu, davateljeva koža smanjuje opasnost od infekcije, a i pomaže pri određivanju trenutka u kojem je opečeno područje spremno za prihvaćanje trajnog presatka.”

“Ako se privremeni presadak ne podudara s pacijentom”, umiješala se Scullv, “kakve se mjere zaštite poduzimaju da se provjeri ne nosi li presadak nešto što bi moglo inficirati pacijenta nekom zaraznom bolešću?” Bernstein se zagledao u nju. Jasno je primjećivala daje on sam već razmišljao o tome. Stanton mu je bio pacijent - i ma koliko nepošteno i nelogično to bilo, djelomice je za ono što se dogodilo, okrivljavao sam sebe. “Iskreno govoreći, jako malo - barem kod mene. Kožu nam dostavlja banka kože njujorške vatrogasne uprave; banka je odgovorna za uzgajanje bakterioloških kultura, i za provjeravanje virusnih infekcija kože. Oni sami imaju povijesti bolesti koje im dostavljaju donatorske bolnice. Mora se provjeravati milijun stvari, i doslovno je nemoguće provjeriti sve. Ako davatelj umre od neke infekcije, koža mu se ne prihvaća. Ali, ako umre od nečeg drugoga - i ako je mogući nosilac, postoji mogućnost prijenosa putem presatka.”

“Mala mogućnost?” upitao je Mulder. “Ili ozbiljan rizik? I, može li ijedna od tih prenesenih bolesti inficirati pacijentov mozak? Do dovoljne mjere da bi izazvala napad bijesa?”

“To bi bilo izuzetno rijetko”, odgovorio je Bernstein, naslonivši se na umivaonik. “Ipak, moguće. Na primjer, poznato je da se nedijagnosticirani melanomi šire putem presađaka. Rastu prema dolje, kroz dermis i prodiru u kapilare; zatim krvotokom putuju do mozga. Neki virusi mogu se probiti kroz donje slojeve epi-dermisa u kapilare; herpes zoster, AIDS, meningitis, encefalitis - popis je bez kraja. Ipak, većina oboljenja primjećuje se već kod davatelja. Takvu, mikrobima zaraženu kožu nikad ne bi rezali.”

Nenamjerno, pomislila je Scullv. Ipak, ljudi griješe. A mikrobe je veoma teško uočiti, čak i iskusnim profesionalcima. Milijuni virusa mogu živjeti na vrhu igle - a viruse je izuzetno teško uočiti, ili predvidjeti.

“Nakon zahvata je li Stanton pokazivao ikakve simptome? Bilo što bi moglo ukazivati na virusnu ili bakteriološku izloženost?”

Bernstein se spremao odmahnuti glavom, zatim je zastao. “Pa, kad razmislim, bilo je nešto. Ipak, ne mogu niti zamisliti kako bi se to moglo povezati s takvom provalom nasilja.”

Dlanom je protrljao zatiljak. “Jedva primjetan kružni osip. Točno tu, na korijenu vrata. Izgledao je kao tisuće sićušnih crvenih točkica. Pretpostavljao sam daje riječ o lokalnoj alergijskoj reakciji - ubod insekta, samo nekog većeg. Nisam specijalist za to, ali se ne mogu sjetiti nijedne teže bolesti koja se na taj način pokazuje.”

52

Scullv nije bila sigurna ima li taj neobičan osip neke veze - ipak, odlučila je zapamtiti. Pokušavala se sjetiti postoji li još nešto što treba saznati od kirurga kad je Bernstein pogledao na sat, i teško uzdahnuo. “Žao mi je, ali za nekoliko minuta imam zakazan hitan zahvat. Ako imate još nekih pitanja, bit ću u dvorani četiri, dolje niz hodnik. I, molim vas, ako dođe do nekih saznanja, svakako mi javite. Teri Nestor bila mi je prijateljica - ali, gospodin Stanton bio mi je pacijent. Znam da zvuči ludo, ali osjećam kao da sam ga na neki način iznevjerio.” Ispričao se i izišao iz prostorije. Kad je otišao, Scullv se zagledala u svog partnera. Iako je već prošlo jedan sat izjutra, osjetila je novu snagu. Na temelju onoga što su saznali u proteklih nekoliko sati, bila je sigurna da se bliže rješenju. Bilaje to neobična razlika u osobnostima - Mulder bi se sav naelektrizirao suočivši se sa zagonetkom, dok bi Scullv osjetila uzbuđenje našavši se pred rješenjem. “Mislim daje prilično jasno što sad moramo učiniti. Dok Barrettova nastavlja potjeru, moramo otkriti davatelja kože i provjeriti je li bio zaražen ičim stoje moglo prouzročiti Stantonovo nasilje. I moramo biti brzi; ne smijemo dopustiti da ijedan novi pacijent dobije tu kožu.”

Mulder nije odmah odgovorio. Umjesto toga, prišao je umivaoniku. Bernstein nije zatvorio slavinu, te su kapljice tiho padale u bazen. Pružio je ruku i dlan stavio pod mlaz. “Scullv, uistinu vjeruješ daje virusom moguće objasniti događaje u postoperativnoj sobi?”

Scullv je zastala, zagledala mu se u zatiljak. Oboje su pregledali iste dokaze, sudjelovali u istim razgovorima - unatoč tome, bilo je sasvim očito da im se misli kreću u potpuno suprotnim pravcima. Kao i uvijek. “Potpuno. Doktor Bernstein potvrdio je moju teoriju. Moguće je da se Stanton zarazio nečim iz presatka;

53nečim što mu je vjerojatno sjelo na mozak, i promijenilo osobnost. To ćemo znati sigurno kad pronađemo pre-sadak. A tad ćemo znati kako se ponašati prema Stantonu kad ga pronađemo - i koje mjere opreza policajci moraju poduzeti pri hvatanju.”

Mulder je zatvorio slavinu i obrisao ruke o ručnik s police. “Scullv, mikrobi? Time želiš objasniti sve ovo?”

“Imaš li bolje objašnjenje?”

Mulder je slegnuo ramenima. "Kad god liječnik na-trči na zagonetku koju ne može objasniti, krivi su mikrobi. Nekakav virus, neka bakterija, nešto vidljivo samo mikroskopom... a ponekad ni njime. Ako me pitaš, to je prilično ugodan način razmišljanja. To je znanstveni način pretvaranja da se razumije nešto što u potpunosti nadilazi shvaćanje."

"Muldere", prekinula ga je ozlojeđena Scully, "ako imaš bolji plan, slušam."

"Scully, ustvari se slažem s tobom. Moramo pronaći presađak. Moramo pronaći ono stoje Perrya Stan-ona pretvorilo u brutalnog ubojicu. Ipak, nisam toliko siguran da nam je za pronalaženje potreban mikroskop."

Scully gaje promatrala dok je prilazio vratima. "Sto misliš reći?"

Pogledao ju je. "Mikrob koji bi bolničarki smrvio lubanju trebao bi biti prilično velik."

Dok je izlazila za Mulderom u hodnik, previdjela je visokog, koščatog muškarca koji ih je kroz staklene stijene promatrao iz već opustjele operacione dvorane. Bio je odjeven u modru odoru bolničara; veći dio njegovog mladenačkog lica skrivala je sterilna, bijela kirurška maska. Koža mu je bila tamna, pomalo azijska; kratku kosu skrivala mu je ružičasta sterilna kapica.

Uskim je očima pratio dvoje agenata sve dok mu nisu nestali iz vida. Zatim je posegnuo u džep i izvukao maleni mobitel. Brzo je utipkao broj, dugi su mu prsti gotovo lebdjeli iznad tipkovnice. Nekoliko sekundi kasnije progovorio je niskim, nazalnim glasom. Riječi su bile strane, glas se dizao i spuštao dok su slogovi jurili jedan za drugim kroz tanku tkaninu kirurške maske. Nastala je kraća stanka, a potom je izdaleka odgovorio neki dubok glas. Mladić je kimnuo i spremio mobitel natrag u džep.

Ramena su mu zadrhtala od uzbuđenja. Zatim se osmijehnuo; njegove visoke, smeđe jagodice napele su masku. Za njega, zadatak koji gaje očekivao bio je više od iskazivanja odanosti, ili samo dužnosti - bio je to gotovo erotski užitek.

Prsti su mu se stisnuli u šaku kad je bolničkim hodnikom pošao za dvoje agenata. Četrdeset minuta kasnije Mulder je drhturio u ohlađenom zraku, slijedeći krupnog mrtvozornikovog pomoćnika u hladnjak, smješten duboko u podrumu Bolnice New "Ybrk. Bilo je prilično jednostavno slijediti put presatka kože preko mosta na 59. ulici, ali tijekom toga su on i Scully naišli na prve znakove da im istraga neće poći onim lakšim putem - i istovremeno prvi udarac Scullynom sve snažnijem uvjerenju da će se sve ubrzo objasniti uobičajenom medicinskom istragom. Kao što je Mulder predvidio, Stantonov se preobražaj neće objasniti brzom vožnjom do banke kože njujorške vatrogasne uprave.

"Nema ga", rekla je Scully, prekinuvši vezu, dok su Mulder i ona izlazili kroz Hitnu službu Bolnice Jama-ica.

"Ne mogu pronaći šest presađaka kože koju je primio Stanton."

Administrator banke kože uvjeravao je Scully da će obavijestiti FBI "istog trenutka čim pronađu nestale hladnjake. Tvrdio je da nema razloga za uzbunu; kroz banku kože, unatoč velikom manjku osoblja i sredstava, tjedno je prolazilo stotine kilograma kože - ovakve greške nisu bile nikakva novost. Iako nije mogao pronaći kožu, administrator je bio u mogućnosti Scully dati ime i adresu donatorovog lesa: Derrick Kaplan, sa stalnim prebivalištem u mrtvačnici bolnice New York.

Dok je Scully administratorove primjedbe prihvatila zdravo za gotovo, Mulder je osjetio kako ga grize sumnja. Nije vjerovao da se Stantonovo ponašanje može objasniti bilo kakvim mikrobom - a nestali presatci kože previše su udarali u oči. Ipak, Scully i on dobili su trag. Dok je njujorška policija nastavljala potragu za Perryem Stantonom, on i Scully slijedit će presađak kože sve do njegova izvora.

Kad je Scully završila razgovor s bankom kože, ona i Mulder uputili su se ravno u bolnicu New "Yrk. Nakon kraćeg zastanka na recepciji, pronašli su mrtvozornikovog pomoćnika kako drijema u svom uredu, dva kata ispod Hitne službe. Nizak, neuredan, kovrčave plave kose i debelih usana, Leif Eckelman bio je točno onakav tip kakvog je Mulder očekivao pronaći zaposlenoga u podrumskom Odjelu bolničke mrtvačnice. Jednako tako, Mulder se nije nimalo iznenadio ugledavši napola praznu bocu Jack Daniel's viskija koja je stršila iz otvorene gornje ladice radnog stola; uz taj je posao alkohol savršeno pristajao. Mulder se susprezao ne suditi mu.

"Prošlog petka, noću, dva klinca s Medicine uvukla su se ovamo", mrmljao je Eckelman, prilazeći ormariću sa spisima koji se isticao, stojeći uz betonski zid. Pomalo je mumljao, ali Mulder nije mogao odrediti je li to zbog alkohola ili su ga upravo prenuli iz dubokog sna. "Josh Kemper, i njegov prijatelj... mislim da se zove Mike. Otišli su u dvoranu broj šest, gore na kirurgiji. Poslije su je prilično dobro očistili. Kirurzi se nisu žalili."

Eckelman je otvorio jednu ladicu ormarića i počeo pretraživati smečkaste omote spisa. Mulder je promatrao Scully koja je šetala po sredini sobe, niske potpetice lupkale su po popločanom podu. Pogled je prikovala na zid s hladnjakom za tijela koji se protezao čitavom

57duljinom prostorije. Mulder je prebrojio najmanje šezdeset pretinaca - znajući da je to samo jedna od osam izgledom jednakih skladišta koja su činila bolničku mrtvačnicu. Ipak, New Yorkje velik grad; u njemu pronaći stan vjerojatno je bilo jednako teško kao i pronaći slobodnu ladicu.

"Evo ga", javio se konačno Eckelman, izvlačeći spis iz ormarića. "Drugi se zove Mike Lifton. Obojica su na trećoj godini medicine, na Columbiji. Potpisali su preuzimanje davatelja u tri i petnaest ujutro. Derrick Kaplan - Bijelac, oko trideset pet godina, plava kosa, modre oči. Ladica broj pedeset dva."

Mulder je već krenuo prema zidu s hladnjakom. Dok je tragao za brojem, Scully se obratila Eckelmanu: "Mogu li pogledati karton?"

Eckelman je slegnuo ramenima i pružio joj ga. "Nema se što vidjeti. Kaplan je primljen u Hitnu, žalio se na bolove u prsima, a umro je na Intenzivnoj od di-sekcije aorte. U novčarki su pronašli davateljsku iskaznicu. Odjel za kožu prvi ga se dočepao, jer su tipovi iz Očne banke zapeli u sudaru na FDR-u. Znate, veliki sudar. Te iste noći pokupili su još sedam mrtvih, ali je Kaplan jedini imao lešinarsku karticu."

"Lešinarska kartica?" začuo je Mulder Scully/no pitanje, konačno pronašavši odjeljak broj pedeset dva; brojka je bila crnim flomasterom ispisana na komadiću kartona. "To tako zovete?"

"Kad radite ovdje dolje, postanete prilično morbidni. Uostalom, ja barem smatram da su lešinari sasvim pristojne životinje. Prokletu su djelotvorni... ne ostavljaju ništa da propadne. Kad bolje razmislite, ekipe za vađenje organa prilično su im slične."

Mulder nije bio siguran želi li o tome razmišljati. Zgrabio je ručicu odjeljka i lagano je povukao. Ladica se izvukla uz tih, metalan zvuk. Mulder je malo zastao, a

zatim pogledao Scully. Potpuno se zaniijela čitajući Ka-planov spis. Mulder se nakašljao.

Scully je podigla pogled. Mulder je pokazao rukom, a Scullyno je lice u trenutku problijedilo. Odjeljak je bio pust. Okrenula se mrtvozomikovom pomoćniku: "Gospodine Eckelman?"

Eckelman je nadlanicom obrisao svoje debele usne. Nervozno se nasmijao. "'Bemti. Ovo nije dobro. Jeste li sigurni daje to pedeset dva?"

Mulder je ponovno provjerio oznaku. "Postoji li ikakva mogućnost daje tijelo premješteno?"

Eckelman se brzo vratio do ormarića. "Ne bi smjelo biti. Ipak, ponekad ih premještaju. Osobito kad je burno u noćnoj smjeni. A u petakje bilo prilično posla. Rekao sam vam, sedam mrtvih. A uvijek postoji mogućnost da su klinici leš gurnuli u krivu ladicu."

Šutke je izvlačio hrpu dosjea iz ormarića. Počeo ih je pregledavati, a Mulder je prišao Scully koja je još uvijek prečitavala Kaplanov dosje. "Scully, jesi li našla nešto?"

Odmahnula je glavom: "Nikakve značajne virusne infekcije. Ipak, da bismo bili sigurni, moramo pregledati tijelo. Ili, u najmanju ruku, uzorak kože."

Mulder je osjetio navalu adrenalina. Prvo su iz banke kože nestali presatci - a sad i tijelo. Ipak, nije želio trčati pred rudo. Pogledao je pocrvenjelog, polupijanog pomoćnika; taj je svakako bio u stanju pomiješati ladice.

"Provjerit ću ostalih šest koje smo dobili te noći; i sve prazne. Moguće je da ćemo pronaći našeg čovjeka."

Eckelman je strpao spise pod ruku i požurio prema zidu s hladnjacima. Počeo je izvlačiti ladice; dok je to radio, nervozno je nešto mrmljao u bradu. Mulder je jasno vidio da mu je neugodno. Možda se takvo nešto već jednom dogodilo. "Pedeset tri je u redu. Angela Dotter, stradala u nesreći. Upravljač joj se zabio u prsni koš.

Pedeset četiri i pedeset pet izgledaju također u redu. Tu je još jedan iz nesreće. Mali ne može biti stariji od dvadeset..."

Eckelman je zastao usred rečenice kad mu se sljedeća ladica koju je otvorio zaustavila u visini koljena. Ponovno je počeo mrmljati, napola za sebe. Hrpa spisa kliznula mu je ispod ruke, listovi su pali na pod i rasuli se. "Koji je to vrag? Ovo ne može biti."

Ispružio je ruku, povukao je otvarač vreće. Mulder je prišao Eckelmanu koji je pregledavao oznaku na nožnom palcu. "Derrick Kaplan. To je on. Samo, ovo nema nikakvog smisla."

Mulder je pregledao mrtvačevo rame. Leš je gledao ravno uvis, modre oči bile su širom otvorene. Mulder je začuo Scully kako glasno diše dok mu je prilazila. Istog trenutka bilo im je jasno što s tijelom nije u redu.

Derricku Kaplanu nije nedostajao ni komadić kože. "Jebiga", izjavio je Eckelman, brišući slinu s usana. "Mali lešinari oderali su pogrešno truplo." "Pogrešno truplo?"

Eckelman nije odgovorio. Umjesto toga, sagnuo se i počeo otvarati donji red ladica, one prazne. Svaki put kad bi ugledao praznu, opsovao bi, svaka nova psovka bila je teža i odvratnija od prethodne. "Ovo mi ne mogu prišiti. Ne, ovo meni neće prišiti. Ja nisam oderao ničiju kožu. Gak nisam niti bio ovdje..."

Eckelman je zašutio, tog trenutka shvativši daje stigao do posljednje ladice. "A, u krasan kurac. Ako ga nisu strpali u ladicu još s nekim, ovdje ga nema."

Mulder se zagledao u red otvorenih, praznih ladica. Nije mogao odrediti što mu je, je li ozlovoljen ili zbunjen. "Možemo li barem naslutiti koji to leš nedostaje?"

"Vjerojatno onaj koji je trebao biti u ovoj ladici", odgovorila je Scully pokazujući na Kaplanovo truplo.

"Zar niste rekli da u ovom treba biti jedan od onih sedam što su stigli u petak uvečer?"

Eckelman je kimnuo, prišavši hrpi spisa koje je ispustio na pod. Debeli prsti drhturili su mu kad je pronašao pravi dosje. "Bezimeni. Dopremljen u Hitnu s poprišta teške prometne nesreće o kojoj sam vam pričao. Također plavokos, modre oči... ali ranih dvadesetih godina. Tetovirani zmaj na desnom ramenu."

"Dakle, nepoznati je žrtva udesa?" upitala je Scully. "Je li preminuo od ozljeda zadobivenih u nesreći?"

Eckelman je šutke prečitavao spis. Zatim je odmahnuo glavom. "Zapravo, nije. Nije bilo znakova vanjskih ozljeda. Dva stažista koji su ga primili nisu znali od čega je umro. Trebao je ići na obdukciju sutra u osam ujutro."

Mulder i Scully pogledali su se. Nestalo truplo, obdukcija koja treba uslijediti za manje od pet sati. Trag ih je sve više vodio u krugu - usprkos svim naporima još nisu pronašli ni komadić tražene kože.

"Bolje da izvijestim o ovome", promrmljao je Eckelman, uputivši se prema vratima. "Upravnik Cavanaugh će mi odgristi glavu za večeru. Ipak, ponavljam vam, nije moja krivica. Nisam ja oderao jebeno pogrešno truplo." Mulder gaje promatrao kako se vuče iz hladnjače. Nakon toga pogledao je Scully. Ona je pregledavala dosje Bezimenoga. "Slušaj, imamo posla s velikim institucijama - a već je jako kasno. U dva ujutro stvari se lako gube. U osam se obično pojave. A u međuvremenu, moramo popričati s ona dva studenta. Ako je s Bezimenog nešto prešlo na Perrya Stanton, oni su sasvim očita veza."

Uz izgubljen Bezimeni leš, i Perry Stanton još uvijek na slobodi, ta su dva studenta bili jedina preostala veza. Mulder je, promatrajući praznu ladicu, osjetio kako mu bilo ubrztava. Nekako mu se taj čelični četverokut činio zlokobnijim od samog lesa. Sve ga je to podsjećalo na iskapanje groba u kojem je ležao prazan lijes.

Unatoč Scully/nim riječima, Mulder nije vjerovao daje nestalo truplo još jedna slučajnost. Bio je uvjeren da koža Bezimenog mrtvacu skriva ključ strahote u sobi za postoperativnu njegu. I odbijati će sva objašnjenja koja neće rasvijetliti ono što se uistinu dogodilo Perryju Stantonu - bez obzira koliko ona zvučala razumno.

5.

Razbijeno staklo u trokutu svjetla blistalo je poput smaragdne sage; nazubljene krhotine rasute po crnom asfaltu u obliku nabubrenog Mjeseca u srpnju. Perry Stanton stajao je pod uličnom svjetiljkom, na rubu nogostupa; mršava ramena nadimala su se pod razdrtom bolničkom spavaćicom. Gledao je grliće boca koji su se iz razbijenog stakla izdizali poput falusoidnih ledenih bregova; tragovi alkoholnog bjesnila, ili fakultetskog tuluma koji je protutnjao mračnim broklinskim ulicama. Stantonov se um kovitlao dok su mu krhotine bujale u očima; golemi zeleni trnovi rugaju mu se, izazivaju ga, tjeraju ga naprijed.

Odjednom mu se usta otvaraju, a iz njih promuklo tuljenje bježi u noćni zrak. Bosim nogama čvrsto se upire o nogostup, kralješnica mu se svija u luk. Mišići bedara napinju se i on se baca naprijed, glavom zaranja u cestu. Tijelo mu svon" težinom pada na staklo; kotrlja se amo-tamo po krhotinama, ruke mu divlje mlataju.

Čuje kako se bolnička spavaćica trga, kako staklo krčka pod njegovim nogama. Ne osjeća nikakvo olakšanje. Staklo mu nije ublažilo taj strašan svrab. Krhotine su mu trebale rastrgati kožu onako kako su rastrgale tanku spavaćicu - ipak, strašan svrab ne prestaje. Osjeća se kao da su mu svaki dio tijela opsjeli sićušni, gladni crvi. Osjeća se tako jezivo da u glavi ne može zadržati nijednumisao, tako loše, da svaka zapovijed njegova mozga tišuću puta odjekne u tijelu prije nego što pronađe mišiće.

Ležeći na leđima, na razbijenom staklu, dlanovima se udara po očima; bolni jauk odjekne mu iz pluća. Koji mu je vrab? Sto se to s njim događa?

Na sklopljenim kopcima osjeti nešto toplo i mokro i brzo makne ruke. Otvara oči i zagleda se u krvavocr-vene dlanove. Brzo se podigne na koljena; suze mu pale oči.

Unatoč neizdrživom svrabu, još se uvijek sjeća ženske glave među dlanovima. Još uvijek čuje kako joj pucaju kosti lubanje dokon pritišće. Još uvijek vidi kako joj oči iskaču, kako krv lipti iz njezinih ušiju, kako joj obrazi upadaju u usnu šuplinu - još uvijek osjeća kako ona umire među njegovim dlanovima. Među njegovim dlanovima.

I najgore od svega -još uvijek osjeća bijes koji mu divlja tijelom. Bijes koji mu je preplavio misli i mozak, koji gaje natjerao da iskoči iz bolničkog kreveta. Plame-ni bijes koji se rodio negdje u svrabu; nevjerovatna vrelna koja mu je palila meso. Osjećao se kao da mu u žilama buktu požar, kako mu čitava utroba buktu snažnim plamenom.

Zatim je taj usijani bijes prodro u njegovu lubanju i sve je pobijeljelo. Vidio je kako se bolničarka nadvija nad njim; bilo je to kao da gleda nečijim tuđim očima. Bijes gaje obuzeo, i dlanovima je zgrabio njezinu glavu.

Nakon toga, sve se događalo jezivo brzo. Svrab, vrelna, bijes, natjerali su ga da uništi sve u dohvat. A zatim mu se jedna misao probila kroz tu agoniju - pobjeći.

Glava mu se trzala naprijed-natrag dok su mu novi trzaji potresali tijelo. Otresao je krhotine iz spavaćice i osovio se na noge. Pobjeći. Negdje, u ostacima vlastitog uma, znao je da ta zapovijed nije njegova vlastita. I ona je izvirala iz onog strašnog svraba. Negdje iz njegove kože.

Nije imao izbora, morao se pokoriti. Kad bi se opirao, svrab bi samo jačao. Zateturao je naprijed, bosc noge drobile su staklo. Nije točno znao gdje je - znao je samo da sirene i povici nisu daleko iza njega. Nije smio dopustiti da ga ulove. Znao je na što će ga svrab i bijes natjerati ako ga ulove. Još lubanja među dlanovima...

U uši mu se probila neočekivana škripa; podigao je mutne oči. Na uglu pred sobom ugledao je žutu haubu taksija koja je skretala, zatečenog vozača koji je nalegao na trubu. Kratak, u vremenu zamrznut trenutak..., a zatim se prednji odbojnik zabio u Stantonovo lijevo bedro.

Automobil se naglo zaustavio. Stanton je spustio pogled i spazio uništenu haubu koja se dijelom omotala oko njegove noge. Uzmaknuo je, i u tom mu je trenutku počelo drhtati čitavo tijelo. Svrab mu se širio bokovima, prsima, stizao do lica. Ne, ne, ne!

Vozač je otvorio vrata, iz auta je iskočio visok muškarac tamne kože. Ugledao je Stanton i doviknuo nešto. Zatim je spazio uništeni taksij. Oči su mu se raširile. "Gospodine, jeste li dobro?"

Stantonova se koža zapalila; u umu mu je bljesnulo bijelo. Pokušavao se oduprijeti, pokušavao je zaustaviti naredbe prije nego što mu stignu do mišića. Pokušao se sjetiti sebe kakav je nekoć bio - blag, nježan, slab. Pokušao se usredotočiti na sliku svoje kćeri, lijepe Emily, života prije operacije.

Ali su misli iščezavale dok su se crvi penjali pod njegovom kožom. Trznuo se naprijed; lice mu se izo-bličilo. Vozač je uzmaknuo, strah mu se jasno čitao na licu. Stantonu je nekako uspjelo protisnuti jednu jedinu riječ kroz stisnuto grlo.

"Bježi."

65 Vozač se zagledao u njega. Teturajući prema njemu, Stanton je ispružio svoje dlanove. Vozač je ugledao krv, tada je shvatio. Okrenuo se, i vrišteći potrčao mračnom ulicom.

Stanton je teturavo pojurio za njim; u mislima mu je odjekivala jedna jedina riječ:

Bježi. Bježi. Bježi!

6

Kad se Mulder počeo uspinjati kamenim stubištem koje je vodilo do lukom nadsvođenog ulaza u J. R. Friedlerov institut za medicinske znanosti pri Medicinskom fakultetu Sveučilišta Columbia, nebo je već poprimilo olovno sivu boju. Nije trebao gledati na sat da bi znao kako će uskoro biti pet sati izjutra; osjećao je kao da su mu se mišići svezali u čvorove, što je značilo da će uskoro biti već dvadeset četiri sata na nogama. Znao je da Scully i on neće moći još dugo držati takav tempo. Ipak, sve dok Perrva Stanton ne uhit, čekala ih je bjeso-mučna utrka protiv svih tajni tog slučaja.

Prije samo nekoliko minuta Scully mu je mobitelom javila najnovije vijesti o policijskoj potjeri koju je vodila detektivka Barrett. Stanton je, negdje u sjevernom dijelu Brooklyn razbio taksij, a vozač je jedva izvukao živu glavu. Potraga se suzila na pet uličnih blokova, a Barrettova je bila uvjerena da će tijekom sljedećih nekoliko sati sigurno uhvatiti Stanton.

To je značilo daje Mulderu i Scully postalo još važnije održavati stečenu prednost. Morali su se podijeliti da bi stoji brže moguće pronašli ta dva studenta. I una-loč tome, Mulder se u sebi molio da se sve to dogodi na vrijeme. Ako je Scully bila u pravu, ulicama New Yorka divljao je opasan, zaražen čovjek. A ako je u pravu bio Mulder - zarazom se nije mogla objasniti pojava zakojom su tragali - za nečim stoji tihog i blagog profesora moglo preobraziti u podivljalog ubojicu nadljudske snage.

Mulderu je trebalo nekoliko minuta da stigne do anatomskog laboratorija na trećem katu velike kamene zgrade. Kad se popeo mramornim stubištem bio je gotovo bez daha, i malo je zastao pred dvokrilnim ulaznim vratima laboratorija naslonivši se na zid. Kroz maleni, okrugli prozor u središtu vrata pogledao je mračnu prostoriju. Bila je duga gotovo pedeset metara, četverokutna, u njoj su stajala dva paralelna reda visokih čeličnih stolova. Mulder je teško razaznao nepravilne obrise na stolovima; tropla su bila umotana u polupro-zirne plastične vreće, a na stalcima, pričvršćenima za stolove, stajale su kadike za spremanje organa, živo crvene boje; uz rubove stolova tekli su kanalići za odvod tekućina. Dlanom gurnuvši jedno krilo, Mulder je su-spregnuo navalu mučnine. Bila je više fiziološka nego psihička - u svojoj se karijeri nagledao trupala, a po prirodi nije bio gadljiv. Ipak, klinička priroda anatomskog kabineta u njegovoj je nutrini pokrenula nešto prai-skonsko. U toj prostoriji ljudsko je tijelo bilo samo hrpa mesa. U njoj nije bilo mjesta za filozofiju života, za dušu, čak ni za Boga. U njoj se ljudskost definirala jarko crvenim kadicama za organe, i odvodima za tekućine od nehrđajućeg čelika.

Gurnuo je vrata i ušao u dugu prostoriju. Nosnice mu je ispunio snažan vonj formaldehida; susprezao se da ne povraća. Pogled mu je prelazio preko stolova s le-ševima, prelazio s vreće na vreću. Tad je ulovio predmet svoje potrage - stajao je gotovo u dnu prostorije, pognut nad jednom vrećom. Iz te udaljenosti Michael Lif-ton činio se visok, koščat, kratke crvene kose i mladenačkih crta lica. Na sebi je imao grimizne hlače od trenirke i sivu sportsku majicu preko koje je prebacio radnu kutu. Na stalku uz uzglavlje stola ležala je debela knjiga, a Lif-ton je izgledao potpuno zanesen rastvorenim truplom pred njim. Nije podigao pogled sve dok Mulder nije zastao na metar od njega, a i tad mu je pogled bio staklast, nekako odsutan. Kapci su mu bili ne-prirodno obješeni, a gornja mu je usna jedva primjetno podrhtavala. ^ // bolestan? Ilije samo premoren? Lif-ton je zakašljao, a boja mu se vratila u obraze. "Oprostite, nisam čuo kad ste ušli. Mogu li vam pomoći?"

Mulder je skrenuo pogled s Liftonovog lica na njegove okrvavljene rukavice i skalpel kojeg je držao između palca i kažiprsta. "Nadam se da vam ne smetam. Ja sam agent Fox Mulder, iz FBI-ja. Tražio sam vas u spa-vaonici, ali tamo nikoga nije bilo. Vaš mi je susjed rekao da ću vas pronaći ovdje."

Linton je čitavu sekundu ostao potpuno nepomičan. Zatim je oprezno odložio skalpel pokraj otvorene knjige. Mulder je pročitao naslov otisnut velikim slovima; protezao se preko dva lista - DJELOMIČNA RESEKCIJA CRIJEVA. Pogled mu se zaustavio na rastvoreni donji dio trbuha na stolu za sekcije. Nalikovao je torbi prepunoj crnih zmija. Brzo je skrenuo pogled na mladićevo lice.

"FBI?" upitao je Linton; oči su mu se raširile. "Jesam li u nekakvoj nevolji?"

Ponovno je zakašljao; kašalj je zvučao grubo, gotovo mehanički. Mulder je primijetio kaplje znoja koje su se slijevale niz mladićeve obraze. Izgledao je kao da ima vrućicu.

"Gospodine Lifton, jeste li dobro?"

"Zovite me Mike. Malo sam se prehladio. A ovdje sam čitavu noć; formaldehid mi izaziva alergiju. O čemu je riječ?"

Liftonove ruke su drhtale, a Mulder nije znao drhte li od nervoze, ili je to još jedan znak vrućice. Pomislio je na Scullynu teoriju o mikrobima. U svakom bi trenutku trebala ući u stan Josha Kempera; hoće li i on pokazivati iste simptome prehlade kao i malac koji je stajao pred njim? Jesu li ti simptomi samo početak nečeg strasnijeg?

"Moram s vama popričati o uzimanju kože koje ste vi i Josh Kemper izveli u noći prošlog petka."

Lifton je malo uzmaknuo od stola, ruke su mu se mlitavo objesile. "Jesmo li nešto zaribali?"

Mulderu je, već po tonu njegovog glasa bilo prilično jasno da ga to nije iznenadilo; uostalom Mulder je to i predvidio. "Pa, uvjereni smo da ste vi i Josh vjerojatno uzeli kožu s pogrešnog trupla."

Losh je zatvorio oči, probljedio je. "Znao sam. Osjećao sam da nešto nije u redu. Samo, Josh se nije dao. Rekao je daje Eckelman vjerojatno pomiješao oznake. Rekao je da tijelo odgovara opisu u kartonu. Plava kosa, modre oči, nikakvih površinskih ozljeda."

"I što vas je navelo na zaključak da to nije pravi leš?"

Lifton je uzdahnio i podlakticom otro znoj s čela. "Kao prvo, tetovaža. Zmaj, na desnoj nadlaktici. Kao drugo, neobičan osip."

Mulderovi su se nagoni naglo razbudili. Sjetio se što mu je Bernstein ispričao o osipu na Stantonovu vratu.

"Kakva vrsta osipa?"

Lifton je okrenuo glavu u stranu. Pokazao je na neobraslo mjesto, točno ispod ruba kose. "Ovdje, točno na vratu. Kružni izboj, tisuće sićušnih crvenih točkica. Ali, ako je tip prošao kroz Intenzivnu, to bi mu sigurno pisalo u kartonu. Da su ga poslali izravno iz Hitne, možda bi netko tamo previdio. Ali u Intenzivnoj, to nikako."

Mulder je kimnuo. Bezimeni je u mrtvačnicu dopremljen ravno iz Hitne službe. Derrick Kaplan je prije smrti ležao na Intenzivnoj. Mike Lifton je pametan malac - samo, dao se natjerati na dizanje kože, usprkos sumnjama da imaju posla s pogrešnim lešom.

"Kad ste završili dizanje kože", nastavio je Mulder, "što ste učinili s tijelom?"

Lifton gaje pogledao. "Kako to mislite? Vratili smo ga u mrtvačnicu, što drugo."

"U isti odjeljak?"

"Da. Pedeset i nekoji. Pedeset dva ili pedeset četiri. Obično dobro pamtim brojeve, ali ovdje vježbam čitav tjedan, gotovo svaku noć. Znate, neispavan sam. To zezne sve."

Mulder je kimnuo. Nadao se da Mike Lifton pati samo od nedostatka sna. Ipak, morao je provjeriti sve -kako bi dokazao, ili oborio, Scullynu teoriju. "Moram vas odmah odvesti na liječnički pregled. Postoji mogućnost da ste se zarazili nečim tijekom rada na Bezimenome."

Liftonovo je lice još jače probljedio. "Što hoćete reći? Daje umro od neke zarazne bolesti?"

Lifton kao daje, shvativši Mulderove riječi, klonuo čitavim tijelom. Tad je Mulder ponovno spazio nov drhtaj Liftonove gornje usnice; za njim je uslijedio težak napadaj kašlja. "Mislim da te moramo odmah otpremiti u Hitnu. Moramo provjeriti."

Nije znao je li to dokaz Scullyne teorije ili ne -ipak, u tom trenutku nije mu se ni najmanje sviđalo kako izgleda Mike Lifton. Činilo se da se Liftonovo stanje pogoršava iz trenutka u trenutak. Dok je student drhtavim rukama na brzinu zatvarao otvoreni leš, Mulder se nadao daje Scully na vrijeme pronašla drugog studenta.

"Gospodine Kemper! Gospodine Josh Kemper!" Scully se glas odbijao od teških ulaznih vrata stana. "Ja sam agentica FBI-ja, Dana Scully! Nadzornik zgrade je sa mnom, i ako mi ne otvorite, ja ulazim!"

Scully je, čekajući odgovor, osjetila kako joj srce snažno udara. Bacila je pogled na niskog, odebljegmuškarca u sivoj majici koji je stajao pokraj nje, te kim-nula. Mitch Butler počeo je petljati po velikom prstenu s ključevima stanova. Scully je u sebi proklela promatrajući kako nadzornik svojim kratkim prstima pokušava napipati onaj pravi. Ovo traje predugo.

Scully je, stigavši do stambene zgrade u vlasništvu Sveučilišta, odmah pozvala vozilo Hitne pomoći; Kemper nije odgovarao na njezine pokušaje da uđe u stan, ipak, znala je da će bolničari stići tek za nekoliko minuta.

Već je izgubila vrijeme mučeći se da izvuče neurednog nadzornika zgrade iz njegovog stana na prvome katu - uspon do četvrtog trajao je upravo nepodnošljivo dugo.

“Imam ga”, konačno je uzviknuo Butler, podigavši ključ bakrenaste boje. “Stan dvadeset četiri.”

Scully je uzela ključ i počela otključavati. Vrata su se otvorila, ona je utrčala unutra. “Gospodine Kemper? Josh?”

Dnevna soba bila je malena, gotovo uopće bez namještaja. U uglu je stajao sivi kauč, sučelice njemu maleni televizor na kartonskoj kutiji. Veći dio suprotnog zida zauzimala je fotografija dva psa odjevenih u smokinge; a prljavo je rublje prekrivalo svaki komadić golog poda. Scully se prisjetila vlastitih studentskih dana -kad je slobodnih sat vremena za pranje rublja bio dar s neba. I ona je bila dijete, kao i Josh Kemper - samo je pokušavala preživjeti.

“Koliko soba?” doviknula je nadzorniku koji je i dalje stajao na ulazu; nakon uspona na četvrti kat borio se da dođe do daha.

“Samo ova, kuhinja i spavaonica. Kroz ta vrata.”

Scully je pošla prema otvorenim vratima na drugom kraju dnevne sobe. Prošla je malenim hodnikom i našla se u sićušnoj kuhinji; popločenoj keramičkim pločicama, sa zidova su visjeli komadi gipsa, a električne su instalacije izgledale kao da su nastale prije otkrića

72

električne energije. Na malom drvenom stolu pred hladnjakom, stajao je vrč narančinog soka. Osim toga, nikakvih znakova života. Scully je protrčala kroz kuhinju, pa kroz još jedna otvorena vrata.

Gotovo je pala preko hrpe posteljine, zadržala se uhvativši se za veliki drveni ormar. U sredini sobe stajao je goli madrac, prekriven medicinskim udžbenicima i stručnim časopisima. A Kempem ni traga.

“Kupaonica”, zavikala je preko ramena. “Gdje je kupaonica?”

“Pokraj spavaće.”

Scully je opsovala, pogled joj je divlje letio po natrpanom prostoru; tada je spazila zatvorena vrata, točno nasuprot ormara, djelomično zakrivena zavjesom načinjenom od obojanih zrnaca. Maknula je zavjesu i naglo otvorila vrata.

Pronašla gaje. Gol do pojasa, ležao je licem okrenut podu; jednom je rukom uhvatio postolje toaletne školjke, a druga mu je, neprirodno savijena, ležala na leđima. Scully se spustila na koljena i prstima opipala puls na vratu. Ništa. Koža mu je na dodir bila topla, samo izgledala je nekako uvošteno i imala modrosivu boju. Nije bilo nikakve sumnje -Josh Kemper je mrtav. Nježno mu je odvojila ruku od postolja školjke, primijetivši da mu zglobove još nije zahvatila mrtvačka ukočenost. Povukla gaje i okrenula.

Oči i usta bili su mu otvoreni; na dječaćkom je licu ostao prestrašen izraz. Lice i gola prsa pomalo su poplavjela na mjestima na kojima se pod kožom nakupila krv. Scully je pružila ruku i s lica mu maknula kovrču plave kose, a zatim je kažiprstom pritisnula Kemperova prsa. Pritisak je prouzročio blago blijeđenje područja pod vrhom njezinog prsta. Kad je odmaknula ruku, diskoloracije je nestalo. Rani stadij nefiksiranih podljeva. To je značilo daje umro prije manje od četiri sata - vjerojatno

73tri, ali ne manje od dva. Po izrazu lica i neprirodnom položaju tijela Scully je zaključila da se grčio ili umro od kapi. Na licu i glavi nije bilo nikakvih vidljivih ozljeda, dakle nije umro od posljedica pada. Ubilo gaje nešto drugo - nešto unutar tijela.

Scully se u trenutku upalila lampica, te je Kempe-rovu glavu okrenula u stranu. Zatiljak je bio čist. Nikakvih crvenih točkica, nikakvog kružnog osipa. Ipak, to nije značilo da nije bolovao od iste bolesti koja je kod Stantona prouzročila napadaj bijesa.

Uzdahnula je i ustala. Prišla je umivaoniku i pustila vruću vodu. Zatim je uzela sapun i počela prati ruke. Znala je da riskira samim ulaskom u prostoriju - ipak, sumnjala je daje riječ o ikojem uzročniku zaraze koji se prenosi zrakom ili dodirrom. Zrakom prenošeni virusi dovoljno snažni da ubiju čovjeka Kemperove dobi bili su izuzetno rijetki - a daje Bezimeni bio nositelj takvih virusa, dosad bi broj žrtava bio daleko veći. To je značilo da se virus najvjerojatnije prenosi krvlju. Dakle, rizična skupina bili su stažisti koji su na njemu radili, dva studenta, možda i bolničari koji su ga dovezli, te Bernstei-nov kirurški tim iz Bolnice Jamaica.

“Gospodo Scully?” Nadzornikovo dahtanje iz spavaće sobe doprlo je do nje. “Je li tamo sve u redu?”

“Gospodine Butler”, odgovorila je, “molim vas, idite dolje i čekajte Hitnu. Odmah ću doći.”

Scully je osluškivala kako Butlerovi teški koraci polako zamiru. Potom je dokraja oprala ruke, te iz unutarnjeg džepa izvukla mobitel. Ramena su joj se opustila dok je nazivala Muldera. Javio se nakon drugog zvona.

“Muldere, gdje si?”

U telefonskoj slušalici glas mu je zvučao pištavo: “U Hitnoj, na Sveučilištu Columbia.”

Scully je pogledala tijelo na podu kupaonice. U daljini je začula sirene, ali nije bila sigurna dopiru li do nje

74

iz mobitela, ili kroz tanke zidove zgrade. “Zaključujem da si pronašao Mikea Liftona.”

“Scully, nije mu dobro. Kad sam ga doveo, žalio se na simptome gripe. Sad su mi liječnici javili daje pao u neku vrst kome.”

Scully je kimnula sama sebi. Simptomi su odgovarali njezinoj prvoj pretpostavci. Virusna prijetnja, nešto što uzrokuje naticanje mozga. Također, vrsta oboljenja koje može prouzročiti psihotični napadaj i smrtonosne grčeve. “Morat ćemo odmah javiti Centru za kontrolu zaraze. Htjet će provjeriti sve koji su došli u izravan dodir s Bezimenim. I to će morati učiniti brzo - stoje sasvim očito, budući da zaraženi pojedinci umiru brzo.” Mulder nije odgovorio ništa. Scully se pitala opire li se još uvijek ideji da su mikrobi uzročnici čitavog slučaja. Ili gaje možda oboljeli student uvjerio da upravo oboljenje povezuje sve čimbenike slučaja? Ipak, sumnjala je da će se tako brzo dati urazumiti.

Konačno je Mulderov glas dopro do Scullynog uha. “I Josh Kemper je, dakle, prilično bolestan?”

Scully je duboko udahнула. “Muldere, mrtav je. Sto god bilo to stoje u sebi nosio Bezimeni - to se razvija brzo.” “A ti misliš daje to ono isto oboljenje koje je Stanton natjeralo da ubije Teri Nestor?”

“Da. Kao što sam već rekla, to je neki mikrob koji uzrokuje naticanje mozga. I, Muldere, bez obzira na sve za stoje Stanton bio sposoban u bolničkoj sobi, ili jutros u Brooklvnu, mislim da se za nekoliko sati neće više moći opirati. Ova bolest brzo napreduje.”

Scully je u stanu začula glasove. Pristigli su bolničari. “Vraćam se u bolnicu s Kemperovim lesom. Muldere, pronaći ću tog mikroba. A kad ga pronađem... onda oboje idemo spavati.”

75 Taj put s drugog kraja veze do nje nije doprlo nikakvo protivljenje.

Za manje od deset minuta, bolničari iz Hitne službe ubacili su truplo Josha Kempera u bolničko vozilo. Kad su se dvokrilna vrata zatvorila, a teško vozilo izvuklo na cestu, osamljena je prilika izronila iz uskog prolaza zatrpanog smećem, koji je prolazio pokraj stambenog bloka. Njegovu je sjajnu, tamnosmeđu kosu skrivala bejzbol kapica, a njegovo je vitko tijelo utonulo u dug, smeđi ogrtač. Ruke je zabio u duboke džepove; tek mu se na zglobovima nazirao rub gumenih rukavica.

Promatrao je kako se vozilo tiho kotrlja pustom ulicom. Na suvozačevom je sjedištu mogao nazrijeti crvenokosu agenticu FBI-ja. Blijedi je obraz naslonila na bočni prozor, u zelenim joj se očima zrcalila krajnja iscrpljenost. Mladić, kože boje meda razmišljao je o onome što će agentica Scully ubrzo otkriti. To će, u svakom slučaju, izbrisati umor s njezinog lijepog lica. Mladić se nasmiješio, oprezno izvlačeći desnu ruku iz džepa. U rukavicama zaštićenim rukama zavrtio je maleni komad plastike. Predmet je bio duguljast i valjkast, podsjećao je na malu kemijsku olovku. Mladić je dotaknuo plastični gumb na vrhu predmeta; začuo se gotovo nečujan škljocaj.

Mladić je osjetio kako mu se koža ježi od uzbuđenja dok je pažljivo ispitivao sedam centimetara dugu iglu koja je iskočila iz vrha tuljca. Igla je bila tanja od vlasi kose, vrh je bio manji od pore na ljudskoj koži. Pod određenim se kutom činila gotovo nevidljivom - bila je previše nježna da uzmuti čestice prašine u ranojutarnjem zraku.

Toliko profinjenija od pištolja ili britve - a u istom trenutku daleko djelotvornija. Mladić je sklopio oči, 76

ponovno proživljujući trenutak otprije pet sati - neprimjetan trzaj ručnog zgloba, neprimjetno dodirnut neznanac u natrpanoj noćnoj podzemnoj željeznici. A potom drugi, deset minuta nakon prvoga, prolazeći stubištem pokraj Sveučilišnog anatomskeg laboratorija. Tijelo mu je potresao grč; uzdahnuo je, poželio je daje sam mogao promatrati ishod.

Unatoč svojoj ljubavi koju je osjećao za posao - morao je održavati barem nekakav privid profesionalnosti. Prst u rukavici ponovno je napipao prekidač, tanka se igla uvukla. Opresno je vratio predmet u džep, te se uputio prema modrom Chevroletu, parkiranom malo dalje niz ulicu.

Dva FBI-jeva agenta vratit će se u bolnicu New York. Ako požuri, mogao bi stići samo nekoliko minuta nakon vozila s Joshom Kemperom. Morao je ostati u blizini dvoje agenata - postojala je mogućnost da se pokažu pametnijima nego što je očekivao. Ako se ponovno previše približe - mladić se nasmiješio, milujući predmet nalik kemijskoj olovci u džepu. Samo profesionalno, podsjetio se. Unatoč tome, osjećao je toplinu, gotovo seksualno uzbuđenje koje mu je kuljalo tijelom.

U dubini duše nadao se da će se agenti Scully i Mulder pokazati upravo savršenima.

777.

Četiri sata kasnije, trokut oštrog narančastog svjetla trgnuo je Muldera iz dubokog sna. Uspravio se na “posuđenom” bolničkom ležaju u u udobnoj sobi za stažiste na trećem katu i zatrepao očima. Pred očima mu se ukazala Scully, čiju su crvenu kosu osvjetljavale fluorescentne cijevi iz bolničkog hodnika. Na sebi je imala bijelu kutu i rukavice, a u desnoj je ruci držala komad plastike s kontaktnim kopijama. Izraz lica lebdio joj je između nevjerice i očaja.

“Pronašli smo mikrob”, rekla je ušavši u sobu, i svom se težinom svalivši na rub ležaja. Kontaktne kopije bacila mu je u krilo. “Ovo su snimci izoliranog virusa, načinjeni pomoću elektronskog mikroskopa. Uzorak potječe iz cerebrospinalne tekućine koju smo tijekom obdukcije lumbarnom punkcijom izvukli iz Josha Kempera.”

Mulder je pogledao fotografije. Promatrao je sićušan predmet nalik tableti snimljen više puta iz različitih kutova. Izgledao je maleno i nevino.

“Probudili su me prije dvadeset minuta i donijeli mi rezultate”, nastavila je Scully. “Ipak, sama sam otišla dolje i provjerila njihove tvrdnje. Budući da mi je bilo prilično teško povjerovati.”

“Što time misliš reći? Scully, što ja točno promatram?”

Scully je duboko udahнула. “Encephalitis lethargica. Uzorak su provjerili u računalu Službe za kontrolu zaraznih bolesti. Danas popodne ovamo će doći njihov specijalist kako bi potvrdio dijagnozu. Nalazi s EEG-a i CT-a potvrđuju. Nema nikakve sumnje.”

Mulder nije bio siguran je li ikad prije čuo za tu bolest. “Dakle, to je oblik encefalitisa? Nije li on sličan onome što si ti predviđala - bolest koja uzrokuje oticanje mozga?”

“Muldere, to jest oblik encefalitisa - samo, to nije ono što sam očekivala.”

Mulder je čekao da ona nastavi. Gledala je fotografije u njegovim rukama kao da bi okrugli virus iz njih mogao iskočiti u sobu.

“Muldere”, napokon je progovorila, “od 1922. godine nije zabilježena nijedna epidemija encephalitis lethargice. Virus kojeg promatraš tijekom posljednjih sedamdeset pet godina gotovo da nikad nije izišao iz laboratorija.”

Mulder je podigao obrve. Nikakvo čudo što mu je bolest bila nepoznata. “Kako taj virus djeluje? Podudara li se sa simptomima koje smo vidjeli?”

Scully je slegnula ramenima. “Oboljenje počinje slično onim poznatijim oblicima encefalitisa; povišena temperatura, smetenost, ponekad paraliza jedne strane tijela - a u nekim slučajevima grčevi, psihoza, koma i smrt. Samo, lethargica povremeno ima simptom teškog umora, zato je neki nazivaju i bolešću spavanja.”

Mulder je kimnuo. Prisjetio se Liftonovih teških kapaka i staklastog pogleda. Ipak, Scully mu još nijednom riječi nije objasnila kako je Stanton mogao reagirati s doslovno nadljudskom snagom. Ustvari, ostalo je još dosta toga što nije objasnila. “Scully, a što je s kružnim osipom pronađenim i na Bezimenom i na Perrvu Stantonu? Bi li encephalitis lethargicamogao uzrokovati i njega? I zašto ga nismo pronašli ni najednom studentu?”

79“Osip vjerojatno nije povezan - vjerojatno je to neka druga infekcija koju je teže uloviti. Zapamti da studenti s Bezimenim nisu imali razinu dodira onakvu kakvu je imao Perry Stanton. Stantonu su komad njegove kože pričvrstili na otvorenu ranu.”

“To još uvijek ne objašnjava Stantonovu provalu nasilja. Nijedan od studenata nije pokazivao nasilne reakcije...”

Scully je odmahнула rukom. “Virusi različito djeluju na različite ljude..., a osobito ovakav virus. Lethargica napada određena područja mozga, jednako kao i meningitis, moždanu ovojnicu. I ne postoji način kojim bi se mogla predvidjeti individualna reakcija. Tijekom epidemije 1922., umrlo je četrdeset posto zaraženih. Ovaj put postotak je daleko viši - ipak, zaraza se ograničila na dvije osobe koje su bile u bliskom dodiru s nosiocem. To znači da virus nije promijenio način kojim se prenosi.”

Mulder je noge upro o rub ležaja i protezao mišiće. Svakog je trenutka postajao sve budniji. Nadao se da se i Scully uspjela malo odmoriti - jer je, barem u njegovom umu, slučaj bio daleko od rješenja. “Misliš reći da se prenosi krvlju. Poput HFV-a.”

Scully je kimnula. “Točno. Prenosi se krvlju, i to samo izravno. Oblik virusa iz 1922. ponekad su prenosili ubodi komaraca ili muha - ipak, to je iznimno rijetko.”

Mulder je ispružio ruku i dodirnuo Scullynu ruku u rukavici. “Scully, oba studenta imala su rukavice. Kako objašnjavaš prijenos krvlju? Roj komaraca u Hitnoj službi?”

“Kirurške rukavice ne pružaju stopostotnu zaštitu. A skidanje kože zna biti prilično krvav posao.”

Mulderu se još uvijek činilo prilično nevjerovatno da su dva studenta tako brzo oboljela - dok je tim plastičnih kirurga, u izravnom dodiru s presacima kože, ostao zdrav. “Scully, nešto tu nije u redu. Čak i ako virus povezuje studente i Bezimenoga - nemamo nikakav dokaz povezanosti s Perrvom Stantonom. Možda kad bi doktor Bernstein obolio; ali, nije. Jedino što Bezimenog povezuje s Perrvom Stantonom je onaj kružni osip.”

Scully je polagano ustala s ležaja i uzela fotografije. “To ne možemo znati sve dok ne ulovimo Stantonu. Barrettovoj sam objasnila sve mjere zaštite: rukavice, kirurške maske, ograničen dodir - uvjerava me da će ga uhvatiti za najviše sat vremena. Dotad će istražitelj iz Centra za kontrolu zaraze biti ovdje i potvrditi dijagnozu lethargice, i tada ćemo okončati ovu tragediju.”

Mulder je rukama prošao kroz kosu. Nije glasno izgovorio što misli... ipak, ova tragedija bila je jako daleko od završetka. Isto tako, sumnjao je da će Barrettova lako uhvatiti čovjeka koji je stalak za infuziju zario gotovo metar duboko u bolnički zid. Umjesto toga, ponovno je prstima pritisnuo vilicu, ispitivao je ukočenost mišića. Zatim je ustao. “Scully, osobno mislim da ljudi iz Centra neće otkriti ništa bitno. Virus možeš pratiti sve dok ide; ja ću za to vrijeme pokušati iskopati što više o našem Bezimenome.”

Scully je podigla obrve. "Muldere, njegov smo karton prešli najmanje deset puta. Stažisti nisu znali što mu je, i sve dok ne pronademo tijelo i ne obavimo autopsiju, nećemo moći otkriti ništa puno više o njegovoj smrti." Mulder je pošao prema vratima. "Scully, ne zanima me kako je umro. Zanima me kako je uopće došao do svog bolničkog kartona."

• **

Mulder je ušao u Hitnu upravo u trenutku kad su bolničari s nosilima utrčali kroz dvokrilna vrata. Okonosila je bilo najmanje šest ljudi; krupni glavni specija-lizant, dežurni kirurg u zelenoj odjeći, dvije bolničarke - na drugom kraju nosila, dva snažna muškarca u tam-nomodrim odorama bolničara Hitne službe. Manji od dvojice držao je vrećicu krvi iznad glave, brzo hodajući da bi održao korak uz cijev koja je vodila do pacijentovog desnog bedra. Veći bolničar obim je rukama držao neki predmet - čudnog oblika i omotan bijelom gazom. Mulder se držao kojih metar od njih dok su nosila progurali sredinom dvorane, prema dizalima koja su vodila na kirurgiju. Između dvije bolničarke spazio je pacijenta: mršav, visok, grčio se od bola, a iz svakog djelića slobodne kože virile su cijevi. U prvom trenutku nije mogao odrediti što nije u redu - zatim mu se pogled prikovao za podvez čvrsto omotan oko pacijentove lijeve podlaktice. Promatrao je dežurnog kirurga koji je od bolničara preuzeo u gazu zamotani predmet i podigao kraj bijele tkanine.

"Izgleda prilično dobro", čuo je bolničara. "Završio je među šinama i to gaje spasilo od vlaka. Mislite dajte možete prišiti?"

Kirurg je kimnuo, a zatim krenuo za nosilima. Dva bolničara stajali su i promatrali dok je i ostatak skupine ubrzao prema dizalu. Mulder je protrnuo, a zatim im prišao i obratio im se.

"Luke Canton?" upitao je. Ime je dobio u Centru veze Hitne službe. Canton i njegov kolega dopremili su Bezimenoga u bolnicu, one noći kad se sudarilo trinaest automobila. Vezist gaje opisao kao jednog od najboljih bolničara u gradu.

Canton se okrenuo i pogledao Muldera. Bolničar je bio viši od sto osamdeset, širokih ramena i crvenkaste bradice koja mu je prekrivala čitavu četvrtastu čeljust. Svukao je okrvavljene rukavice i bacio ih na pod. "Taj sam. Ovo je moj kolega, Emory Ross."

"Agent Mulder, FBI. Ovo je bilo strašno. Hoće li ga spasiti?"

Canton je samo slegnuo. Lice mu je bilo mračno, ali se negdje u dubinama njegovih modrih očiju nazirao tračak veselja. Ovo je bila njegova droga - adrenalinska crpka same srži medicine. "Potukao se s podzemnom željeznicom i popušio. Ako je kirurg dobar, dobit će ruku natrag."

Mulder je primijetio krvave mrlje po čitavoj Can-torovoj odori. "Prilično vas je dobro pošpricao. Je li bilo isto i s Bezimenim kojeg ste dovezli u petak navečer?"

Canton je odmahnuo glavom. "I mislio sam da se radi o tome. Načuo sam nešto da bi mogao biti nosilac nekog virusa."

"Postoji mogućnost", odgovorio je Mulder. Znao je da će Centar za zarazne bolesti najkasnije do popodne-va pokupiti sve moguće rizične kandidate. Pokazao je krvave mrlje na Cantorovoj odori. "Najvjerojatnije se prenosi krvlju."

Canton je odmahnuo. "U tom slučaju, mi smo čisti. Bezimeni nije imao nikakvih otvorenih rana. Ni kapi krvi. Ustvari, jedva smo ga dodirnuli - samo smo ga ubacili u vozilo i pričvrstili ga trakama. U komu je pao tek kad smo došli u Hitnu. Čak nismo niti intubirali; preuzela su ga dva klinca iz Hitne, a mi smo se vratili na teren."

Mulder je skrenuo pogled na Emorya Rossa, Can-tonovog kolegu. Nijedan od njih nije izgledao ni najmanje bolestan. "Osjećate se dobro? Ne osjećate umor, povišenu temperaturu?"

Canton se osmijehnuo. "Jutros sam otišao malo do teretane. Dvjesto pedeset trbušnjaka. Ross, kako se ti osjećaš?"

Ross se nasmijao. Izgledao je daleko mlađi od Can-tona, a njegov je pogled jasno odavao divljenje premasvom mišićavom kolegi. "Prije smjene haklali smo tri-četvrt sata. Nisam zabio mnogo, ali sam pokupio prilično lopti."

Mulder je osjetio olakšanje, a i tračak uzbuđenja. Nije bio liječnik, ali mu se činilo da nijedan od dvojice bolničara neće oboljeti od letargije. Mulder je pošao za bolničarima prema ormarićima za odjeću, smještenima odmah iza recepcije. "Rekli su mi da su Bezimenog dopremili s poprišta automobilske nesreće na FDR-u."

"Točno", odgovorio je Canton. "Pronašli smo ga u zaustavnom traku, u nesvjesti, ali stabilnoga, oko sedam metara od prvog vozila. U vozilu smo već imali vozačicu - pretrpjela je težak udar i ozljedu prsnog koša -ipak, odlučili smo riskirati i uzeti još jednoga. Mislim, bilo je još vozila, ali je nesreća bila stvarno teška. Tijela je bilo daleko više nego vozila."

Mulder je gledao Cantona koji je bolničarku u prolazu zgrabio oko struka. Mlada se žena nasmijala i izmigljala. Mulder je bio siguran daje Luke Canton izrazito omiljen. "I ostao je stabilan čitavim putem do bolnice?"

"Nije reagirao", odgovorio je Canton. "Ali, stabilan je bio. Čak smo pretpostavljali da nema nikakve veze sa samim udesom; nije bilo vanjskih ozljeda karakterističnih za izlijetanje iz vozila, nikakvih modrica, porezotina, ništa takvoga..."

“Samo lagano crvenilo”, javio se Ross kad su stigli do zastora koji je skrivao garderobu. “Mala kružnica na zatiljku. Ipak, nije izgledala opasno... ne sjećam se jesmo lije uopće spomenuli stažistima kad smo ga doveli ovamo.”

Canton je pogledao svog partnera koji se brzo za-buljio u pod. Zatim je pogledao Muldera. “Te noći bila je prava ludnica. Morali smo se odmah vratiti na poprište i pokupiti one koji su bili u stanju hodati. Siguran sam da su klinci sami primijetili mrlju. Uostalom, sumnjam daje imala ikakve veze s njegovom smrću.”

Ušli su u malenu garderobu. Uz jedan je zid stajao red metalnih ormarića; tri paralelne drvene klupe, ormar pun vješalica, vrata koja su vodila u prostoriju s tu-ševima. Canton i njegov partner prišli su svojim ormarićima. Dok su se presvlačili u čiste odore, Mulder je razmišljao o onome što mu je Canton ispričao. Misli su ga neprestano vukle na poprište nesreće, na mjesto gdje su pokupili Bezimenoga. Ako nije izletio iz nekog vozila... zastoje ležao u nesvijesti, u zaustavnom traku, dvadeset metara dalje?

Kad su se bolničari presvukli, Mulder se obratio Lukeu Cantonu: “Već sam popričao s vašim centrom, i ako se slažete, ukras bih sat vašeg vremena.”

Canton je podigao obrve. Zatim je pogledao svog partnera i slegnuo ramenima. “Ako vi imate ovlaštenja, ja imam sat vremena.”

Mulder se nacerio. Sviđao mu se način Cantonova razmišljanja.

8.

Vozilo Hitne pomoći kao da je lebdjelo kroz tri trake njujorškog prometa; Luke Canton vozio je između odbojnika u pokretu lakoćom stručnjaka. Samo je dvaput morao ispružiti ruku i uključiti rotirajuće svjetiljke. Mulder je promatrao metalne zmiје prometa koje su klizile ispod visokih bočnih prozora vozila, zapanjen kako su se vozila, unatoč velikoj brzini, držala blizu jedno drugoga. Nadzirani kaos.

“Nikakvo čudo kad se sudare”, javio se Canton, čitajući mu misli. “Čudo je kad se ne sudare. Zna li koliko ljudi svake godine pogine u sudarima?”

Mulder je nagađao, ali nije rekao ništa. Canton je pokazao na ulubljeni kamionet koji je vijugao među trakama, dva automobila ispred njih. “Preko pedeset tisuća. Otprilike isti broj umre od AIDS-a. Jako smo željni odreći se slobode u seksu. Ali, slobode u vožnji? Nema šanse.”

Mulder je osjetio kako mu se sigurnosni pojas zateže kad je Canton nalegao na kočnicu, a bolničko se vozilo naglo zaniјelo udesno. Mulder je promatrao kako im se bankina približava dok su usporavali i stali u zaustavnom traku. Zaustavni trak više je podsjećao na udubinu, protežući se pedesetak metara uz udubljeni dio bankine. Trak je bio za polovicu uži od vozne trake, samo nekoliko stopa širi od samog vozila. Mulder je desetak metara dalje spazio bljesak razbijenog stakla, i izobličene ostatke stražnjeg odbojnika u travi, s druge strane bankine. Osim odbojnika i stakla, nije bilo nikakvih drugih tragova nesreće. “Izgleda prilično dobro očišćeno.”

“Trebali ste vidjeti kako je izgledalo odmah nakon nesreće. Čitava je cesta bila zakrčena metalom i staklom. Zatvorili smo sve tri trake. Vozila su izgledala kao zgužvane čarape. Niste mogli odrediti stoje prednji, stoje stražnji kraj. Pronašli smo ženu koja je sjedila na vozačkom mjestu, samo u automobilu ispred svojega.”

Mulder je otvorio vrata i spustio se na asfalt. Buka automobila koji su jurili pokraj njega zamalo gaje zaglušila. Topli vjetar podigao mu je sako, a težak miris ispušnih plinova uvukao mu se u nosnice. Canton je vozilo zaobišao s druge strane i pokazao mu područje ravno pred njima. “Poprište nesreće počinjalo je ovdje; zadnji se automobil popeo na bankinu na ovom mjestu. Nekoliko automobila stajalo je na hrpi na sredini ceste, a središte nesreće bilo je oko trideset metara dalje. Prvi automobil - BMW kabriolet - okrenuo se i bio gotovo potpuno spljošten; točno na sredini ceste.”

Mulder je lagano pošao naprijed, pogled mu je prelazio kolnikom. Znao je da su sile prirode i samo vrijeme vjerojatno izbrisali najveći dio dokaza koje je za sobom ostavilo trinaest uništenih vozila. Ipak, znao je da se istražiteljski posao velikim dijelom oslanja na čistu sreću. “Je li bilo moguće ustanoviti što je prouzročilo okretanje vodećeg automobila?”

Canton je kimnuo dok su šetali dalje zaustavnim trakom. “Prema izjavi očevica, pet automobila iza, bijeli kamionet divlje je štrikao između traka, točno ispred BMW-a. Zatim su se na kamionetu naglo otvorila stražnja vrata, a vozačica u BMW-u se uspaničila. Udarila je u bankinu i okrenula se. Automobil iza nje, bio je to Volvo, zabio se ravno u nju, pri brzini od devedeset na sat. Zatim su se ostali doslovno nakupili.”

Stigli su do mjesta koje je Canton opisao kao područje gdje se razbio prvi automobil. Mulder je pogledao bankinu i spazio veliku, nazubljenu razderotinu na debelim vodoravnim čeličnim šinama. Dva crna traga guma vodila su ravno do oštećenja, a Mulder je mogao zamisliti vozačicu koja se bezumno trudi zaustaviti automobil. Očito, bilo je prekasno. “Je li vozačica dobro vidjela kamionet?”

“Možda”, uzdahnuo je Canton, naslonivši se na neoštećeni dio bankine, “samo, prednja osovinu Volva odrubila joj je glavu. Kao što sam rekao, jedini upotrebljiv očevidac bio je pet automobila iza njih. Sve stoje policija

doznala bilo je da je kamionet bijele boje, neki od američkih modela, i daje imao otvorena stražnja vrata. Izdali su tjeralicu, ali je u ovom gradu pravo more takvih kamioneta.”

Mulder je kimnuo. S policijom će razgovarati kad se vrati u bolnicu, iako nije očekivao da će od njih saznati išta više. Ako je kamionet pobjegao s mjesta nesreće, najvjerojatnije je da vozač ne želi da ga pronađu.

“A, Bezimeni?” upitao je Mulder. “Ležao je u ne-svjesti, negdje... ovdje?”

Canton je prošao još nekoliko koraka, a potom pokazao točno mjesto u zaustavnom traku. Mulder je stao pokraj njega. Mjesto je bilo samo deset metara od točke gdje je vozačica izgubila vlast nad prvim vozilom. Otprilike točno tamo gdje je kamionet štrikao po trakama. S otvorenim stražnjim vratima.

Mulder je kleknuo i zagledao se u kolnik. Naravno, nije otkrio ništa značajno. Prošlo je tjedan dana. Mulder je pogledom prelazio po tlu, pokušavao je zamisliti tijelo koje je ležalo. “Licem dolje? Ili gore?”

“Otprilike u fetalnom položaju”, odvratio je Canton. “Ležao je na boku. Bio je leđima okrenut cesti.”

Mulder je osjetio drhtanje kolnika pod nogama, kad je teški terenac projurio u traci pokraj njega. Začulo se lupkanje, a Mulder je ugledao šalicu od stiropora koja je odskočila prema bankini. Misli su mu zastale kad je šalica nestala na travnatom obronku s druge strane ograde. Polagano je pošao prema ogradi - i stao na otprilike metar od Cantona.

Ugledao je malenu udubinu u ogradi, otprilike u visini koljena. Sagnuo se i zagledao u udubinu. Zatim je pogledao cestu. “Gospodine Canton, što ste rekli, kojom se brzinom kretalo vodeće vozilo?”

“Oko devedeset na sat. To je najtočnije što mogu procijeniti, prema oštećenjima.”

“A kamionet je, u trenutku kad su se vrata otvorila, vozio otprilike jednakom brzinom?”

“Tako je.”

Mulder je kimnuo. Mjesto na kojem je našao udubinu poklapalo se sa svime. Da je Bezimeni ispao iz stražnjeg dijela kamioneta, udario bi u kolnik, otkotrljao se do bankine i odbio se od nje nekoliko metara u traku za zaustavljanje - zaustavio bi se točno na mjestu na kojem je stajao Canton. Jedini problem u čitavoj teoriji bilo je starije tijela Bezimenoga. Oba bolničara i student potvrdili su ono stoje stažist napisao u kartonu; na tijelu Bezimenoga nije bilo nikakvih tragova vanjskih ozljeda. Mulderu je u ušima zvonilo pitanje koje bi Scully postavila istog trenutka kad bi joj iznio tu teoriju: “Kako čovjek može ispasti iz kamioneta pri brzini od devedeset kilometara na sat, udariti u bankinu - i ne pretrpjeti nikakve vanjske ozljede?”

Mulder na to, još uvijek, nije znao odgovor. Ipak, nije bio spreman odbaciti teoriju. Bezimeni je bio povezan s Perryjem Stantonom, a Perry Stanton izveo je

:zapanjujuća djela, koja su iziskivala nadljudsku snagu. Je li moguće daje i Bezimeni jednako neranjiv?

Mulder je posegnuo u džep i izvukao sterilnu plastičnu vrećicu za dokaze, kao i malenu četkicu od konjske dlake. Približio se udubini u ogradi i četkicom počeo skupljati uzorke. Nije vjerovao da će išta pronaći; ipak, uvijek je postojala mogućnost da će analizom otkriti neke tragove vlakana.

“Što radite tamo?” upitao je Canton, promatrajući ga. “Rekao sam vam, Bezimenog smo pokupili ovdje.”

“Gospodine Canton, mislim da tijelo nije samo izniklo na tom mjestu. Mislim da je ta točka posljednje počivalište Bezimenoga. A mene zanima put koji je prešao između ova dva mjesta.” Mulder se spremao spustiti na zemlju i početi skupljati uzorke s kolnika, kad mu se četkica zakačila za maleni utor u ogradi. Oslobodivši četkicu, otkrio je nekoliko sićušnih vlakana bijele tkanine zapetljanih u dlake. Približio je četku očima i primijetio mrljice nekog crvenog praha koji se uhvatio za unutrašnju stranu traka. Prah je snažno mirisao na plijesan - slično kruhu koji je predugo stajao u vlažnom ormaru. Mulder se pitao jesu li trake i prah povezani s Bezimenim. Bilo je moguće da ih je utor u ogradi zaštitio od vremenskih neprilika. Iz džepa je izvukao novu vrećicu i trake ubacio u nju. Zatim se vratio Cantonu koji gaje sumnjičavo promatrao.

“Recite, zašto se FBI toliko zanima za tog Bezimenoga? Je li bio neki serijski ubojica?”

“Koliko znamo”, odgovorio je Mulder, spustivši se na koljena kako bi skupio još uzoraka s kolnika, “nije učinio ništa, samo je umro. Nevolja je što njegova koža nije umrla s njim.”

Mulder je prešutio misao koja mu je tog trenutka bljesnula - možda je ubojica Upravo njegova koža. Ne neki mikrob u njegovoj krvi - kao stoje pretpostavljala

Scully - već njegova koža. Ona je bila taj zajednički nazivnik. Ne njegova krv, nikakav mikrob, nikakva bolest. Koža.

Četrdeset minuta nakon toga, Mulder se našao u Odjelu za zarazne bolesti bolnice New York. Odjel je, ustvari bio ograđeni dio Odjela za intenzivnu njegu; dva hodnika i pet apartmana sa zatvorenim sustavom prozračivanja i specijalno ojačanim metalnim vratima. Svaka prostorija imala je svoju razinu biološke zaštite; od najviše razine s vakuumskim komorama i specijalnim zaštitnim odijelima - sve do nižih razina u kojima su bile dovoljne rukavice i maska; u svim prostorijama bile su videokamere koje su nadzirali specijalisti za zarazne bolesti.

Muldera su uputili u prostoriju niske razine zaštite, gotovo u samom dnu Odjela. Navukavši rukavice i masku, odveli su ga u malenu bolničku sobu. Scully je stajala pokraj postelje raspravljujući čvrstim glasom. Na rubu kreveta, sumnjičavog izraza lica, u bijeloj bolničkoj košulji, sjedio je doktor Bernstein, plastični kirurg Perryja

Stantona. U desnu ruku zabili su mu cijev za infuziju koju je svakih nekoliko sekundi pogledavao prezrivim pogledom. Bilo je sasvim očito da ne želi biti tamo. I jednako jedno da nije ni najmanje bolestan.

“Slušajte”, govorio je, upravo u trenutku kad je Mulder ušao u sobu, “uvjeravam vas da tijekom presađivanja nije bilo izravnog dodira s krvlju. Imao sam masku i rukavice. Kao i moje bolničarke. Slične sam zahvate obavljao na pacijentima zaraženima HIV-om. I nikad nisam imao problema.”

“Doktore Bernstein”, odvrtila mu je Scully, “ja nisam odredila karantenu. Specijalist za zarazne bolesti iz Centra odlučio je ne riskirati. Vaš kirurški tim je skupina

Jnajvišeg rizika, a karantena je potpuno logična predo-strožnost.”

“Nimalo logična, ona je potpuno besmislena. Oboje znamo da za lethargicu nema lijeka. Zabrana operativnih zahvata do kraja razdoblja inkubacije nije potpuno razumljiva. Ali, zašto mene i moje osoblje strpati u ove ćelije?”

Scully je uzdahnula i glavom pokazala na bocu s infuzijom. “Specijalist iz Centra predložio je da primete aciklovir, barem tijekom razdoblja inkubacije. On se pokazao učinkovitim u zaustavljanju češćih tipova encefalitisa.”

Bernstein je zakoloutao očima. “Aciklovir se pokazao djelotvornim samo kod slučajeva encefalitisa povezanih s virusom herpes simplex. Lethargicu ne uzrokuje herpes.”

Scully je kimnula, a zatim slegnula ramenima. “Doktore Bernstein, neću se s vama upuštati u medicinske rasprave. Vaša je specijalnost plastična kirurgija. Ja sam specijalizirala forenzičnu patologiju. Ni vi ni ja nismo specijalisti za zaraze. Dakle, trebali bismo se oboje pokoriti stručnjaku iz Centra.”

Bernstein nije odgovorio. Na poslijetku je progundao nešto u znak slaganja. Pogledao je Muldera. “Mislim da bih je trebao poslušati.”

Mulder se nasmiješio. “I ja to obično učinim. Scully, imaš malo vremena?”

Izašla je za njim u hodnik. Kad su se vrata za njima čvrsto zatvorila, svukla je masku. “Muldere, imam dobre vijesti. Doktor Cavanaugh, bolnički administrator, uhvatio je neke tragove trupla. Jedan njegov pomoćnik pronašao je obrazac za prijenos s Medicinskog fakulteta Rutgers u Newjerseyu. Cavanaugh misli da su truplo greškom uputili tamo na seciranje. Znat ćemo za nekoliko sati.”

Mulder je malo razmislio. Nije vjerovao da će se sve tako jednostavno riješiti. “Bolje da zavežem. U međuvremenu, imam nešto što bi trebala pogledati. A nakon toga mi reci imaš li pojma o čemu je riječ.”

Iz džepa je izvukao vrećicu s trakama tkanine i crvenim prahom. Scully je prihvatila vrećicu i oprezno je otvorila. Pogledala je unutra, zatim joj se nabrao nos. Pro-tresla je vrećicu, odvajajući tako malo crvenog praha s bijele tkanine. Zatim je prstima u rukavicama pritisnula vrećicu, pokušavajući opipati teksturu praha. “Zapravo, mislim da sam već vidjela nešto takvo. Po mirisu i zrnatosti, mislim da bi prah mogao biti neko antibakterijsko sredstvo. Tkanina je slična tkanini za zavoje. Gdje si to našao?”

Muldera je preplavio napadaj intuicije; osjetio se kao da lebdi. Počeo je nazirati cilj. “S mjesta nesreće, gdje su pronašli Bezimenoga.”

Scully ga je pogledala, zatim se ponovno zagledala u crveni prah i trake tkanine. Izgledala je kao da sumnja u vlastito pamćenje. “Prije nego što išta zaključiš, idem ovo pokazati doktoru Bernsteinu. On je kirurg - znat će daleko više od nas.”

Vratili su se u sobu. Doktor Bernstein ležao je na leđima, rukama je podupro glavu. “Već se vraćate? Jesam li slobodan?”

Scully mu je pružila plastičnu vrećicu. “Zapravo, došli smo vas samo pitati za mišljenje. Prepoznajete li ovu crvenu tvar?”

Bernstein se uspravio, protresao vrećicu pred očima. Otvorio je ugao vrećice i onjušio. Zatim je kimnuo. Znao je odgovor. “Naravno. Mi ga nazivamo Prašina. Antibakterijsko sredstvo koje se koristi tijekom velikih zahvata presađivanja. U slučajevima kad je opečeno pedeset posto kože, često i više. Ovo je nešto najnovije -izuzetno je snažan i jako skup. Komisija za lijekove tek gaje nedavno odobrila.”

Mulder je ruke sklopio iza leđa. Osjetio je kako mu leđa drhte od uzbuđenja. Prah kojeg se koristi tijekom presađivanja kože. Ako je povezan s Bezimenim, naletio je na zapanjujuće otkriće, i neobičnu, začudnu podudarnost. Nakašljao se. “Doktore Bernstein, koliko se često koristi Prašina?”

“Iznimno rijetko”, odgovorio je Bernstein, pružajući vrećicu Scully. “Mislim daje ne koriste ni u jednoj ovdašnjoj bolnici. Osobito ne u Jamaici. Dio prošle godine proveo sam na Sveučilištu u San Franciscu, tamo sam prvi put imao priliku iskušati je. Ako želite potanje obavijesti, obratite se tvrtki koja je proizvodi i prodaje. Fibrol International. Biotehnološka tvrtka koja se specijalizirala za materijale potrebne prilikom transplantacije opeklina. Mislim da im je središte nedaleko odavde.”

Mulder nikad prije nije čuo za tu tvrtku. Znao je da u sjeveroistočnom koridoru djeluju deseci, ako ne i stotine biotehnoloških tvrtki. Promatrao je Scully koja je zahvaljivala Bernsteinu, a zatim za njom pošao van, u

hodnik. Objašnjavajući joj svoja razmišljanja, teškom je mukom prikrivao oduševljenje. "Scully, ovo je malo prevelika podudarnost."

"Pa..."

"Specijalno sredstvo za transplantaciju otkriveno na mjestu s kojeg su pokupili Bezimenoga", nezaustavljivo je govorio. "To može značiti daje i sam Bezimeni primatelj presatka. Potom su mu skinuli kožu, i njome, Perrvu Stantonu prenijeli neobične i neobjašnjive simptome. Crveni prah -Prašina- moguće je ključ svega."

Scully je žmirnula, a zatim odmahнула glavom. "Muldere, trčiš pred rudo. Prah si pronašao na poprištu nesreće, na autocesti koja izlazi iz Manhattana, zar ne?"

"Čula si doktora Bernsteina. Prah je rijedak i skup. Moramo porazgovarati s ljudima iz Fibrola, otkriti možemo li pratiti..."

94

Muldera je prekinuo pištav zvuk. Scully je izvukla svoj mobitel prije nego što je Mulderu pisak prestao zvoniti u ušima. Samo je nekoliko ljudi imalo Sculh/n broj; a Mulder je točno pogodio tko je na drugom kraju veze.

"Barrettova", tiho je rekla Scully. Lice joj je promijenilo izraz dok je slušala metalan glas s druge strane. Kad je prekinula vezu, oči su joj sjale životom. "Stan-ton. Očevidad ga je spazio kako ulazi na postaju podzemne u Brooklyn Heightsu. Barrettova želi znati hoćemo li promatrati uhićenje?"

Mulder je već krenuo prema dizalima.

i9.

Sušan Doppler zatvorila je oči dok joj je tresak kovine o kovinu odjekivao u lubanji. Tijelo joj se trgnulo naprijed pa natrag - umorne joj je mišice mučilo ritmično mehaničko ljuljanje natrpanog čeličnog lijesa koji je rovao utrobom grada. Upala je u komi slično stanje ljudi koji često putuju javnim prijevozom, napola budnom jedva ju je održavalo podrhtavanje tračnica koje joj je strujalo nogama.

Poput mnogih Njujorčana, i Sušan je mrzila podzemnu. Ali je četrdesetominutna vožnja do Manhatta-na bila neizbježan dio njezine svakodnevnice. Samohrana tridesetjednogodišnja majka, nije si mogla platiti taksi; a od njenog doma u Brooklinu, do robne kuće u kojoj je radila u popodnevnoj smjeni, nije bilo izravne autobusne linije. Sve dok bude njezinoj devetogodišnjoj kćeri trebala njega i aparatić za zube, moći će putovati samo kroz ovu podzemnu škripu i buku.

Danas je gužva bila veća nego inače. Prije dvije stanice krepala je klimatizacija, a Sušan je osjećala kako joj se znoj slijeva niz leđa. Zrak je vonjao na znoj i ustajalu mokraću; svaki je udisaj bio kušnja Susanine sposobnosti da ne povrati, a grlo joj je već bilo suho poput krede od pokušaja da dođe do malo kisika. Vagon je bio natrpan do vrha, a Sušan se borila da je ne zdrobe dva poslovna čovjeka koji su sjedili pokraj nje. Onaj njoj slijeva bio je debeo, a bijelu mu je košulju potpuno natopio znoj. Onaj zdesna bio je, još gore, sav uglat i koščat, svakih ju je nekoliko sekundi ubadao svojim ostrim laktom okrećući listove senzacionalističkog lista kojeg je držao u krilu.

Ipak, čvrsto zatvorenih očiju i glave koja se ljuljala, oslonjena o prozor vagona koji se tresao, gotovo joj je uspijevalo zamisliti daje negdje drugdje - u sauni u nekom gradu na drugom kraju svijeta; na vreloj plaži, na otoku usred Tihog oceana; u gorućoj kabini zrakoplova koji eksplodira udarajući u planinu. Spe je bolje od natrpene podzemne usred srpnja.

Sušan je ponovno iskrivila lice osjetivši kako joj se oštar vrh lakta zabija u desno bedro. Otvorila je oči i zagledala se u mršavog poslovnog čovjeka. Visok, poput pauka, prosijede kose, čupavih obrva. Izgledao je potpuno utonuo u tabloid, nesvjestan ičega osim šarenih fotografija zvijezda i čudaka.

Sušan se obeznađeno okrenula i bradu naslonila na dlan. Pramenovi njezine duge smeđe kose pali su joj niz obraze, uokvirujući njezine modre oči. Ažurne, kako je govorio njezin bivši - u onim trenucima kad bi za to mario. To je okončala prije više od godinu dana, i on je nestao iz života, i njezinog i njezine kćeri. Uostalom, oči su joj modre - a ne ažurne.

Susanino se tijelo ukočilo kad je vlak naglo skrenuo ulijevo, a svjetiljke zatreperile. Kad se svjetlo umirilo, shvatila je da gleda ravno u muškarca preko puta. Izgledao je tako jedno da je umalo izvalila: Samo u New Yorku.

Čovjek se nagnuo naprijed, držeći malenu, okruglu glavu u rukama. Koščato, sitno tijelo jedva mu je pokrivala prljava košulja; tkanina je bila umrljana i poderana, a pokrivalo ju je nešto nalik komadićima zelenog stakla. Kao daje drhtao - vjerojatno crack ili heroin - a rijetku

97mu je kosu potpuno natopio znoj. Dok je Sušan promatrala, muškarac je pomaknuo glavu, primijetila je da mu se usne pokreću, odašiljući neko neprekidno, nerazumljivo blebetanje. Na trenutak mu je ugledala oči - primijetila je da su modre, baš poput njezinih. Možda čak i malo ažurne.

S gađenjem je odvrtila pogled. Nesumnjivo je beskućnik, najvjerojatnije umno poremećen. Na sreću, previše je malen da bi uzrokovao nevolje. Ipak, Sušan je bila presretna što klupu ne mora dijeliti s njim.

Tad joj se u bedro ponovno zabio lakat; glasno je opsovala. Koščati poslovni čovjek konačno ju je uočio - ispričavao se primjetnim njudžerzijskim naglaskom. Sklopio je novine, i lagano ih položio na koljena. Kako ih

je podigao da nastavi čitati, Sušan je spazila dio velike crno-bijele fotografije na stražnjem omotu. Iznad fotografije stajao je velik naslov:

POMAHNITALI PROFESOR HARA NEW YORKOM

Susani se upalila žaruljica, podigla je pogled s novina. Pogled joj se priljepio uz malenog, zgrbljenog čovjeka koji je sjedio nasuprot njoj. Zagledala se u poderanu bijelu košulju; tada su joj se kralješnicom počeli uspinjati vrela žmarci. Usta su joj se polagano otvorila kad je shvatila da to mora biti bolnička spavačica.

Sjetila se izvješća kojeg je jutros čula na vijestima. Maleni profesor povijesti ubio je bolničarku i skočio kroz prozor s drugog kata. Nije mogla biti sigurna; ipak, postojala je mogućnost da joj upravo on sjedi sučelice. Promeškolljila se na sjedištu, pitajući se treba li nešto reći. Tada joj je u uši prodro nov zvuk - škripanje kočnica. Stigli su na sljedeću postaju. Vagon se trznuo, a

maleni je muškarac naglo podigao pogled. Susanin se pogled sudario s njegovim - bila je sigurna. To je mahnuti profesor. I gleda ravno u nju.

Usta su joj se otvorila, a grlom se probio nehotični vrisak. Profesorove oči kao da su se suzile kad mu se čitavo tijelo trgnulo uvis. Odjednom se našao na nogama i pošao prema njoj, preko uskog vagona. Sušan se povukla unatrag, pokazujući ga prstom, dok su ostali putnici nijemo buljili. Nastao je jeziv, beskrajn trenetak, dok se profesor nadvio nad nju; ruke je pritiskao uz bokove. Tad se podzemna naglo zaustavila na postaji; na licu mu se pojavio izmučen izraz.

Okrenuo se i pojurio prema vratima, naizgled potpuno zaboravivši Sušan. Glava mu se njihala naprijed--natrag dok je gurao ljude s puta. Krupan muškarac u donjem dijelu trenirke viknuo mu je neka uspori - a potom se srušio u stranu kad se maleni profesor progurao pored njega. Trenetak kasnije izletio je na peron.

Sušan se u trenu našla na drugoj strani vagona; lice je pritisnula o okno. Promatrala je kako maleni čovjek izmiče okupljenim znatiželjnicima - tada je ugledala tri policajca koji su se probijali preko ulaznih rampi. Osjetila je olakšanje shvativši da profesor nema kamo pobjeći.

Maleni je čovjek zastao i promatrao kako mu se tri policajca približavaju. Primijetila je da su sva trojica naoružani - i da na rukama imaju bijele gumene rukavice. Oko nje je utihnuo čitav vagon; samo su se ostali putnici borili za mjesto uz prozor.

Tri policajca raširili su se u široki polukrug, opkoljavajući profesora. Maleni je muškarac naglo odlučio, zavrtio se ulijevo i potrčao prema mračnom tunelu, ispred Susaninog zaustavljenog vlaka. Jedan policajac postavio se između njega i crnog ovalnog otvora tunela. Sušan je promatrala kako se spušta na koljeno, ispruženom rukom držeći revolver. Nešto je doviknuo, ali maleni se muškarac nije zaustavio.

Susani je zastao dah kad je ugledala odlučan izraz na policajčevom licu.

Pozornik Carl Leary zadržao je dah dok je maleni muškarac jurio prema njemu. U profesorovim divljim modrim očima jasno je razaznao bijes, osjećao je čisto, gotovo opipljivo nasilje. Znao je da nema izbora. Za koji trenetak čovjek će se zaletjeti u njega.

Prst mu se stegnuo oko okidača, njegov je službeni revolver poskočio, mišići podlaktice napeli su se kako bi ublažili trzaj. Postajom se prolomila glasna eksplozija, za kojom je kroz otvorena vrata vagona uslijedilo desetak vriskova. Learyjeve su se oči raširile kad je shvatio da mu se maleni muškarac još uvijek približava. Prst se ponovno stegnuo, začula se druga eksplozija...

Zatim je maleni čovjek protrčao ravno pokraj njega. Leary je, iznenađen, pao na peron. S te udaljenosti nije mogao promašiti. Kako je, dovraga, promašio?

Gledao je profesora koji je nestajao u tunelu. Zatim je na ramenu osjetio ruku u rukavici. Podigao je pogled i ugledao zabrinuto lice svog partnera. Joe Kenvon već je dvije godine bio Learyjev suvozač u patrolnom automobilu. U ovom su ludom gradu vidjeli već sve i svašta. .. ali, ovaj su put oba pozornika ostala bez teksta.

"Jesi dobro?" konačno se oglasio Kenvon. Duboki mu je glas ohrapavio od uzbuđenja. "Taj manijak nije krvario po tebi, nije?"

Leary je odmahnuo glavom provjeravajući komore svog revolvera. Bujanj je još bio vruć, zrak je mirisao po barutu. Prebrojio je naboje i potvrdio da je ispalio dva. Potom je slegnuo ramenima i rukom prošao kroz žbun znojne crvene kose. "Taj bolesni pizdek je sišao s uma. Prošao je ravno kroz mene."

"Neće daleko", promrmljao je Kenvon, promatrajući vagon podzemne. Gledao je kako treći policajac izvodi putnike iz zaustavljenog vlaka. "Mislim da si ga prilično dobro izbušio. Preći će još dvadeset, dvadeset pet metara, najviše."

Leary nije odgovorio. Kenvon je zasigurno bio u pravu. Nije nikako mogao promašiti, ne s tako male udaljenosti. Ipak, zašto taj maleni muškarac nije pao? Kako je mogao ostati na nogama, pogođen s tako male udaljenosti?

Odbacio je tu primisao i izvukao radio. Upravo se htio javiti, kad je Kenvon pokazao prema ulazima. "Ne muči se. Stižu debeloguza Barrett i dva federalca."

Leary je promatrao krupnu detektivku i dva dobro odjevena agenta koji su izašli na peron. Zatim se okrenuo i zagledao u mračan tunel podzemne željeznice.

Bez obzira pogodio tog pizdeka ili ne, Perry Stan ton se neće izvući. Ovaj put neće. Scully je, s profesionalnim gađenjem promatrala štakora veličine lopte za ragbi koji se u trku glavom zabio u kameni zid njoj zdesna, odbio se, a potom upuzao pod željezne šine. Ponovno se usredotočila na mračni tunel, šarajući ostrim narančastim trakom svoje baterijske svjetiljke sve dok nije uhvatila obris Mulderovog ramena nekoliko stopa ispred. Razaznavala je duboki glas svog partnera koji se izdizao nad bukom podzemnog ventilacijskog sustava; ubrzala je korak kako bi ga sustigla. Spazila je i detektivku Barrett, njezin je golemi obris lebdio u tami točno pred Mulderom. Mulder je pokazivao na teški revolver koji je visio u detektivkinoj velikoj šapi.

“On nije pri sebi”, ustrajavao je Mulder. “Sigurno postoji neki humaniji način kojim ga možemo privesti.”

“On je ubojica”, zasiktala je Barrettova, “a ja ne namjeravam riskirati ni svoj, ni živote svojih policajaca. Ako ste vi zadovoljni što ste naoružani baterijom i komadom plastike, to je vaša stvar.”

Scully je pogledala pištolj za omamljivanje u svojoj lijevoj ruci, zaštićenoj rukavicom. I ona i Mulder su u FBI-jevoj oružarnici na East Sideu, putem do postaje podzemne željeznice, uzeli oružje za omamljivanje.

Uređaj je bio veličine džepne knjige, težio je oko kilogram i pol. Prstima u gumenoj rukavici osjećala je toplinu plastične drške.

“Omamljivač je jednako učinkovit kao i zrno”, rekao je Mulder. “Njime se može, bez trajnih ozljeda, onesposobiti sto pedeset kilograma težak čovjek.”

“Znam što piše u priručniku”, odvrtila je Barreto-va. “Samo, jeste li ikad tom igračkom ciljali na uroka-nog manijaka u napadu bjesnila? To je otprilike isto kao i kad čegrtušu hvatate spajalicom za papir.”

Scully se nakašljala. Po njenom je mišljenju čitava raspra bila suvišna. Tri policajca bili su već dvadeset metara pred njima, svi naoružani službenim revolverima velikog kalibra. Barrettova je policajce poslala naprijed, jer su dvojica od njih prije radili za željezničku policiju i poznavali tunele. “Nadam se da neće biti potrebe za krajnjom silom. Detektivko Barrett, koliko je još ostalo do sljedeće postaje?”

“Oko osamsto metara”, odgovorila je Barrettova koja je ponovno krenula pred njima. “Samo, u njemu su brojne skretnice koje vode na sporedne kolosijeke. Pomoćni odvojci, spremišta za opremu, prostorije s razvodnim pločama; Stanton može birati skrovište. Moji ljudi nadziru sve izlaze, ali ako ga ne pronađemo sad, morat ćemo zvati pse i tragačke ekipe.”

Scully je duboko udahнула, gotovo se ugušivši vlažnim i teškim zrakom. Mogla je zamisliti smetenost i strah koje je Stanton osjećao trčeći kroz tamu; mozak mu je pogrešno očitavao svaki signal živčanog sustava, njegova gaje psihotična paranoja tjerala što dalje od ljudi koji su mu pokušavali pomoći.

Nekoliko je minuta proteklo u potpunoj šutnji dok su dublje prodirali u tunel. Tlo je oko tračnica bilo neravno, pokriveno šljunkom i grumenjem tvrdog blata. Zidovi tunela bili su zakrivljeni i grubo popločani, iz Idebele armiranobetonske površine stršili su veliki kameni izbojci.

Pred njima, Scully je skrenula oštro ulijevo. Pod narančastom svjetiljkom stajao je jedan od tri policajca.

Mahnulo im je da priđu, te je Scully ubrzala korak. Pratila je zavoj koji se lagano uspinjao te zastala na križanju dva tunela. Pruga podzemne željeznice pružala se u lijevi, bolje osvijetljen otvor. Drugi je otvor zjapio u mrklu tamu; zidove i pod pokrivao je grubo izdubljen vapnenac.

“Ovo je nova pruga”, objasnio je policajac. Bio je malo predebeo, te mu je znoj u potočićima curio niz pocrvenjele obraze. “Još uvijek grade. Leary gaje spazio oko trideset metara ispred. On i Kenyon otišli su za njim.”

Scully je svjetiljku uperila u mračni otvor. Samo nekoliko metara dalje gladan je zrak progutao narančasti trak svjetla. Pogledala je Muldera i Barrettovu. Tunel u izgradnji bio je opasno mjesto za hvatanje nositelja rijetke i smrtonosne bolesti. Upitala se treba li Barreto-voj predložiti da pozove pojačanje - u tom se trenutku prasak pucnja odbio o vapnenačke zidove.

Scully se želudac stisnuo kad je začula odjek policijskog službenog devet-milimetarskog revolvera. Ugledala je Muldera koji je potrčao, te je potrčala za njim. Čula je Barrettovu i debelog policajca nekoliko koraka iza sebe, ali ih je izbacila iz misli, koncentrirajući se na mračno tlo pred sobom. Svjetlo njezine svjetiljke odbijalo se od kamenih gromada i dijelova tračnica; pokušavala je trčati što je lakše mogla. Spazila je Muldera koji je skrenuo oštro udesno; umalo se spotaknula na uskoj padini. Pretpostavila je da je to neka vrsta građevinske rampe - vjerojatno je vodila sve do površine. Ako je bila u pravu, vani će čekati policija. Ako su začuli pucanj, vjerojatno već kuljaju u tunel...

Scully se zamalo zabila u Mulderova leđa kad je on naglo zastao; svjetiljku je uperio u pod. Scully je također osvijetlila i spazila policajca kako sklupčan leži uz kameni zid. Prepoznala je plameno crvenu kosu, brzo se spustila na koljeno. Primijetila je potočić krvi koji je tekao iznad Learvevog desnog uha. Ispužila je ruku i opipala mu bio.

“Živ je”, prošaptala je nježno, ali čvrsto pritiskujući krvavu ranu na glavi. “Izgleda kao daje dobio nešto u glavu, vjerojatno veći kamen ili metalnu cijev. Možda je pretrpio frakturu.”

“Još drži revolver”, javio se Mulder, također klek-nuivši. “Bubanj je još topao. Ispucao je tri metka.”

Iza njih začuli su se teški koraci, Scully se na trenutak osvrnula. Barrettovaje teško prevaljivala posljednjih nekoliko koraka, pratio ju je debeli policajac.

“Isuse”, rekla je, promatrajući oborenog čovjeka. Potom je pogledala usku, crnu kosinu koja kao da se protezala u beskraj. “K vragu, gdje je Kenyon?”

Scully se ponovno usredotočila na ozlijeđenog policajca, pokušavajući bolje pregledati ranu. “Trebam prvu pomoć, odmah. I morate što brže pozvati bolničare.”

“Kutija s Prvom pomoći je na križanju”, javio se debeli policajac. Barrettova mu je kimnula te se on trčeći, vratio putem kojim su došli. U međuvremenu se Mulder popeo još nekoliko koraka uz mračnu kosinu. Pogledao je Scully; ona je kimnula.

Mulder je pošao naprijed, pištolj za omamljivanje držao je pred sobom. Barrettovaje brzo zaobišla Scully i ranjenog policajca. Bilo je sasvim očito što namjerava. Mulder je mahnuo revolverom kojegje držao u rukavicom zaštićenoj ruci. “Ne zaboravite, jedan od vaših je negdje pred nama.”

Barrettovaje kimnula. Prije nego što su nestali u tami, začuli su Scully kako ih zove. “Dolazim čim Jbolničari stignu; i pobrinut ću se da vam ne izmakne i zbriše. Ako se već nije izvukao van.”

“Neće stići do površine”, odgovorila je Barrettova.

“A zašto?” upitala je Scully.

“Izlaz je zatvoren. Prije dva tjedna zatvorili su izlaz s tri tone cementa.” Detektivkin glas je zamro kad su se ona i Mulder udaljili.

Muldera su žarila prsa dok mu je adrenalin strujao tijelom. Oči su mu bile širom otvorene prateći narančasti trak svjetla, dok se kretao neravnim podom tunela. Čuo je detektivkino teško disanje nekoliko koraka iza sebe; svakih nekoliko sekundi preko desnog ramena doprla bi kletva dok se Barretova mučila držati korak s njim. Deset metara dublje u tunelu zrak je imao metalan zadah, a snažan i pljesniv vonj dizao se iz vapnenačkih zidova. Dok su se približavali površini, tunel kao da je postajao užji; zaobljeni zidovi stezali su se poput unutrašnjosti neke gnjevne šake. Mulder je usporio korak, dajući znak Barrettovoj da bude tiho. Bili su blizu kraja - stoje značilo da su Perry Stanton i drugi policajac negdje blizu.

Tunel je oštro skretao udesno; pred Mulderom je neočekivano iznikao ulaz u malen, četverokutni hodnik.

Mulder je svjetlom svjetiljke prešao po zidovima i ugledao žice i čelične kablove koji su usporedno tekli po vapnenačkim zidovima. Na svakih nekoliko stopa nazirao je mračne udubine, urezane izravno u zidove.

“Soba s generatorima”, prošaptala je Barrettova pri-druživši mu se na ulazu u hodnik. “Opremu za iskapanje napajali su generatorima smještenima u ovim praznim udubinama. Betonski zid trebao bi biti na kraju ovog hodnika.”

Mulder je svjetiljkom osvijetlio najbližu udubinu. Udubina je bila duboka oko tri metra, i najmanje metar u promjeru. Sasvim dovoljno prostora za malenog profesora. Ili za policajčevo truplo.

Mulder je podigao omamljivao i polagano ušao u hodnik. Osjetio je žmarce na vratu dok je svjetiljkom šarao naokolo, pokušavajući osvijetliti što veći dio prostora. Unatoč svim naporima, okruživala gaje potpuna tama. Nekoliko koraka kasnije shvatio je u kakvoj se opasnosti nalazi - Stanton gaje mogao napasti sa sviju strana, a on nije mogao primijetiti njegov dolazak. Upravo se spremao okrenuti Barrettovoj; a tada je cipelom dotaknuo nešto meko.

Brzo je svjetiljku usmjerio prema tlu. Ugledao je modro, umrljano crvenom tekućinom. Tada je narančasto svjetlo dodirnilo sjajne zavoje policijske značke.

Upravo se spremao pozvati Barrettovu, kad mu se nešto zdesna naglo pomaknulo. Okrenuo se u trenutku kad gaje prilika udarila, točno ispod ramena. Pištolj za omamljivanje je okinuo, iskre su poletjele tamom kad su se metalni kontakti zabili u vapnenački zid.

Mulder je ramenom udario u tlo, ostao je bez zraka. Šake su mu se otvorile, a iz njih su ispale svjetiljka i omamljivač. Trak svjetla prošarao je tamom, i on je ugledao lice Perrva Stantonovog kako se nadvija nad njim; u modrim mu se očima jasno vidjela patnja. Tad je spazio Stantonove ruke, stisnute u mišićave pesnice, kako mu se podižu nad glavom. Stanton je skočio prema njemu, Mulder je vrisnuo i podigao ruke, pitajući se zašto uvijek u najgorem trenutku ostane bez oružja - tad je, neočekivano, začuo prodorno zujanje. Stanton se skamenio u skoku, oči su mu se raširile, širom je razjapio usta. Tijelo su mu potresali grčevi, mišići su mu se na-pinjali u čvorove pod kožom. Napeo se unatrag, izdalasu ga koljena. Srušio se na tlo nekoliko koraka dalje; noge i ruke su mu se trzale. Zatim se umirio.

Mulder se podigao na koljena kad je Scully ušla u hodnik; pištolj za omamljivanje klatio joj se u ruci. Barrettovaje potrčala iza nje, revolverom je bespotrebno naciľjala Stantonovo nepomično tijelo. “Nisam mogla naciľjati kako treba. Isuse, tako vas je brzo napao.”

Scully je požurila do Muldera. Ostala je bez daha, u oči joj se slijevao znoj. “Jesi li dobro? Leary se osvijestio ubrzo nakon što ste otišli. Onda sam procijenila da može i sam pričekati bolničare.”

“Scully, stigla si u pravi čas. A ciľjala si savršeno.”

Scully se osmijehnula. “Zapravo, uopće nisam ciľjala. Imao si sreće i spasio se gadnog mamurluka.”

Mulder je pokazao na policajca koji je ležao na sredini hodnika. "Pozornik Kenvon nije imao sreće." Scully je prišla policajcu i opipala mu bilo. Zatim mu je gurnula rame i okrenula ga na bok. Podigla je pogled, a Mulder je spazio zaprepaštenje na njezinom licu. I on ga je pogledao; i shvatio da mu je glava okrenuta u suprotnom pravcu. Stanton mu je zavrnuo vrat za 180 stupnjeva, presjekavši mu vratnu moždinu. Barrettova je spazila mrtvog policajca i bučno spremila pištolj u korice. "Prokleta životinja. Nije me briga koliko je bolestan; pobrinut ću se da ostatak života provede u zatvoru."

Mulder nije odgovorio na tu bijesnu primjedu. Bez obzira na čitavu tragediju nije vjerovao daje Stanton odgovoran. Pomislio je na patnički izraz profesorovih očiju... i neobične grčeve koji su mu potresali tijelo. Izgledao je kao da se Stantonovi mišići tuku s njegovom kožom... kao da se žele probiti kroz nju.

Mulder je polagano ustao i pronašao svoju svjetiljku pokraj obližnjeg zida. Zatim je osvijetlio pa-log profesora. Stanton je ležao na leđima, noge i ruke neprirodno su mu se iskrivile uz bokove. Oči su mu bile širom otvorene, usne su mu se povukle sa zubi. Mulder je oprezno zakoračio prema njemu. Nešto nije u redu.

"Scully", pozvao ju je uperivši svjetiljku prema Stantonovim nepomičnim prsima, "mislim da ne diše." Scully se udaljila od mrtvog policajca. "Muldere, samo je omamljen. Napon kojeg omamljivač stvara nipošto ga ne može ubiti."

Unatoč tome, prišla je malenom čovjeku i kleknu-la. Oprezno se nagnula i uho stavila iznad njegovih usta. Obrve su joj se uzdigle, zatim je kratko, prstima u rukavici, dodirнула njegov vrat. Odmaknula je ruku i zagledala se. Lice joj se u trenutku napregnulo. Zabacila je Stantonovu glavu te pregledala usne i grlo, tragajući za nekim zaprekama. Potom je oba dlana položila na njegova prsa i počela snažno masirati srce. Mulder se spustio pokraj nje, nagnuvši se da mu da usta na usta. Scully ga je zaustavila. "Muldere, lethargica."

Mulder joj je odgurnuo ruku. Čak i kad bi bila u pravu - i da je Stanton bio zaražen krvlju prenosivim oblikom encefalitisa, Mulder je znao da su izgledi da se zarazi nevjerovatno mali. Slina, sama po sebi, teško da bi bila prijenosnik. A lice Emily Kvsdale nikako mu nije izlazilo iz glave. Unatoč svemu stoje učinio - on je otac te mlade žene.

Položio je usta na Stantonova otvorena usta i ispustio zrak; Stantonova su se prsa podignula. Scully je nastavila masirati srce, Barrettova je stajala i promatrala ih. Minute su prolazile u tišini; Mulder i Scully naprezali su se da čovjeka vrate u život.

Scully je na posljertku prestala, odmaknuvši se od tijela. Crvena kosa bila joj je znojna od napora. "Muldere, mrtav je. Ne razumijem. Nije bolovao na srcu. Bio mje dovoljno snažan da ubije policajca. Kako ga je pištolj za omamljivanje mogao ubiti?"

Mulder nije znao odgovor. Dok su u hodnik iz tunela počeli prodirati glasovi, pala mu je napamet neobična misao. Leary je u Stantonu ispucao tri metka - i nije ga zaustavio. Scully ga je jednom pogodila električnim pištoljem za omamljivanje, i umro je. Moguće je daje i Bezimeni jednako tako ispao iz kamioneta pri brzini od sto na sat i nije se niti ogrebao. Zatim su mu dva stažista dali elektrošokove - tada je umro na nosilima.

"Scully", progovorio je, ali je zašutio kad je skupina bolničara u hodnik ugurala nosila. Pratila ih je grupa policajaca. Barrettova je počela izvikivati naredbe, a bolničari su pritrčali poginulom policajcu. Ugledali su Stantonova i poviciima zatražili još jedna nosila.

Mulder i Scully maknuli su se u stranu kad je još nekoliko bolničara ušlo u hodnik i Stantonova podiglo na druga nosila. Scully ih je ukočeno promatrala. "Mulde-re, ovo ću istražiti do kraja. Ja ću sama obaviti autopsiju - i otkriti što ga je uistinu ubilo."

Mulder je osjetio jednako snažnu odlučnost koja mu je strujala tijelom. Stanton je bio mrtav, ali je istraga bila daleko od kraja. Mulder je još uvijek bio uvjeren da Perry Stanton, iako je ubio bolničarku i policajca, nije ubojica. On je žrtva.

Mulder je to jasno vidio u njegovim ispaćenim očima.

Digitalni zaslon je zatreperio, a zatim zasvijetlio tamno-zelenim sjajem. Scully se zavalila u kožnom uredskom naslonjaču, ispruživši ruke pred sobom. Radiološki tehničar u bijelom ogrtaču nadvio se iznad njenog ramena; njegov topli dah udarao joj je o usnu školjku: "Još samo nekoliko sekundi."

Scully je lupkala po tipkovnici ispod zaslona; mišići su joj se napeli od očekivanja. Zamislila je Stantonovo tijelo zarobljeno u golemom valjku uređaja za magnetsku rezonancu, dvije prostorije dalje. Mulder je ostao uz tijelo, dok je ona s tehničarom otišla u prostoriju za promatranje. Sastat će se u patološkom laboratoriju, gdje će im se pridružiti Barrettova i istražitelj iz Centra za zarazne bolesti.

"Želite i ispis, je li tako?" upitao je tehničar, prekidajući njezina razmišljanja. Scully je kimnula, a tehničar je pritisnuo nekoliko tipaka na laserskom pisaču pokraj zaslona. Mladić je bio nizak, nosio je debele naočale plastičnog okvira. Očigledno je uživao u njezinom društvu - kao i u mogućnosti da pokaže svoje poznavanje uređaja za magnetsku rezonancu.

MRI skeniranje nije bilo dio uobičajenog postupka prilikom obdukcije, ali je Scully odlučila da poduzme sve moguće kako bi shvatila što se dogodilo Perrvu Stantonu. Ustvari, nije mogla otjerati osjećaj krivnje zbog Stantonove iznenadne smrti. Znala je da to nije njezina pogreška - samo, ona je pritisnula okidač pištolja za omamljivanje. U najmanju je ruku morala saznati zastoje njegov organizam tako burno reagirao.

“Evo, sad će”, zakašljao se tehničar, pokazujući zaslon. Štampač je počeo zujati u trenutku kad je zaslon ponovno zatreperio, te je u trenutku tamnozeleni sjaj zaslona zamijenilo uzbibano more sivila. Sivilo je oblikom otprilike odgovaralo obliku ljudske lubanje, i pokazivalo okomiti presjek sniman kroz samo središte lubanje Perrva Stanton.

Za manje od jedne sekunde Scully je shvatila da će morati provjeriti sve svoje prijašnje pretpostavke. Čak i bez autopsije, znala je da uzrok Stantonove smrti nije bilo ništa povezano s virusom encefalitisa. “To ne može biti točno.”

Tehničar se zagledao u zaslon, a zatim prišao pisaču i izvukao hrpu papira. Ispisi su pokazivali tu istu sliku, snimanu četiri puta iz različitih uglova. “Ovo je niz kojeg ste tražili. Uređaj je radio čitavo jutro, i nije bilo nikakvih pritužbi.”

Scully je preuzela slike i počela ih pregledavati. Nikad prije nije vidjela ništa slično. Nije bilo edema, nikakvog oticanja mozga koje bi očekivala u slučaju encephalitis lethargice, ali Stantonov mozak nije bio nimalo običan. Ispružila je prst i njime pratila tamnosivu mrlju gotovo u središtu snimke. To je bio hipotalamus, žlijezda koja je nadzirala rad živčanog sustava - samo bio je golem, triput veći od normalnoga. Nabrekli žlijezdu okruživalo je desetak izraslina nalik polipima, smještenih u nepravilnom polukrugu. Za sve vrijeme koje je provela u patološkim laboratorijima nikad nije vidjela sličnu pojavu.

Brzo je ustala iz kožnog naslonjača, snimke je strpala pod ruku. Htjela je što prije stići do dvorane za obdukcije.

112

Promatrala je tehničara koji je nešto upisao na tipkovnici, i zaslon se vratio u svoju uobičajenu zelenu boju.

“Snimke ćemo zadržati u računalu dok god vi to želite. Ako ih trebate pregledati još koji put, samo me zovite.”

Mladić joj je namignuo ispod debelih naočala, ali je Scully već kretala prema radiologiji. A misli su joj bile tri kata niže, u podrumskom laboratoriju, natrpanom plastičnim posudama za organe i čeličnim odljevnim kanalićima.

Scully nije stigla do dvorane za obdukcije. Izašavši iz dizala, načinila je tri koraka i začula Mulderov gnjevni glas koji je probijao kroz betonske zidove Odjela patologije.

Svog je partnera pronašla u dugačkom središnjem hodniku koji je prolazio središtem Odjela; put su mu zapriječila tri muškarca crvena u licu, odjeveni u bijele laboratorijske ogrtače. Svaki je na ogrtaču imao pločicu s imenom i malenim crvenim grbom kojeg je Scully prepoznala iz ranijih suradnji s Centrom za kontrolu zaraze. Mulderu je na nišanu bio najviši od njih, pedesetogodišnji Crnac teških kapaka i prosijede kose. Taj je ruke prekrizio na prsima i ljutito ga promatrao. Na pločici s imenom stajalo je doktor Basil Gregorian, viši istražitelj za zarazne bolesti. Scully je stigavši do njega, ulovila sam kraj Mulderove usijane raspre.

“To nije samo prijetnja zarazom”, gotovo je urlao Mulder. “Ovo je FBI-jeva istraga. A vi nemate automatsko pravo prvenstva, ni jurisdikciju.”

Gregorian je odmahivao glavom. “Upravo tu griješite. Imamo izvješća o dva oboljela od encephalitis lethargice. To nam je sva potrebna jurisdikcija. Agente Mulder, vaš ubojica je mrtav i neće vam nikamo pobjeći. A naš je virus još veoma živahan - najmanje u jednoj žrtvi koja je u komi. Moramo poduzeti sve da ga tamo i zadržimo.” Mulder se okrenuo Scully: “Ovi tipovi misle da će nam odnijeti tijelo.”

Scully je pogledala Georgiana. Georgian je samo slegnuo. “Naši nadređeni u Atlanti već su razgovarali s vašim nadređenima u Washingtonu. Svi se slažu kako je daleko prikladnije da autopsiju izvedemo u zaštićenom laboratoriju u Hobokenu - gdje mikrobe možemo propisno proučiti, ispitati i zadržati. Kad završimo, dostavit ćemo vam izvješća. Lethargica se rijetko pojavljuje, a mi namjeravamo otkriti što ona radi po New Yorku.”

Bez ijedne riječi više, Georgian se okrenuo na petama i otišao niz hodnik; pratili su ga njegovi suradnici. Scully je vidjela kako nosila sa Stantonovim tijelom guraju kroz dvojna dvokrilna vrata, deset metara dalje - vjerojatno u podzemnu garažu gdje ih je čekalo bolničko vozilo. Mulder je pošao za njima - ispružila je ruku i zaustavila ga. “Oni se neće predomisлити. A imaju prednost. Sa službenog stanovišta, naša je istraga završila. Prekršitelj je pod nadzorom - tako bi se dalo reći.”

Mulder je uzdahnio i zatresao glavom. “Dostavit će nam izvješća? To je smiješno. Slučaj je naš.”

“Zarazna bolest predaje ga njima u ruke. Muldere, mislim da ne možemo birati.”

“Dakle, pustit ćemo ga samo tako?”

Scully se to nije sviđalo nimalo više no njemu. Ipak, morali su znanstvenicima iz Centra dopustiti da rade svoj posao. U međuvremenu... Scully je imala snimke s MRI-ja. Izvukla ih je ispod ruke i pokazala neke Mulderu.

“Dok čekamo njihovo autopsijsko izvješće, moramo poraditi na još jednom tragu. Ovo je jedan od najčudnijih skenova koje sam ikad vidjela. Vidiš li ove polipe koji okružuju hipotalamus?”

Mulder je stisnuo oči, pogledom prateći njezin prst. Neuvježbani bi promatrač vjerojatno sve to previdio - ali za Scully su ti znaci blještali poput neonskih reklama. "Uzimajući u obzir naglu pojavu psihoze kod Stantonova, pretpostavljam da ovi polipi imaju veze s povećanom proizvodnjom dopamina. U tome bi sudjelovao i hipotalamus - čime je moguće objasniti nasilnost i dezorijentiranost."

"Dopamin", ponovio je Mulder. "To je neurotransmiter, je li tako? Kemijski spoj kojim se živčani sustav koristi za prenošenje informacija?"

Scully je kimnula. Neće biti sasvim sigurna sve dok ne pročita izvješće iz Centra, ali joj se to činilo sasvim mogućim. Ipak, to još uvijek nije bilo objašnjenje. "Trebala bih ove slike usporediti s medicinskom bazom podataka na Internetu, provjeriti postoje li ranija izvješća

o ovakvim pojavama."

Mulder je još uvijek čeznutljivo gledao u pravcu Stantonova tijela. "Scully, koliko smo već puta radili s Centrom za zarazu?"

Scully je podigla obrvu. "Pet, šest. Možda i više. Zašto?"

Mulder je slegnuo ramenima. "Prvo Bezimeni. Sad Perry Stanton. Čini mi se da se svi jako trude kako bi nas spriječili da se dočepamo ikoga povezanog s presađivanjem kože."

Scully se zadržala da ne zakoluta očima. "Muldere, Centar sam zvala zbog encefalitisa - a ne zbog onog drugog."

Mulder je mahnuo pokazujući na snimke. "A ovo ti nalikuje encefalitisu?"

Scully je zastala. "Istini za volju, nemam pojma što je ovo. I upravo zato moramo otkriti je li se to događalo 1 prije."

Deset minuta nakon toga Scully i Mulder nagurali su se u kut natrpanog ureda, kat iznad Patologije. Ured im je ustupio voditelj Odjela ljudskih resursa koji,

115vidjevši njihove iskaznice, nije postavljao nikakva pitanja, niti im je otežavao posao. Ured je bio malen, u njemu je bio stol, nekoliko stolaca i jedan IBM-ov računalni terminal. Drugim riječima, osnovni prozor u virtualni svijet.

Računalo je zviždalo dok je ugrađeni modem dva agenta spajao s nacionalnom bazom medicinskih podataka, smještenom u Washingtonu. Scully je bila bliža zaslonu; lice joj je imalo metalno plavi odsjaj dok je plastičnim mišem tragala po desetak menija natrpanih opcijama i naredbama. Mulder je već prije jednu snimku smjestio u skener koji je stajao pokraj velikog računala, te će za nekoliko minuta početi pretraživati sto milijuna prikupljenih dokumenata tragajući za mogućom podudarnošću.

"Potraga će obuhvatiti sve MRI i CAT skenove, kao i rendgenske snimke lubanje sa sličnim pojavama", rekla je Scully. "Medline sustav povezan je sa svim bolnicama u državi, a i mnogima u svijetu. Ako postoji sličan sindrom, sigurno ćemo nešto iskopati..."

Zastala je kad se na zaslonu promijenila slika. Oči su joj se naglo raširile. Mulder je pročitao bilješku na vrhu dokumenta koji se odjednom pojavio. "Jedan slučaj. Bolnica New York, 1984. godine."

Scully je odmah shvatila svu važnost bilješke. Dok je čitala prvi odlomak, zapanjenost je sve više jačala. MRI sken poklapao se s dva CAT skena načinjena na dva zatvorenika u njjuorškom zatvoru Rikers Island, nedugo prije njihove smrti. Obojica su sudjelovali u dobrovoljnom eksperimentalnom istraživanju koje se provodilo ranih osamdesetih. Još ih je više iznenadilo, a tako je stajalo u spisu, što je istraživanje provedeno s blagoslovom nove biotehnoLoške tvrtke, smještene u blizini Manhattana. Scully je odmah prepoznala njezin naziv.

"Fibrol International", izgovorio je Mulder svojim uobičajeno mirnim glasom. "Ista tvrtka koja proizvodi crveni prah kojeg sam našao na poprištu udesa."

Scully je ostala bez riječi. Nastavila je pregledavati dokument, te je pronašla dva CAT skena koji su se poklapali. Na obje je snimke vidjela jednake polukružne formacije polipa koji su okruživali povećani hipotalamus. Na dnu dokumenta pronašla je vezu s drugim dokumentom. Uključila je vezu, a umjesto snimaka na zaslonu se pokazala stranica nekog službenog spisa.

"Ovo je procjena tužiteljstva", rekla je, čitajući uvod. "Vodila se kriminalistička istraga čovjeka koji je stajao iza pokusa - osnivač i generalni direktor Fibrola, Emile Paladin. Ipak, izgleda da nikad nije stiglo do suda. Prema ovome, eksperiment se provodio s potpunom privolom zatvorenika. Nema objašnjenja uzroka smrti - samo daje bila slučajna."

"Pogledaj ovo", rekao je Mulder, pokazujući odjeljak na dnu zaslona. Bio je to kratak opis prirode pokusa.

"Scully, presađivanje kože. Istraživali su radikalni i nov pristup presađivanju kože."

Scully se počela po tjemenu. Bilo je to teško povjerovati. Mozak Perrya Stantonova razorili su oni isti polipi koji su ubili i dva zatvorenika. Ali, Stanton se nije podvrgnuo nikakvom eksperimentalnom zahvatu.

"Crveni prah", nastavio je Mulder. "To je veza, a Fibrol je zajednički nazivnik. Moramo pronaći tog Emilea Paladina."

“To je bilo prije petnaest godina”, odvrtila je Scully. “A Perry Stanton nije sudjelovao ni u kakvom radikalnom pokusu.”

“Ne izravno. Ali, Bezimeni možda jest. A Stanton je imao njegovu kožu.”

Scully je odmahivala glavom. Mulderove pretpostavke bile su izrazito nevjerovatne. Kakav je mehanizam 117mogao prenijeti takvu smrtonosnu cerebralnu reakciju - putem samo jednog komada odrezane kože? Medicinski to nije imalo nikakvog smisla.

Još uvijek nije znala kako sve to povezati s Fibro-lom. Morali su saznati više o eksperimentu koji je ubio dva zatvorenika. I, Mulder je bio u pravu, morali su pronaći Emilea Paladina.

Možda će im on moći reći kako presađak kože može iznutra razoriti ljudski mozak - i kakve to veze ima s encephalitis lethargicom koja je ubila dva studenta medicine.

Možda bi Emile Paladin mogao znati što se ustvari dogodilo Perry Stantonu.

12.

Veliko predvorje grimizne boje širilo se pred električnim okretnim vratima poput krvi iz otvorene rane. Mulder je zastao da dođe do daha kad je sa Scully izišao iz pokretnog trokuta od zatamnjenog stakla. Dvadeset metara pred njima stajao je golemi stol od crnog stakla, za kojim su sjedila tri muškarca u gotovo jednakim tamnomodrim odijelima. Iza stola zidovi su se uzdizali u velike kamene lukove, sve do kazetiranog crnog stro-pa, s kojeg je desetak minijturnih reflektora stvaralo sintetičko noćno nebo koje je sjalo nad lažnom crvenom pustinjom stvorenom od uvoznog mramora.

Unutrašnjost tvrtke Fibrol nije se ni najmanje slagala s neupadljivim trokatnim kockastim zgradama koje su on i Scully vidjeli s autoceste. Čak i prolazeći kroz dvostruke sigurnosne provjere putem prema parkiralištu, Mulder nije pojmió svu veličinu te arhitektonske prijevare. Izvana je Fibrolova upravna zgrada savršeno nalikovala stotinama drugih poslovnih zgrada smještenih na travnatim obroncima koji su okruživali grad New York. Unutarnje je uređenje pokazivalo lice koje se poklapalo s reklamnim materijalima koje su pregledali nakon odlaska iz bolnice New York. Fibrol se obogatio tijekom biotehnoške revolucije kasnih osamdesetih godina, te se razvio u jednog od najvećih dobavljača stvari potrebnih u presađivanju kože u zemlji. Uz

njihov najnoviji proizvod - antibakterijsku Prašinu -Fibrol je držao više od tristo patenata na proizvode kojima su se koristile sve veće bolnice i istraživački centri. Tvrtka je nadzirala šest klinika za opekotine u sjeveroistočnom dijelu, te granske urede u Los Angelesu, Seatleu, Londonu, Tokiju, Parizu i Rimu.

Mulderove su cipele udarale po uglačanom mramoru dok je sa Scully prelazio golemo predvorje. Uočio je dugačku vitrinu koja je pratila desni zid; u njoj su stajali metalni i plastični predmeti neobičnog izgleda. Ispod svakog predmeta stajala je pločica s objašnjenjem njegove svrhe i s nadnevkom početka proizvodnje -kod trećeg predmeta nalik skalpelu, Mulder je shvatio da je vitrina vizualna povijest umijeća transplantacije. Približivši se kraju, počeo je pozornije promatrati izložke. Prošao je pokraj uređaja koji su vjerojatno bili mikroskalpeli i igle, izloženi pokraj specijalnog mikroskopa. Desno od mikroskopa prepoznao je laserski uređaj, sličan onome kojim se doktor Bernstein služio pri uklanjanju tetovaže. Stigao je do tri jednake hrpice crvenog praha koje su stajale iznad metalne pločice.

Zastao je i dodirnuo Scully po ruci. Nadnevak na pločici bio je star trinaest mjeseci; pozlaćenim slovima pisalo je:

W 4279

UČINKOVIT U SMANJIVANJU POSTOPERATIVNE SEPTIČNOSTI NAKON RADIKALNIH TRANSPLANTACIJA

Mulder se upravo spremao upitati za medicinsku definiciju “postoperativne septičnosti” kad mu je u desno uho zapištao nečiji visok glas: “Agenti Mulder i Scully? Vjerujem da niste imali problema slijediti moje naputke.”

Mulder je podigao pogled sa staklene kutije. Jedan muškarac u modrome ustao je iza crnog stola. Ustvari, mladić - nije se činio starijim od dvadeset tri godine; imao je kratku plavu kosu, i lice pokriveno bubuljica-ma. Njegovi mršavi udovi plivali su u odijelu. Scully ga je pogledala i kimnula. “Jesmo li telefonski razgovarali s vama?”

Mladac se nasmiješio i zaobišao stol. “Dick Baxter. Dogovorio sam vam sastanak s doktorom Kveleom, ravnateljem Istraživačkog odjela. Čeka vas u svom uredu. Odvest ću vas.”

Mulder i Scully rukovali su se s Baxterom. Klinac je doslovno zračio entuzijazmom.

“Doktor Kyle?” upitao je Mulder. Sjetio se daje to prezime našao u promidžbenim materijalima. Kyle je bio zaslužan za priličan broj Fibrolovihi patenata, još iz vremena nastanka tvrtke. Mulder se ipak nadao da će ih njihove FBI-jeve značke odvesti malo više od direktora istraživanja.

Doduše, Mulder nije znao dovoljno o Fibrolovoj upravi da bi se mogao žaliti. On i Scully nadali su se da će uspjeti zateći Emila Palladina na čelu tvrtke - ali, ostali su zatečeni otkrivši da je osnivač i prvi generalni

direktor Fibrola umro u inozemstvu nedugo nakon pokusa sa zatvorenima. Otad su tvrtku vodila dva vršitelja dužnosti direktora, a u ovom trenutku tvrtka uopće nije imala generalnog direktora. Možda je Julian Kyle bliži pravom vodstvu tvrtke nego što su se Mulder i Scully nadali doprijeti.

“Zatražili ste razgovor s osobom odgovornom za naše djelatnosti na Istočnoj obali, zar ne?” nastavio je Baxter. “Julian Kyle predvodi sva nova istraživanja u Fi-brolu. On nadzire sve što se ovdje događa.”

Mulder i Scully pošli su za mladićem koji je izvukao iza stola i pošao prema vratima od mutnog stakla, ugrađenim u mramornome zidu. Baxter je zastao i pritisnuo dlan na plastičnu kružnu ploču pored vrata.

121

Začulo se metalno zujanje, a vrata su kliznula u stranu, otkrivajući dug hodnik, jednako grimiznih zidova.

“Prilično moderno”, primijetila je Scully.

“Infracrveno skeniranje”, odvratio je Baxter, ponosno se osmijehujući. “Neizmjerno je ugodnije od ske-niranja mrežnice, a neizmjerno točnije od skeniranja otiska prsta. Naravno, neizmjerno je i skuplje od ta dva načina.”

Mulder se osvrnuo prema veličanstvenom predvorju. “Čini se da se Fibrol pretjerano ne zabrinjava troškovima.”

Baxter se nasmijao. “Ne u zadnje vrijeme. Imamo nekoliko novih i važnih proizvoda. Naše inozemne podružnice već su utrostručile zaradu - i to tijekom posljednje dvije godine. Novi Upravni odbor odlučio nas je osuvremeniti, kako bi izgledom odavali novu uspješnost. Preuredili su veći dio kompleksa; trebali biste vidjeti nove laboratorije u podrumu - oni su posljednji krik tehnologije.”

Mulder je podigao obrve i pogledao Scully dok su za mladićem prolazili zaštićeni ulaz i ušli u dugi hodnik.

“Izgledate kao da vas sve te novosti prilično uzbuđuju. Jesu li vas zato smjestili na recepciju?”

Baxter se nasmijao, popravljajući revere svog modrog odijela. “Zapravo, doktoriram na njujorškom Sveučilištu. Ovdje radim samo preko ljeta - ipak, nadam se da će me, kad doktoriram, uzeti za stalno. Možda kao znanstvenog novaka, pa ću se probiti u Istraživačkom odjelu. Ovo je uistinu bolje od akademizma; ovdje se stvarno može vidjeti kako se rad pretvara u nešto korisno.”

Dok su prolazili unutrašnjim hodnicima zgrade, Mulderov je pogled neprekidno preljetao po prostoru. Zgrada gaje podsjećala na labirint; sjetio se plana Pentagona. Prošli su pokraj brojnih i neoznačenih ureda; sve su ih zatvarala sigurnosna vrata od mutnog stakla. Nijedna vrata nisu imala kvaku. Umjesto toga, na svakom je stajala ista plastična ploča. Veoma djelotvoran sustav zaštite; vjerojatno ga nadzire Računalni centar, negdje u zgradi. Mulder je također primijetio kamere za nadzor, postavljene na stropu na svaka tri metra. Kamere su bile iste grimizne boje kao i zidovi. Dodirnuo je Scullynu ruku i pokazao joj. “Fibrol se, izgleda, ne šali sa sigurnošću. Kamere, infracrvene identifikacijske ploče; i dvostruka sigurnosna provjera na ulazu u ograđeno parkiralište.”

Baxter je našao njegovu primjedbu i živo kimnuo. “Još kako. Ulažemo velike napore da naš rad održimo u tajnosti. Iznenadili biste se što se sve događa u bioteh-nološkoj industriji. Krađe, sabotaže, industrijska špijunaža, provale u računala - prošli mjesec imali smo nevolje s čistačima. Čistačicu su ulovili na trećem katu u krađi izrezanog papira iz središnjeg otpada.”

“Izrezanog papira?” upitala je Scully.

Baxter se naglo uozbiljio. “Haker kojeg plaća suparnička tvrtka mogao bi iz ukradenog otpada izvući podatke o zaporkama. Kad bi se uvukao u naše banke podataka, bilo bi nemoguće procijeniti kakvu bi nam štetu mogao nanijeti.”

Mulder je prigušio osmijeh. Činilo mu se da je upravo izgubio svoj monopol na paranoju. Unatoč tome, možda je Baxter bio u pravu. Mulder je znao da se bioteh-nološka industrija, da bi osigurala opstanak, mora oslanjati na tajnost. Patentni su zaštićivali gotove izume - svaki korak prema dovršenju bio je krvava trka. A sudeći po raskošnom predvorju i skupocjenim mramornim zidovima - zarada bi mogla biti impresivna.

Baxter se zaustavio pred jednim staklenim vratima i ponovno položio dlan na infracrvenu ploču. Dva škljoca i vrata su kliznula u stranu; Baxter je agentimaruom dao znak da uđu. “Doktor Kyle odgovorit će na sve što vas zanima. Nadam se da ćete uživati u ovom posjetu.”

Mulder je u Baxterovim očima primijetio iskrenost. Mali je gotovo lebdio iznad poda; u njegovom mršavom tijelu nije bilo ni grama cinizma. Sve dok ostane takav, vjerojatno će ga čekati blistava karijera u svijetu industrijskih korporacija. Sjajan promidžbeni materijal.

Mulder i Scully zahvalili su mu, te su zajedno ušli u Kyleov ured.

“Kvragu! Ostanite gdje ste. Odmah ću ih srediti.”

Mulder se ukipio, stojeći pored Scully u potpunoj tami; koža mu se ježila dok su mu se zjenice pokušavale raširiti. Svjetla je nestalo u trenutku kad su se vrata zatvorila za njima. Na trenutak je spazio kako im se, s drugog kraja velikog i lijepo namještenog ureda, približava krupni muškarac u bijeloj kuti - zatim se sve zacrnilo. Sekundu kasnije začuo se tresak za kojim je uslijedila lomljava stakla.

“To je najnoviji sustav nadzora okoline”, nastavio je bijesni glas iz suprotnog kuta prostorije. “Sve je to skuhaio Bili Gates. Morao je izgraditi tu svoju pametnu kuću, i sad svaki novi dizajner kopira tehnologiju. Sustav bi trebao gasiti svjetla nakon izlaska iz prostorije - a ne kad netko drugi uđe. Samo malo, evo ga.”

Nešto je metalno zakašljalo, i u trenutku je oživjela ploča s fluorescentnim svjetiljkama. Ured je bio desetak metara dug, s dva velika prozora koja su gledala na parkiralište; zidovi su bili grimizni, kao i u hodnicima. Najednom kraju prostrane sobe stajao je stakleni stol, natrpan najnovijom računalnom opremom i malenim držačima za CD-ROM diskove. Pred stolom pružio se crni kožnati dvosjed s visokim naslonima za ruke.

Lijevo od njega, kromirani je okvir staklene kutije ležao u hrpi razbijenog stakla. Napola zatrpan staklom ležao je sjajni plastični četverokut što se prelijevao iz ružičaste u svijetlosmeđu boju.

“Bemti. Ako se razbio, to ću naplatiti upravi. Ova čitava pregradnja bila je njihova ideja. Meni je bilo sasvim dobro u bijelim zidovima, s kvakama i normalnim prekidačima.”

Julian Kyle pošao je prema njima iz suprotnog kraja sobe, bijela kuta lepršala je za njim. Bio je građen poput hidranta: čvrstih ramena, nogu poput stupova, i pomalo četvrtaste glave. Kratko ošišana sijeda kosa pratila mu je liniju lubanje, a lice mu je, za čovjeka njegovih godina, bilo začudno čvrstih crta i s malo bora. Oko šezdeset pete, nagađao je Mulder, ali nije mogao biti siguran. Doktorov je korak odavao snagu, dok je žurio prema staklenoj kutiji, te oprezno izvukao velik komad plastike.

“Možemo li pomoći?” upitala je Scully, kad su oboje pošli naprijed. Kyle je odmahnuo glavom, pažljivo podižući predmet s kojeg je stresao krhotine. Mulder je shvatio daje riječ o nekakvom modelu, načinjenom od raznobojnih vodoravnih slojeva debelih nekoliko centimetara.

“Ovo je nagrada Međunarodne udruge stradalnika od opekotina”, objašnjavao je Kyle, pomno pregledavajući nije li negdje zagreban. “To je trodimenzionalni presjek zdravog komada ljudske kože. Vidite, tu je čak i melanocitni sloj - načinili su ga od brončanih listića.”

Mulder je pažljivije pogledao uzorak nakon što ga je Kyle nježno položio na stakleni stol. Presjek je bio podijeljen u tri dijela; epidermis na vrhu, zatim debeli, svijetlosmeđi dermis, i na poslijetku, bijeli sloj potkožne masti. Srednjim su dijelom krivudale žilice i granali se živci; nježno zavijajući uz cjevaste znojne žlijezde itamne, gotovo prijeteće folikule dlaka. Muldera je iznenadila složenost građe kože. Znao je daje njegova koža organ - najveći organ na tijelu - ali nikad nije razmišljao što to ustvari znači. Za Muldera je koža jednostavno postojala. Mogla je biti gruba ili meka, porculanski bijela poput Scullyne, ili puna mrlja i naborana poput Pušačeve.

Kyle je zastavši s druge strane stola, primijetio Mulderov pogled. “Kad je u pitanju koža, većina ljudi pati od zablude; pretpostavljaju daje ona nešto statično, nešto poput kožnog kaputa omotanog oko tijela, koji nam grije kosti. I to je najveća moguća pogreška. Koža kao organ doslovno zadivljuje. Ona je u stanju neprekidnog kretanja; bazalne stanice penju se kako bi zamijenile odumiruću epidermu, živci reagiraju na naredbe izvana, krvne žile hrane mišiće i salo, znojnice se trude održavati tjelesnu temperaturu, dok se stanice rastežu i skupljaju prilagođujući se kretanjama. A da i ne spominjem neprekidno zacjeljivanje i oporavak, ili borbu za održanje vlage i elastičnosti.”

Mulder se smjestio na dvosjedu pored Scully, a Kyle je zasjeo za stol; ispružio je ruke, i dlanove okrenuo prema sebi. Micao je prstima kao da piše po nevidljivoj tipkovnici. “Kožu nikad ne primjećujemo sve dok nešto ne krene po zlu. Rana, osip... ili opekotina. Tad shvatimo koliko je ona uistinu važna. I koliko smo spremni platiti da bismo je ponovno ozdravili.”

Mulder je kimnuo; sjetio se mramornog predvorja. “Dovoljno da uvezete većinu talijanskog mramora.”

Kyle se nasmijao. Zatim mu se smiješak ugasio u kutovima usana; rukama je pokazao na zidove ureda. “I čitav kompleks zgrada obojimo u grimizno. To je nedvojbeno najgluplja odluka nove Uprave. Naravno, specijalizirani smo za proizvodnju preparata za transplantaciju opekotina - ali, zašto nam treba neprekidan, ovako vatren, podsjetnik na svakom zidu u ovoj proklesoj zgradurini? Doduše, kažu da su naši strani posjetitelji zadivljeni; glavonje iz Tokija i Seula, a u zadnje vrijeme i Pekinga.”

“Čini se da posao dobro ide”, primijetila je Scully.

“Doslovno je tako”, Kyle je procvao. “Naš novi proizvod pomaže tisućama ljudi da prežive transplantacije koje bi prije samo nekoliko godina bile potpuno besmislene. Imamo nove zavoje s oblozima, čitavu novu seriju mikroskorpela, sasvim nov suhi kemijski zavoj - a da ne spominjem nekoliko posljednjih otkrića.”

Mulder je taj popis slušao šutke. Julian Kyle izgledao je zaljubljen u Fibrol jednako kao i klinac na recepciji - samo, Kyleova je vatrenost u sebi otkrivala i tračak vlastite važnosti. Zvučao je kao da im govori kako je Fibrol sve to postigao zahvaljujući isključivo njegovim naporima.

“Ustvari”, javila se Scully shvativši da se Kyleov monolog konačno primakao svršetku, “u ovom nas trenutku zanima prošlost vaše Tvrtke. Osobito ona zbivanja iz 1984. godine sa zatvorenicima s Rikers Islanda.”

Kyle je podigao sijede obrve. Taj je pokret napeo kožu oko njegove čeljusti, otkrivajući rupicu točno na sredini brade. Lice mu je izgledalo gotovo vojnički - Mulder je pretpostavljao da bi se u borbenoj odjeći i vojničkom

šljemu osjećao jednako udobno kao i u laboratorijskoj kuti. "Agentice Scully, oprostite, ali zatekli ste me. Već se odavno nitko nije raspitivao o tome. To smo potpuno zaboravili -još otkako je Emil umro."

Atmosfera se u malenom uredu izmijenila; kao da su se i molekule zraka na neki način zgusnule, pokoravajući se Kvaleovom raspoloženju. Mulder mu je pokušao odgonetnuti izraz lica, tragajući za bilo kakvim znakom krivnje ili nekih skrivenih saznanja. Ipak, znanstvenik se doimao iskreno iznenađen.

"127" Bila je to žalosna pogreška", nastavio je. "I, bojim se da vam neću moći mnogo toga reći. Emile Paladin bio je zatvoren, sve je držao pod nadzorom. Osobno je nadzirao čitav pokus, izvodio je ispitivanja u svojoj klinici, dvjesto kilometara sjeverno. Istraživao je nešto u svezi s novim tehnikama presađivanja; ipak, ne znam nikakve druge pojedinosti."

Mulder je primijetio kako se Scullyno čelo zlovoljno nabire. Očekivala je jednostavan odgovor umjesto kojeg su naletjeli na još jednu slijepu ulicu. Kyle je raširio ruke, i nastavio: "Kad su sve optužbe odbačene, Paladin je eksperimentalnu tehniku proglasio nepopravljivom pogreškom i preusmjerio rad Tvrtke s tehnika transplantacije prema razvoju pomoćnih proizvoda. Umro je samo šest mjeseci nakon toga, ali se Fibrol nastavio razvijati u tom novom pravcu."

Mulder se promeškoltio na kožnom dvosjedu. Sve što im je Kyle rekao već su pročitali u promidžbenim materijalima. Krivnju su prebacili na utemeljitelja Tvrtke, a nakon njegove je smrti Tvrtka pošla drugim pravcem. Scully se nakašljala, i prešla na ono bitno: "Doktore Kyle, imamo razloga vjerovati da je jutros umro čovjek i to od komplikacija sličnih onima kojima su podlegla dvojica zatvorenika. Imate li ideju kako je takvo nešto moguće?"

Kyle se zaprepašteno zagledao u nju. "Ni najmanju. Kao što sam rekao, Paladin je jedini znao sve o pokusu, a on je umro prije gotovo petnaest godina. Ne mogu zamisliti kako možete povezivati to s jednim nedavnim događajem."

Scully je nakrivila glavu. "Pročitali smo daje Paladin poginuo u neakvoj nesreći, u inozemstvu."

Kyle je kimnuo. "Nesreća prilikom planinarenja u Tajlandu. Još od Vijetnamskog rata tamo mu je bio drugi dom. Služio je u mobilnoj kirurškoj postrojbici, a nakon nesreće poželio se povući na neko mirno i poznato mjesto. Imao je kuću nedaleko malog ribarskog sela, Alkuta, dvjesto milja istočno od Bangkoka. Poginuo je verući se po brdima oko kuće."

"A nakon njegove smrti", ubacila se Scully, "tko je naslijedio nadzor nad Tvrtkom? Postoje li neki članovi obitelji?"

"Brat, Andrew Paladin. Ipak, iako Andrew drži većinu dionica, ne miješa se u rad Tvrtke. Vidite, Andrew je pustinjački tip. Služio je u Vijetnamu otprilike istovremeno kad i brat, a ranih sedamdesetih završio je ranjen u Emileovoj bolnici u Alkutu. Poslije rata preselio se u Tajland, i otad nije napuštao zemlju."

"Možemo li na neki način doći s njim u vezu?" upitala je Scully. "Da provjerimo ima li on neke dodatne podatke o Paladinovom pokusu."

Kyle je slegnuo ramenima. "To ne bih znao. Otprilike u vrijeme bratove smrti u Bangkoku je unajmio odvjetnika, ali od njega nismo više od deset godina čuli ni riječi. Koliko znam, nitko ne zna njegovo trenutačno prebivalište. Iako, čak i da ga nađete, sumnjam da bi vam bio koristan. Rekao sam vam, Paladin je bio izrazito nezavisan. Svoj je rad držao u tajnosti."

Kyle je prekrizio ruke na prsima. Za njega je razgovor završio. Mulder još nije bio ni blizu. Nagnuo se bliže stolu, naglo promijenivši temu: "Doktore Kyle, recite nam nešto više o antibakterijskom spoju 1279."

Po prvi put, tijekom tog kratkog razgovora, činilo se daje Kyle izbačen iz takta. Bilo je to jedva primjetno - stezanje kože oko očiju, koje je nestalo jednako brzo kao što se i pojavilo. Samo, Mulder je savršeno primjećivao znakove nelagode - i znao je kad je nekog zatekao nespremnoga.

"O PrašinP." odvratio je Kyle. "Čudim se da ste uopće čuli za nju. Patent smo dobili tek prošle godine. Tijekom sljedećeg desetljeća bit će naš vodeći proizvod na tržištu. A zašto vas zanima naš antibakterijski prah? To je jedno od novijih otkrića - i nema nikakve veze s Paladinovim istraživanjima."

Mulder je pogledao Scully. On nije spomenuo nikakvu povezanost s Paladinovim pokusom - Kyle je sam povezao stvari. Scully je slijedila Muldera; glas joj je bio čvrst, ali ne i izazivački. "Doktore Kyle, jučer izjutra pronašli smo uzorke vašeg praha u zaustavnom traku na FDR-u."

Kyleu se čelo naboralo. Zatim je dlanom protrljao čeljust. "To je svakako neobično. Prašinu zasad ne koristi nijedna njujorška bolnica. Ipak, moguće je da potječe iz pošiljke koja je išla u neku od naših klinika. Naš najveći Centar za opekotine je trideset kilometara sjeverno odavde, a u Hobokenu, u Newjerseyu imamo Istraživački laboratorij. To mogu lako provjeriti."

Scully je kimnula, samo što Mulder nije želio time završiti. "Htjeli bismo također razmotriti još jednu mogućnost. Bi li Prašinu za sobom mogao ostaviti neki pacijent na kojem je nedavno izvršeno presađivanje?"

Kyle je zamuknuo i zagledao se u njega. Tada se kratko nasmijao. "To bi bilo gotovo nemoguće. Ustvari, potpuno nemoguće. Prašina se koristi samo u radikalnim zahvatima transplantacije. A takvi pacijenti nisu u

stanju šetati naokolo. Štoviše, ne bi preživjeli ni vožnju bolničkim vozilom. Nemoguće je da bi se takvog pacijenta moglo pronaći izvan bolnice. Čak ni za trenutak.”

Muldera je iznenadio Kvaleov nepokolebljiv ton. Čak i ako bi bilo malo vjerojatno - bi li bilo nemoguće da Klinika za opekotine odluči prevesti pacijenta, unatoč svim rizicima? “Pa, možda biste nam mogli pokazati neke podatke o prašku, pomoći nam da razumijemo. Možda popis tipova pacijenata na kojima ste ga koristili...” “Žao mi je”, prekinuo gaje Kyle, ustajući. Još uvijek se smiješio, ali mu je pogled bio potpuno odsutan. “Prije nego što vam pokažem bilo koje naše podatke, morat ću to raspraviti s Upravom. Ne želim vam otežavati, ali ovo je za našu Tvrtku gotovo ratno vrijeme. Moram poštivati sva pravila prije nego što vam pokažem bilo kakve povjerljive podatke.”

Kyle nije spomenuo nalog za pretres, ali je Mulderu bilo jasno da će do tih podataka doći samo pomoću njega. Pitanje je glasilo: je li Kyle samo dobar i odan zaposlenik? Ili postoji još nešto iza?

Scullyje prva ustala, a Mulder je ustao za njom kad je Kyle pritisnuo prekidač na stolnom interfonu, a zatim pošao prema dvosjedu. Mulder je bio daleko viši od doktora - ipak, Kyle je bio upečatljiva, gotovo zastrašujuća pojava. Dok je dva agenta pratio prema vratima, Mulder gaje konačno upitao ono što mu se od početka razgovora motalo po glavi: “Doktore Kyle, nadam se da mi nećete zamjeriti, ali jeste li bili u vojsci?”

Scully je, zatečena pitanjem, pogledala Muldera. Kyle se samo nasmiješio. “Dvanaest godina. U vojsku sam otišao sredinom pedesetih. Tijekom Vijetnamskog rata dobio sam čin bojnika. Tamo sam sreo Emilea Paladina. Bio mi je zapovjednik u Alkutu, a tamo sam prvi put došao u dodir s umijećem presađivanja. Osobno sam se uvjerio koliko koža može biti važna... i kako je se lako i bolno može uništiti.”

U Kvaleovim je očima blistala gotovo fanatična odlučnost. Mulder nije ni najmanje sumnjao da je Kyle spreman na sve kako bi Fibrol zaštitio od opasnosti -bilo stvarne ili izmišljene.

“Žao mi je što vam ne mogu više pomoći”, nastavio je Kyle, položivši dlan na ploču pored vrata. “Gospodin Baxter otpratit će vas do vašeg automobila. Ako pronađem bilo kakve, vama važne podatke, javit ću vam se.” Vrata su zaštitala otvarajući se, a Mulder i Scully ponovno su se našli sučelice Dicku Baxteru. Pošli su za nasmiješenim mladićem kroz mrežu grimiznih hodnika.

Tek kad su se našli u njihovom unajmljenom Che-vroletu, Mulder je konačno Scully otkrio svoja razmišljanja. “Kyle nešto zna. I to o crvenom prahu - kao i o Paladinovom pokusu. Moramo nastaviti istragu.”

Scully je na trenutak ostala bez riječi; rukama se uprla o ploču pred sobom. Na poslijetku je slegnula. “Neće biti lako. Emile Paladin umro je prije gotovo petnaest godina. Po onome što Kyle tvrdi, tajne svog pokusa ponio je sa sobom u grob.”

Mulder nije bio spreman nijednu Kvaleovu riječ prihvatiti zdravo za gotovo. Paladin je možda i umro prije mnogo godina - ali njegov eksperiment nikako nije pripadao prošlosti. Na neki je način bio povezan sa Stantonom slučajem. “A crveni prah? I veza s Bezimenim?”

“Kyle mi se činio prilično uvjerljivim. Skoro sam popušila ono s pošiljkom medicinskog materijala. A veza s Bezimenim još uvijek nije dokazana.”

Mulder je pokrenuo motor, vozilo je oživjelo. “Fi-brol je umiješan; magnetska rezonanca ne laže. Stanton je još jedna žrtva Paladinovog pokusa s transplantacijom. A ako nam Kyle ne može objasniti kako je to moguće, tada moramo pronaći nekoga tko to može.”

Jasno je vidio da Scully razmišlja jednako kao i on. Prolazeći prvu provjeru na izlasku s parkirališta, uobličila je svoje misli. “Andrew Paladin. Brat pustinja. On je možda posljednji razgovarao s Emileom Paladinom prije njegove smrti.”

Mulder je kimnuo, promatrajući kako se četvrtaste zgrade brzo smanjuju u retrovizoru. Vjerojatno bi im trebali tjedni, možda i mjeseci da se probiju kroz

Fibrolovo neupadljivo pročelje - ipak, Mulderu je nešto govorilo da odgovori za kojima tragaju leže na sasvim drugom kraju svijeta.¹³

Ostavši sam u svojem uredu bez prozora, Julian Kyle položio je oba dlana na hladnu površinu staklenoga stola, i zagledao se u dva otiska na kožnom dvosjedu s druge strane. Razmišljao je koliko je milijuna pločastih epidermalnih stanica ostalo u mikroskopski sićušnim kanjonima kože, koliko je milijuna nemjerljivo malih, staničnih sjećanja na agente FBI-ja lebdjelo u nevidljivim zapusima zraka. Razmišljao je o tamnim i mudrim očima agenta Muldera, o Scullynom odlučnom i prodornom glasu. Razmišljao je o pitanjima koja su mu postavljali - i o reakcijama na njegove odgovore.

Kyle je vjerovao da dobro čita ljude, ali su mu dva agenta i dalje ostali zagonetni. Pojave su im bile potpuno pogrešne. Nisu nalikovali uobičajenim obavještajnim agentima s kojima se Kyle sretao mnogo puta tijekom karijere. Bili su pametni i neće odustati lako.

Kyle je malo razmislio o tome, zatim je rukom posegnuo ispod stola i pritisnuo maleni gumb na stolu malo iznad koljena. Nekoliko sekundi kasnije otvorila su se vrata ureda.

Gledao je visokog mladog muškarca zalizane pješčano smeđe kose kako ulazi u prostoriju i baca se na dvosjed, duge noge nehajno podigavši na naslon. Uske su mu oči podrugljivo bljesnule kad je ugledao razbijenu

staklenu kutiju pored stola; usne su mu se razvukle u osmijeh. "Loš dan, ujače Julian?"

Kyle je iskrivio lice kad mu je u uši prodro težak tajlandski naglasak. Mrzio je tu umjetnu prisnost. Gledao je mladića kako raste - nasreću, nisu bili srodnici. Kyle je sebe smatrao religioznim i moralnim. Njegov sugovornik bio je čista suprotnost. Pokvaren. Iskvaren. Opasan. Svi očevi grijesi- nijedne očeve vrline.

"Quo Tien, imamo problem", odvratio je Kyle, pokušavajući što više skratiti razgovor. "Situaciju još nemamo pod nadzorom."

Mladić je podigao obrvu. Potom je protegao ruke. Kyle je primijetio snažne mišiće koji su se napinjali pod Tienovom kožom boje meda. Nesvjesno je zadrhtao. Služeći u Vijetnamu, upoznao je mnogo opasnih ljudi - ipak, ovaj ga je mješanac Amerikanca i Azijata uistinu plašio. Znao je za užitek koji Quo Tien osjeća dok radi; čisto, gotovo seksualno zadovoljstvo koje je pratilo njegove tihe zločine. Godinama je bio svjedokom bezgraničnog iskorištavanja izobličenog apetita tog djeteta.

Mrzio je sam sebe stoje i on, u tom iskorištavanju imao svoj udio. A te će ga prilike vjerojatno natjerati da još jednom iskoristi mladića. "Nećemo lako smesti to dvoje agenata. Ne smijemo im dopustiti da saznaju više."

"Ne razbijaj glavu", prekinuo gaje Quo Tien, prstima prolazeći kroz tamnu kosu. "Nemaju tijelo koje mogu ispitati. Sve dok smo korak ispred njih, ostaju im samo nagađanja."

Kyle je protrljao svoju četvrtastu vilicu. Quo Tien imao je pravo; samo, Kyle nije volio riskirati. Osobito kad su bili tako blizu posljednje faze pokusa. "U ovom trenutku čak su i nagađanja opasna."

Mješanac je isprepleo prste; samo je slegnuo. "Kao i uvijek, željno čekam tvoje naredbe." Kyle je u mladićevim očima tragao za nekim dubljim značenjem, a u njima je ugledao samo dva crna bezdana. Duboko je udahnuo i polagano podigao telefonsku slušalicu. "Quo Tien, naredbe koje izvršavaš nisu moje. I to nemoj nikad zaboraviti. Zbog nas obojice."

14.

Scullv se zagledala u bore iznad naočala pomoćnika direktora Skinnera, dok je on bubnjao prstima po otvorenom dosjeu na stolu. Kao i uvijek, Scullv se u Skinnerovom drvenim pločama obloženom uredu na trećem katu FBI-jevog washingtonskog stožera, osjećala nelagodno. Mulder je sjedeći na trosjedu presvučenom glatkom kožom, njoj zdesna izgledao daleko opuštenije, ali je dobro znala da je to samo njegov dobro uvježbani privid. Njezina vlastita burna povezanost s njihovim nadređenim nije se mogla usporediti s kaotičnim, ponekad gnjevnim odnosom između Muldera i ćelavog bivšeg ma-rinca s naočalama koji je upravljao njihovim karijerama. Visinom je dobro premašivao sto osamdeset centimetara, bio je građen poput profesionalnog sportaša, i imao je granitno sive oči. Nad njegovom snažnom čeljusti vječno se nadvijao, već gotovo uklesan, namršten izraz, a nabijeni mišići vrata i ramena pokušavali su se probiti kroz tkaninu tamnog, dobro skrojenog odijela. Iz čitavog mu je tijela zračila snaga; Scullv nije ni najmanje sumnjala da Skinner ne bi bio sposoban Muldera prelomiti preko koljena. Istovremeno, taj je grub izgled prikrivao snažan i briljantan deduktivni um; u Washingtonu se bez Skinnerovog znanja gotovo ništa nije događalo. To znanje; uz Skinnerovo dvostruko udruživanje - istovremeno sa službenim vojnim krugovima, kao i s mračnim prilikama iza scene - činilo gaje savršenom metom Mulderove paranoje. Jednako tako, Mulderove neortodoksne metode i njegova teško prihvatljiva uvjerenja neprekidno su se sukobljavali sa Skinnerom, ponekad ga gurajući preko ruba. Scullv se u sebi molila da ovaj popodnevni sastanak traje što kraće.

Skinner je zatvorio spis i prekrizio ruke na prsima. Zagledao se kroz prozor; zamagljeno se sunce zrcalilo na zaobljenim staklima njegovih naočala. Inače, ured mu je bio uređen gotovo šturo, što je odavalo njegovu osobnost. Osim drvenih zidnih obloga i savršeno očuvanog kožnog namještaja, jedini primjetniji predmeti u uredu bili su višebojni zemljovid Sjedinjenih Država i uokvirena fotografija državne tužiteljice Janet Reno koja je visjela pored vrata. Zemljovid su prekrivale pri-badače s plastičnim vrhom; svaka je značila jednu nedovršenu saveznu istragu. Scullv nije mogla previdjeti veliku bijelu pribadaču koja je stršila iz Manhattana. "Crveni prah koji ste pokupili na autocesti i nekoliko MRI skenova", napokon je primijetio Skinner, još uvijek gledajući kroz prozor. "Nemate se za što uhvatiti. A osobito ako u obzir uzmete troškove i sve službene prepreke."

Scullv je kimnula. "Da postoji ikoji drugi način, gospodine, ne bismo ovdje sjedili. Ovo je jedinstven slučaj. Stanje Perrva Stantona; stanje koje gaje natjeralo da počini ubojstvo - ono se mora objasniti. U ovom trenutku, agent Mulder i ja vjerujemo daje Fibrol slijepa ulica; čak i uz nalog za pretres, sumnjam da ćemo pronaći ikakve tragove Paladinovih istraživanja, ili bilo kakvu povezanost s novim skenovima. Vjerujemo da se jedini mogući izvor novih obavijesti nalazi u Tajlandu."

Skinner je prestao gledati kroz prozor. "Andrew Paladin. Pokojnikov brat. Kažete da živi nedaleko gradića Alkuta."

"To je malo ribarsko selo na jugoistočnoj obali", nastavila je Scullv. Tijekom kratkog leta iz NewYorka, raspitala se o Alkutu. "Okolo pet tisuća stanovnika, većinom ribari i njihove obitelji. Turizam se još nije razvio jer do tamo ne vozi ni željeznica, ni zrakoplovi. Tamošnje policijske snage nisu vrijedne spomena, kao ni gradska uprava. Preko lokalnih vlasti nikad nećemo pronaći Andrewa Paladina."

Skinner je kimnuo. "A neka od naših međunarodnih agencija? Ministarstvo vanjskih, CIA, možda i DEA? Njihovi su ljudi po čitavoj jugoistočnoj Aziji."

Mulder se nakašljao i prekrižio noge. Izbjegavao je pogledati Skinnera ravno u oči. "Gospodine, naša je istraga još uvijek u samom začetku. Andrew Paladin nije njezin završetak- on je samo neizbježan sljedeći korak. Ne radi se samo o nekoliko njegovih odgovora na pitanja."

Skinner je podigao obrve. Zavalio se u svoj naslonjač. "Agentice Scully? Slažete li se s agentom Mulderom? Je li Tajland uistinu neizbježan sljedeći korak?"

Scully je duboko udahнула. Nije uživala u pomisli na putovanje preko pola svijeta. Ipak je znala da ustvari i nema izbora; Stantonove je skenove bilo nemoguće objasniti - a sve dok njegova smrt ostane nerazjašnjena, slučaj se ne može zaključiti. Jedini pravi trag kojeg su imali bila je povezanost s Fibrolom i petnaest godina starim pokusom Emilea Paladina. U njujorškoj su Tvrtki završili u slijepoj ulici; Julian Kyle mogao se mjesecima skrivati iza Upravnog odbora, a istraga će stajati na mjestu. To im je ostavljalo dvije mogućnosti - ostaviti istragu u mirovanju, ili poći jedinom slobodnom stazom.

Scully je pogledala Skinnera u oči. Znala je da njegova odluka ovisi o njezinom odgovoru. "Ako želimo Andrewa Paladina ispitati o bratovim istraživanjima, moramo to obaviti osobno. Mislim, ako ga uopće uspijemo pronaći."

Skinner je šutio i promatrao njezino lice. Na poslijetku je kimnuo.

• • •

Šest sati kasnije, Scully je noktima zaorala po debeloj umjetnoj koži sjedala kad je široki trup Boeinga 747 poskočio uvis, uhvaćen u turbulentne vrtloge gustog mračnog zraka. Na trenutak je osjetila bestežinsko stanje; potom se zrakoplov teško ispravio udesno. Scully je bacila pogled kroz ovalno okno - samo, to je bilo kao da se zagledala u jezero ulja, tamne sjene na trenutak bi rasvijetlile udaljene munje.

"U ovakvim trenucima sretan sam što sam vjernik", dobacio je Mulder sjedeći Scully zdesna; nervozno je istezao ruke. "Mislim da sam samo u zadnjih pet minuta otkrio dvanaest novih religija."

"Ja se još uvijek držim zakona aerodinamike i statistika putovanja zrakoplovom", odvrtila je Scully. "Ipak, ako se stanje pogorša, izvući ću krunicu iz odjeljka. Ovo je prilično gadno."

"Scully, to ti je srpanj u jugoistočnoj Aziji. Tulum tek počinje. Za nekoliko će ti se tjedana ovo činiti kao vedro proljetno predvečerje."

Scully je okrenula glavu od prozora i pokušala se usredotočiti na prijenosno računalo koje je oprezno položila u krilo. Zaslon je promijenio boju iz zelene u sivu dok je ugrađeni modem mučno pokušavao izvući podatke iz smetnjama zagušene avionske telefonske veze koju je Scully uspjela uspostaviti prije nego je počela oluja.

Prstima je lupkala po tipkovnici, pokušavajući malo oživjeti umorne mišiće. Let je bio dug i zamoran. Čak i u relativnoj udobnosti poslovnog razreda tajlandskog

zračnog prijevoznika, dvadeset dva sata činila su joj se poput vječnosti.

Ali kako je objasnila direktorovom pomoćniku Skinneru, nisu imali izbora. Trebali su im podaci, a jedini je pravi izvor ležao u Tajlandu.

"Andrew Paladin", glasno je izgovorila; zaslon računala naglo se raščistio. Slika je zauzela polovicu zaslona, a Mulder se nagnuo da pogleda bolje. Visok, mišićav, širokih ramena i vojnički očišane plave kose. Na sebi je imao zelenu pješadijsku odoru, ruke su mu ukočeno stajale uz bokove. Očevidno fotografija iz vojske - mrtav pogled stisnutih modrih očiju odavao je profesionalnog vojnika.

"Izgleda daleko čvršće od brata", primijetio je Mulder. "Sira ramena, možda malo niži."

Scully je kimnula. Već su pregledali desetak fotografija Emilea Paladina, načinjenih većinom u vrijeme Fibrolovog skandala sa zatvorenici. Emile Paladin bio je naočit muškarac, visok i vitak, pametnih očiju i zanosnog osmijeha. Znao se slikati - i često je to činio. Osobito onih godina neposredno prije smrti. Andrew Paladin bio je sasvim drugačiji. "Muldere, ovo je sve što sam iskopala. Pročešljala sam sve banke podataka koje su mi pale napamet, i sve što sam pronašla, fotografija je iz Ureda za novačenje i nekolicina izvještaja. Rođen na sjeveru New "Vbrka, kao i brat, odslužio dvije godine u Južnom Vijetnamu, prije nego su ga ranili u borbi. Tada mu je bilo dvadeset dvije godine, i bio je prilično dobar vojnik. Dvaput odlikovan za hrabrost, njegovi su mu zapovjednici pisali samo povoljna izvješća. Sva se izvješća prekidaju nakon ranjavanja. Premjestili su ga u bratovu bolničku postrojbu u Alkut - i tada je manje-više nestao iz vida."

Mulder je uhvatio rub računala jer je zrakoplov oštro skrenuo ulijevo. "A ozljede? Piše li u dosjeu gdje je ranjen; ili koliko teško?"

141

Scully je odmahнула glavom. Paladinov vojnički dosje prečitala je dok je Mulder gledao treći po redu film tijekom leta - nekis obitelji mačaka koje govore. "Dakle, ozljede su bile dovoljno teške da se izvuče iz Rata. Tri mjeseca po dolasku u Alkut, liječnička gaje komisija oslobodila vojne službe. Samo, u dosjeu ne piše ništa određeno. Muldere, nešto nije u redu; vojska je obično prilično precizna u takvim pitanjima. U dosjeu bi trebala biti i povijest bolesti, nešto na što bi se sustav bolnica za veterane mogao pozivati u slučaju kasnijih tegoba."

“Pa”, javio se Mulder, glasno razmišljajući, “Emile Paladin bio je zadužen za liječničku skrb o bratu? Ako je želio pojedinosti izostaviti iz spisa, to bi mogao učiniti bez većih napora.”

Scullv je zastao dah kad su svjetiljke u kabini za-treptale; zatim se svjetlo vratilo. Oluja je, čini se, jačala, velike kišne kapi udarale su u dvostruko okno od plek-siglasa. “Zašto bi želio bratov medicinski karton zadržati u tajnosti?”

Mulder je zastao, kao daje ta rasprava otkrila nešto. Kao i obično, odlučio je ne sredi-vati misli. “Emile Paladin možda je nešto skrivao. Možda još uvijek nešto skriva.”

Scullv se zagledala u njega. “Muldere, Emile Paladin umro je prije petnaest godina.”

“Točno nakon skandala zbog kojeg je mogao završiti u zatvoru - i koji je prijetio Tvrtki koju je stvorio.”

Scullv je malo zastala. “Dakle, misliš daje trenutak njegove smrti malo previše prikladan?”

“Kao i okolnosti, Scully. Poginuo je nesretnim slučajem, u inozemstvu. Njegov povučeni brat nasljeđuje kontrolni paket u Tvrtki - ali ostaje potpuno nevidljiv, bez adrese, čak bez dostupnog telefonskog broja. I to brat čija je povijest, naizgled, okončala prije više od dvadeset pet godina - i to ponovno u zagonetnim okolnostima.”

Scullv je odmahivala glavom. “Slažem se da ima mnogo pitanja. Ali, tvrditi daje Emile Paladin lažirao vlastitu smrt - Muldere, zbog čega? I kako se u to uklapa Andrew Paladin?”

Mulder je slegnuo ramenima. “Možda je Emile Paladin želio u potaji nastaviti istraživanje. Možda mu brat pomaže da svoj rad zadrži u tajnosti. I možda je, na neki način, Emileu Paladinu pobjeglo nešto - nešto što je prouzročilo Stantonovo bjesnilo i smrt. Nešto stoje pokrenulo prikrivanje koje je dovelo do smrti dvojice studenata Medicine.”

Scullv se zavalila u svoje sjedište; misli su joj se kovitlale poput olujnog vjetrova. Mulderova paranoja tjerala ga je da preskače dokaze - da izvlači zaključke koje nije mogao potkrijepiti činjenicama. Nije bilo razloga vjerovati daje Emile Paladin još živ. Niti je postojao bilo koji način kojim bi se polipi iz Stantonove lubanje povezali sa smrću dvojice studenata - a još manje njihovu smrt okvalificirali kao ubojstvo. Ipak, u isto je vrijeme Scullv znala da ne treba tek tako odbaciti Mul-derove teorije. Njegovoj intuiciji - bez obzira koliko se činila bezumnom - nije bilo ravne. “Muldere, ne idemo u lov na mrtvace. Idemo pronaći Andrewa Pala-dina.”

Mulder se upravo spremao odgovoriti, ali je u tom trenutku 747 počeo ponirati nosom naprijed, a svjetla u kabini triput su zatreperila. Glas s primjetnim naglaskom objasnio je da se zrakoplov počinje spuštati prema međunarodnoj Zračnoj luci Bangkok. Mulder je pričekao da pilot svoju pozornost ponovno usmjeri na oluju, a zatim se nakašljao. “Imaš pravo. Moramo početi s Andrewom Paladinom. Ipak, mislim da ova istraga neće završiti s nekoliko odgovora brata-pustinjaka.”

142Scullv je ostavila tu misao da visi u zraku, dok se zrakoplov počeo spuštati, klizeći kroz podivljali crni zrak. Šest redova iza njih, dugi Quo Tienovi prsti klizili su poput pauka niz okno, loveći kišne kapi s vanjske strane. Jedva je nazirao gustu gradsku rasvjetu koja se probijala kroz oblake; zrakoplov je ponirao prema slobodnoj pisti. Razbacana metropola u njemu je budila proturječne osjećaje - razmišljao je o godinama koje je proveo u mračnim gradskim uličicama - čekajući sljedeći poziv. Sedam je godina Bangkok pothranjivao njegovo postojanje - ali je njegov jedini dom ležao u Alkutu.

Tien je bio Mješanac, sin američkog vojnika i tajlandske prostitutke; za njegov je narod on bio nečist, nedodirljiv. Unatoč tome, nikad nije prokleo svoje rođenje. Rascjep između njega i djece s kojom je odrastao nije imao ništa s prigušenom bojom njegove kože. Imao je veze jedino s njegovim apetitima. S njegovom gladi. Pomislio je na dvoje agenata koji su sjedili nekoliko metara dalje; želudac mu se oglasio, tijelom mu se ras-plesala vreline. Uskim licem proširio se osmijeh, i on je sklopio oči milovan ritmovima oluje.

5.

Dvanaest sati kasnije kiša je padala u velikim sivim zastorima, a Mulder je upravljao unajmljenim terenskim vozilom, zemljanom cestom koja se brzo pretvarala u blato. Scullv je na krilu držala američku vojnu kartu, i mučila se prepoznati okolinu po dvadeset godina starim vojnim oznakama. Mulderu je bilo jasno daje i umorna i zlovoljna; svaki put kad bi džip upao u neku od rupa na cesti koje kao da su izranjale niotkuda, Scullv bi op-sovala, a rezanci mokre kose pali bi joj preko oči. Ustvari, Mulder je suosjećao s njezinim sve gorim raspo-loženjem. Pogrbljen nad upravljačem koji se trzao, znoj mu se slijevao niz leđa, a šake su ga boljale od izlokane ceste i izvoženog ručnog mjenjača iz šezdesetih godina - osjećao se svakako, samo ne sveže.

Tajland se nije pokazao kao tropski raj kakvog je zamišljao. Ljepota zemlje nestala je pod kišom, teškom vrućinom i vlagom koja je gušila - i sve primitivnijim uvjetima. Mulder se već svukao u tanku pamučnu košulju i hlače - koža mu je bridjela na mjestima gdje se tkanina zalijepila, a svakim se udahom naprezao da se prilagodi zraku gustom poput želatine.

Cesta pred njima izgledala je gotovo živo, zmijasti zavoji tamnog blata vijugali su između blistavo zelenog drveća. Nebo je već odavno nestalo pod kupolom kišnih oblaka, a džipove su maglenke plesale poput sablasti 145dok se Mulder borio da vozilo ne sklizne u šumu koja ih je okruživala s obje strane.

Čak i zanemarujući vremenske prilike, bilo je to iscrpljujućih dvanaest sati otkako su on i Scully sletjeli u Bangkok. Iskrcavši se, sastali su se s časnikom za vezu, kaplarom u svečanoj odori kojem kao daje netko uklesao osmijeh na lice. Timothy Van Epps bio je profesionalni vojnik koji je malo mario za FBI-jeve agente tako daleko od njihovog područja - a bilo je sasvim očito da je taj zadatak dobio u posljednjem trenutku, i da ga nitko nije pitao za mišljenje. Postoje agenti uveo u mali i beživotni ured iza aerodromske carine, ukratko ih je proveo kroz sadašnje stanje odnosa između SAD-a i tajlandske monarhije, te im predao list s ispisanim napucima kako stići do Alkuta. Uz naputke dodao je i kartu malenog sela s okolinom - kao i upozorenje: "Stanje u stvarnosti može se bitno razlikovati od stanja na ovom komadu klozet papira. To područje nismo koristili još od rata - dakle, veći dio oznaka star je, u najboljem slučaju, dvadeset pet godina. Ako imate volje, kad završite s izletom faksirajte mi novu verziju."

Mulder je dvojio da američkoj vojsci za obnovu podataka trebaju FBI-jevi agenti - osobito u dijelu jugoistočne Azije gdje su nekoć boravile velike snage. Bilo je vjerojatnije da su Van Epps naredili - ili je to on sam odlučio - da pomaže što manje moguće. Ne zbog nekakve svjetske zavjere - iako bi Scully pretpostavila da Mulderova razmišljanja kreću upravo u tom pravcu - već samo zato što je to bilo u prirodi vojske. Vojska je FBI često promatrala kao zabludjelog mlađeg rođaka - kojeg se podnosilo, ali nikako ne i ohrabrivalo. Osobito kad bi se mladi brat želio pridružiti zabavi izvan zemlje.

Pošto im je predao kartu i podatke, Van Epps ih je otpratio do službene limuzine s diplomatskim pločicama, te ih od aerodroma prevezao do Hua Lamphonga, glavne željezničke stanice u Bangkoku. Nakon iscrpljujućeg leta, vožnja ih je doslovno otupjela. Tajlandska je prijestolnica davala novo značenje pojmu urbane džungle; uske ulice pretrpane malenim automobilima, otvorenim autobusima, biciklima i rikšama koje su vukli mopedi - a posvuda su se motali ljudi, bezbrojni milijuni ljudi. Tajlandani odjeveni u bijele košulje, žene u svilenim haljinama, djeca u tamnim školskim odorama, svećenici u žarko narančastim haljama; beskrajno more ljudi koje se sudaralo po nogostupu poput bilijarskih kugli. Izdižući se iz pločnika, i same su zgrade poput nekog shizofrenog sna. Uredi od čelika i stakla nadvili su se nad drevne hramove pozlaćenih krovova, a stambene su zgrade nicala iz svakog ugla, svaka od njih mješavina najmanje deset arhitektonskih stilova; šiljci, četvrtasti balkoni, zaobljeni bijeli uglovi, katovi načinjeni od drveta, gipsa, kamena i čelika. Kao da su zgrade bile u ratu staroga protiv novoga, jedino stalno bio je rast - neprekidan, pulsirajući, nezaustavljiv.

Mulder i Scully nisu dobili priliku pomnije razgledati tu mješavinu - Van Epps ih je otpratio do natrpane željezničke postaje, prilično suvremene zgrade smještene nedaleko gradskog središta. Pokazao im je njihov peron, a zatim im mahnuo. Mulderu nije smetao takav postupak; nije vjerovao ljudima poput Van Eppsa, niti je uživao da mu se vojska naviruje preko ramena. On i Scully sad su bili slobodni istraživati na svoj način i po svom rasporedu.

Nabrekli grad Bangkok ubrzo je uzmaknuo pred bogatim zelenilom gustih šuma i beskrajnih rižinih polja nakon stoje vlak brzo skrenuo u unutrašnjost zemlje na svom putu prema jugoistočnoj obali. Mulder je veći dio puta proveo u razgovoru - mješavinom engleskog i lošeg francuskog jezika - s tajlandskim farmerom koji se vraćao kući nakon tri tjedna provedena u prijestolnici.

117Kad je mu je Mulder rekao kamo putuju, farmer je reagirao neočekivano; ustuknuo je, zgrabivši predmet koji mu je visio ispod košulje. Mulder je ugledao amajliju - nešto sasvim uobičajeno u Tajlandu. Tajlandani su bili jedni od najpraznovjernih i najduhovnijih naroda na svijetu, a većina ih je sa sobom nosila najmanje jedan budistički talisman. Ipak, Mulder se pitao zastoje samo spominjanje Alkuta izazvalo takvu reakciju.

Kad je Mulder nastavio ispitivati farmera, ovaj je promrmljao nešto o maideephis - doslovno "zlim dusima", kako je stajalo u Mulderovom englesko-tajlandskom rječniku. Ostatak putovanja farmer je prešutio, zagledao se kroz prozor i izbjegavao svaki razgovor.

Vlakje dvoje agenata doveo samo do Ravonga, grada u zaljevu, okruženoga bijelim pješčanim plažama i razbacanim odmaralištima europskog izgleda. Ribarsko selo čuveno po svojem nam plaa - "ribljem umaku", najomiljenijem tajlandskom jelu - Ravongje bujao kafićima i prodavaonicama suvenira nudeći sve to velikom broju turista koji su odsjeli u obližnjim, novoizgrađenim odmaralištima.

Mulder i Scully na rubu gradića unajmili su terensko vozilo, te započeli dug put daleko od turističkih središta, prodirući sve dublje u nedirnuta južna područja zemlje. Asfalt na cestama ubrzo je zamijenila zemlja, a uređene bijele plaže urešene palmama, kao i hoteli uz obalu, ubrzo su nestali u nenastanjenim dijelovima guste šume i krševitih litica. Sto su se više približavali A1-kutu, stanje se sve više pogoršavalo; na trenutke im se činilo da su izgubili svaki dodir s civilizacijom.

"Mjesto ne bi trebalo biti daleko", primijetila je Scully rastvorivši ugao zemljovida i, Mulderu preko ramena, pokazujući na otvor među drvećem. "Mislim da je Tajlandski zaljev točno ispod ove padine. A onaj izbo-jak zdesna - on vodi ravno u planine See Dum Kao -

“Crne planine”. Podižu se četiri tisuće metara i spuštaju se ravno na granicu s Kampučijom prema ovoj karti, lanac See Dum pokriva područje od gotovo dvjesto četvornih milja. Većinom nenastanjeno i neoznačeno na kartama - blatna klizišta, lavine, grabežljiva i insekti koji prenose zaraze.”

“Raj za pustinjake”, rekao je Mulder. “Zavučeš se u špilju, za večeru pojedeš nekoliko divljih životinja, a vikendom pozoveš svoje prijatelje pustinjake da zajedno gledate blatno klizište...”

“Muldere!”

Terenac se opasno nagnuo naprijed kad je zemljana cesta u trenutku nestala u hrpi gustog zelenila i odlomljenih stijena. Mulder je upravljao oštro smotao udesno, boreći se da održi pravac dok se terenac opasno nagnuo na oštroj padini. Grane su udarale u prozore dok je kamenje veliko poput lopte, odskakivalo pod kotačima. Na trenutak je zavladała mrtva tišina kad je terenac poskočio preko trulog debla; potom su gume ponovno udarile o nabijenu zemlju.

Mulder je nogom nalegao na kočnicu. Terenac se zanio ulijevo, a zatim stao. Mulder je podigao izbezumljene oči - i shvatio da stoje na rubu popločanog puta koji je vodio u dugu, ravnu udolinu, s tri strane zatvorenu šumama. Tajlandski zaljev bio je tristotinjak metara od njih, od ceste su ga odvajale velike gromade granita i kvrgava stabla koja su nalikovala križancima palme i breze. Muldera je prizor zatekao nespremnoga; bistra modra voda protezala se u beskraj, mirna i blistava poput mutnog stakla. Mulder je pedeset metara od njih ugledao dug, drveni mol, s privezanim kineskim džun-kama živih boja i manjim, motornim ribaricama. Kiša kao da nije smetala ribarima - malene prilike u tamno-/clenoj odjeći s kapuljačama motale su se po palubama i molu. Mulder je čitavu minutu promatrao četvoricu

*ribara koji su se borili sa zapetljanom mrežom koja se objesila s krme jedne džunke. Zatim je ponovno pogledao cestu pred sobom i oprezno pokrenuo motor.

“Mislim da smo pronašli Alkut”, primijetila je Scully, teško dišući. Spustila je ruke s ploče i maknula kosu iz očiju. Mulder je slijedio njezin pogled, ostavljajući motor da radi u leri dok je promatrao okoliš.

Popločani je put vodio usporedno uz Zaljev, i vodio je prema središtu mirnog ribarskog sela. Dvadesetak metara dalje, niske drvene zgrade dizale su se svakih nekoliko desetaka metara uzduž ceste; prozori su bili prekriveni kapcima ili raznobojnim plastičnim zavjesama s velikim tajlandskim natpisima. Činilo mu se da su to većinom prodavaonice, ali je primijetio i nekoliko tradicijskih tajlandskih kuća, s krovovima od šindre i nakošenih vanjskih zidova. Većina građevina stajala je na kratkim drvenim stupovima; nešto mu je govorilo da veći dio vremena tijekom kišnog razdoblja grad pluta u vodi.

Dalje niz cestu, prodavaonice i tradicijske kuće zbijale su se bliže jedne drugima, šireći se u dubinu zemljišta, dok su se neke uzdizale na dva, čak i tri kata. Ljudi raznih dobi, izgleda i veličine kretali su se među zgradama, a Mulder je u blizini izbrojio najmanje desetak vozila - većinom starijih i u još lošijem stanju od njihovog zablacenog unajmljenog džipa. Automobili su cestu dijelili s drvenim rikšama živih boja koje su vukli zahrđali bicikli, s velikim kišobranima pričvršćenima na upravljače. Nitko, činilo mu se, nije primjećivao kišu; baš kao ni oni ribari na molu. Rikše su vijugale među automobilima, vozači su vikali jedni na druge pje-vuckavim tajlandskim jezikom. Uz rub ceste protrčala je mala skupina djece; za njima su trčala dva psa i lajala. Njima zdesna dvije su se stare žene glasno cjenkale oko sušene ribe, poredane na velikoj prostirci ispod plastične tende.

“Svakako je slikovito”, javila se Scully, dok se terenac kotrljao prema središtu gradića. “I poprilično se razlikuje od Bangkoka. Teško je vjerovati da je ovo ista država.”

Mulder je kimnuo. “Nacija u tranziciji. Bangkok je upravo to u malome - potpuno suvremen, trgovački grad, s ostacima predindustrijske ere. Alkut se, s druge strane, čini daleko ukorijenjeniji u prošlost zemlje. Manje od pet tisuća stanovnika, turizam vjerojatno nije vrijedan spomena. Samo ribari i njihove obitelji; i možda nekoliko Zapadnjaka koji su tu ostali poslije Rata.”

Dok je govorio, pogled mu je kliznuo na postarijeg muškarca koji je stajao uz rub ceste, smiješio se širokim, bezubim osmijehom. Oko vrata imao je tri ogrlice; na mršavim golim prsima ležala su tri malena četvrtasta komadića zada. Talismani, kao onaj kojeg je imao farmer, podsjetio se Mulder. U ovoj zemlji po glavi stanovnika dolazi više duhova nego bilo gdje drugdje na svijetu. Ljudi su znali na sebi nositi i desetak amajlija koje su ih štatile od svega mogućeg - od bolesti do nesreće u ribolovu. Ipak, Muldera je starac uznemirio. Ne ravno-dušnost koju je pokazivao vidjevši dvajaranga koji dolaze u grad - već nešto dublje, nešto u njegovom osmijehu, u tamnim očima. Činilo mu se kao daje očekivao dvoje agenata.

Mulder je zatresao glavom, uvjeravajući sam sebe daje kriva kiša, beskrajne sive krpe koje su mu se poigravale s vidom. Starac je jednostavno uljudan - kao ve-t ina Tajlandana. I sljedećih nekoliko seljana koje su susreli uputili su im jednako iskren osmijeh; Mulderova je sumnjičavost iščezla. Dok je vozio dublje u Alkut, bacio je pogled na zemljovid kojeg je držala Scully. “Vidiš li nešto što nalikuje hotelu?”

Slegnula je. “Sigurna sam da ćemo nešto pronaći oko središta. Ništa otmjeno - ali, ionako samo trebamo 15 negdje ostaviti stvari. A zatim možemo početi tražiti Andrejva Paladina.”

Mulder je bacio pogled na šumu koja se uzdizala iznad grada, na obroncima lanca See Dum. Pomislio je na dvjesto četvornih milja neoznačenog područja oko Alkuta. Pitao se stoje lakše; pronaći pustinja u toj beskrajnoj divljini - ili tragati za čovjekom koji je navodno umro prije petnaest godina. Nešto mu je govorilo da će obje potrage voditi prema istom cilju - istini koja se skrivala iza onoga što se dogodilo Stantonu.

“Izgleda da je ovo pravo mjesto”, javila se Scully, stiskajući se uz Muldera ispod jednog zaklona napola uvenule palme. “Prema vojnim podacima, ovu su Kliniku podigli na mjestu na kojem je stajala Paladinova pokretna kirurgija.”

Mulder je izbacio vodu iz desne cipele, a zatim odgurnuo mokri palmin list u stranu kako bi bolje razgledao zgradu pred njima. Bolnica je bila niska, četverokutna, i protezala se nekih dvadesetak metara uz blatnu cestu. Zidovi su bili načinjeni od starih, požutjelih betonskih blokova, a zaobljeni krov okruživala je mreža željeznih oluka s kojih se, na uglovima, voda slijevala u velike drvene bačve, zabijene u debelo blato. U betonskom je pročelju bilo urezano šest grubo izrađenih prozora, prekrivenih debelom prozirnom plastikom. Iznad neupadljivog glavnog ulaza u zidu je bio uklesan nasmiješeni Buddha, točno ispod dva reda ispisana tajlandskim pismom. Buddha je bio pozlaćen; sjedio je prekrštenih nogu, dlanove okrenuvši uvis - Mulder je to prepoznao kao djelo južnjačkog, meditativnog stila. Sjedi starac koji je vodio hotel u kojem su Mulder i Scully odložili svoju prtljagu, rekao im je da budistički svećenici već gotovo deset godina upravljaju bolnicom.

“Muldere, ona zgrada preko puta? Nije li to crkva?”

Mulder se zagledao u malenu katnicu sučelice bolnici. Bila je obojena u bijelo, s jednim jedinim tornji-ćem koji se dizao gotovo šest metara iznad kosog krova. Na vrhu tornja nalazio se maleni zvonik, ali je zvono nedostajalo, zajedno s prilično velikim komadom žbuke na mjestu gdje se toranj spajao s krovom. Zgrada je izgledala već godinama napuštena, a ulazna vrata pokrivala je ona ista plastika kao i na prozorima bolnice.

“Čini se da im ne ide baš najbolje.”

“Tajland je jedina zemlja jugoistočne Azije koju Europljani nikad nisu kolonizirali”, primijetila je Scully.

“Kršćanstvo se ovdje nikad nije uspjelo ukorijeniti.”

Mulder je okrenuo leđa crkvi i pokazao joj nešto stoje stajalo točno pred bolnicom. Malena, drvena kuća za lutke, postavljena na vrhu valjkastog podnožja. Sićušna je kuća bila metar duga, i upola manje visoka - očito ju je netko načinio s mnogo ljubavi. Zidovi su bili živih boja, a krov su pokrivala trake koje su izgledale kao čisto zlato. Okna na malenim prozorima bila su od brušenog stakla, čak su i kvače izradili lijevanjem bronce. Netko je ispod postolja postavio svježe vijence, a dva štapića tamjana puštala su pramenje dima pred malenim prozorima. “Kršćanstvo nikad nije imalo izgleda. Domaća je religija previše snažna.”

Mulder je pošao prema malenoj kući i ulazu u Bolnicu. Nesvjesno je podigao ramena, štiteći se od tople kiše.

“Scully, ovo je kuća duhova. I one su sasvim uobičajene posvuda po Tajlandu - ima ih čak i u Bangko-ku, koji je najrazvijeniji grad u zemlji. One udomljuju domaće phis - duhove - građevine koja je u njihovoj blizini.”

Scully je podigla obrve dok su prolazili pokraj kućice. Nagnula se i razgledala predivno prešano cvijeće koje je provirivalo kroz prozorčice. “Muldere, čini mi se da mnogo toga znaš o tajlandskoj religiji.” Mulder se osmijehnuo, stigavši do ulaza u bolnicu. “Neizmijerno poštujem Tajland - oduvijek sam ga poštivao. Njihova je duhovnost iznimno individualistička. Ustvari, riječ Thajnači “slobodan”. Njihova vjerovanja ne propisuje nijedno učenje - stvaraju ih svakodnevnim opažanjem. Ako odluče ugoditi nekom duhu, to je zato što su bili nazočni posljedicama bijesa tog duha. A ne zato što im je netko rekao da to tako moraju činiti.”

Scully je pogledala Muldera. Znao je da procjenjuje je li ozbiljan ili nije. Njegovo lice joj nije ništa otkrivalo kad je otvorio ulazna vrata. “Štošta se može reći o civilizaciji koja je očuvala nezavisnost- bez ijednog građanskog rata - dulje od osam stotina godina.”

Vrata su se otvorila, a Mulder je osjetio kako mu hladan zrak struji obrazima. Pustio je Scully da se skloni od kiše i zatim zatvorio vrata. Zastali su na rubu velike četverokutne dvorane s gipsanim zidovima i betonskim podom. Prostoriju je osvijetljavalo snažno svjetlo nekoliko fluorescentnih cijevi koje su visjele s visokog, popločanog stropa. U zraku je lebdio oštar, antistepi-čan miris. Uz bočne zidove stajalo je desetak ležajeva, uz njih stalci za infuziju, kartoni i neobičan elektrokar-diograf. Ležajevi su bili moderni, kromiranih okvira, na čeličnim kotačima i debelom bolničkom posteljinom. Najmanje polovica njih bilo je zauzeto.

Budistički redovnici u svojim narančastim haljama šetali su među oboljelima; pratili su ih bolničarke Crvenog križa. Mulder je primijetio da redovnici nose kirurške rukavice, te da mnogima oko vrata vise stetoskopi.

Uzevši sve u obzir, bolnica je bila skromnije opremljena od neke zapadne klinike, ali je izgledala suvremeno i svrsishodno. U usporedbi s dremljivim ribarskim selom, bolnica je izgledala svjetski.

Scully je dotaknula Mulderovo rame i pokazala mu prema jednom ležaju. Oko kromirane ograde stajala su

154
dva redovnika i promatrala visoku plavušu koja se nagnula nisko nad bolesnikova prsa. Mulder je primijetio da joj je ogrtač drugačiji od onih koje su nosile bolničarke Crvenog križa; bio je duži na leđima i otvoren sprijeda. Ispod ogrtača žena je na sebi imala svijetlo-mo-dru kiruršku odjeću.

“Čini mi se daje ona glavna”, rekla je Scully. “To je liječnička kuta. A po načinu kako nosi stetoskop - studirala je u Americi. U najmanju ruku, stažirala je tamo.”

Dok su Mulder i Scully prilazili ležaju, žena se odmaknula, i pustila dvojicu redovnika da bolje pogledaju stoje učinila. Mulderov se pogled zaustavio na pacijentu. Muškarac, srednjih četrdesetih godina, pri svijesti; košulju je imao svezanu oko struka. Tanka crta svježih šavova protezala se od plexusa sve do ključne kosti. Mulder je u Scullynim očima primijetio odobravanje; liječnica je dobro zatvorila ranu.

“Tri tjedna držat ćemo ga na antibioticima”, obratila se redovnicima. “I bit će kao nov. Osim ako ponovno ne naleti na još koju udicu za sabljarku.”

Redovnici su živo kimnuli glavama, a žena se okrenula, po prvi put ugledavši dvoje agenata. “Izgledate kao da niste odavde. Doktorica Lianna Fielding. Mogu li vam nekako pomoći?”

Mulder je iz džepa na hlačama izvukao svoju iskaznicu, promatrajući izraz na liječničinom licu dok ju je proučavala. Bila je visoka - gotovo Mulderove visine, oštih crta lica i uskih modrih očiju. “Ja sam Fox Mulder, ovo je moja partnerica Dana Scully. Mi smo američki federalni agenti, i nadamo se da bismo vam mogli ukrasti malo vremena. Doktorice Fielding, jeste li stalno nastanjeni u Alkutu?”

Fieldingova je svukla kirurške rukavice i bacila ih u plastičnu kantu za otpad. “Ustvari, radim za lokalnu upravu Crvenog križa. Putujem po gradovima i selima

155u ovom području, podučavam i pomažem najviše što mogu. Američki savezni agenti? Malo ste podalje od kuće, niste li?”

Scully se približila ležaju i pregledavala šavove. Dva su redovnika stajala pokraj nje, tiho razgovarajući na tajlandskom. Mulder je zamijetio da se Scully oprezno držala podalje od redovnika, onako kako je to nalogao budistički zakon. “Doktorice Fielding, po križnim šavovima dalo bi se zaključiti da ste studirali u Americi. Je li tako?”

“U Chicagu. Vi ste liječnica?”

Scully je kimnula. “Forenzična patologija. Ali, ovamo nisam došla tim poslom.”

“Istražujemo slučaj koji se vuče petnaest godina u prošlost”, ubacio se Mulder. “Trebali bismo pronaći dva čovjeka koji su radili u pokretnoj kirurškoj postrojbi koja je bila smještena ovdje. Emile i Andrew Paladin...”

Fieldingova se nakašljala, pogledala je dva redovnika koji su, obojica, podigli poglede na spomen tih imena.

“Ako ste federalni agenti, onda sigurno znate da je Emile Paladin već odavno mrt.”

Mulderovi su se nagoni probudili dok je promatrao kako se dva redovnika međusobno došaptavaju. Pogodio ih je spomen Emilea Paladina - i to petnaest godina nakon smrti. Lianna Fielding primijetila je da se izraz Mulderovih očiju promijenio, pa je pokušala ponuditi objašnjenje. “Agente Mulder, Emile Paladin dio je povijesti ovog grada. Njegova bolnička postrojba bila je prvi pravi dodir s vanjskim svijetom za većinu ovdašnjih stanovnika. A, vjerojatno to znate, da Tajlandci imaju izrazito - kreativnu - maštu. Sve stoje drugačije nadahnjuje priče, legende; i strah. A koliko znam, Emile Paladin bio je uistinu drugačiji.”

Mulder je osjetio kako mu se mišići stežu. “Što time mislite?”

Fieldingova je zaustila da odgovori, kad se nedaleko ulaznih vrata začula buka. Mulder se okrenuo i ugledao starca kojeg su u nosiljki napola vukla dva mlađa muškarca u ribarskoj odjeći. Starac je jaukao, osjećajući očito jaku bol, divlje je pritiskao nogu. Bez riječi Fieldingova je zgrabila čiste rukavice s kolica i potrčala pokraj agenata. Jednom je mladiću doviknula nešto na tajlandskom; uslijedio je pištav odgovor.

Fieldingova je do nosila došla samo trenutak prije Scully. Mulder je primijetio da je nogavica starčevih hlača odrezana ispod koljena. Desna mu je noga poprimila neobičnu ljubičastu boju, na njoj su iskočili okrugli plikovi. Fieldingova je nešto tiho rekla čovjeku, pokušavala gaje umiriti, a redovnik joj je dodao epruvetu s prozirnom tekućinom. Tekućinom je polila ljubičasti dio, a Mulder je osjetio snažan miris octa.

“Meduza”, primijetila je Scully, promatrajući Fieldingovu u akciji. “Možda čak i oceanska. Nevjerojatno bolna, ponekad je čak i smrtonosna. Ocat pričvršćuje nematociste - stanice koje peku - na kožu, i time sprječava daljnje otjecanje.”

Fieldingova je ozljedu počela posipati praškom. “Omekšivač za meso”, objašnjavala je Scully. “Njime se nematociste međusobno zalijepe, osim toga, neutralizira otrov.”

Fieldingova je s pladnja kojeg je držao redovnik uzela skalpel. Pažljivo je počela strugati gornji dio kože s noge. Dok je odvajala nematociste, bol koju je starac osjećao kao da se ublažila. Ipak, još uvijek je izgledao ošamućeno, gotovo katatonično. Mulder se gledajući Fieldingovu kako radi skalpelom, sjetio Perrva Stanto-na. Sjetio se njegovog divljeg pogleda u trenutku kad je ovaj skočio na njega u tunelu. Stanton je bio posve sišao s uma, bio je u agoniji - bio je sličan starcu na nosilima. Obojica su trpjeli, zatočeni u vlastitoj koži.

Fieldingova je na poslijetku spustila skalpel na pladanj i počela ispirati ranu. Kako se pacijent na nosilima smirivao, okrenula se Mulderu. “Spremala sam se reći da nisam osoba s kojom biste trebali razgovarati. Ne živim ovdje... i osobno ne znam ništa o braći Paladin. Ali, postoji netko tko bi vam mogao pomoći. Alan Trowbridge, jedan od osnivača ove bolnice.”

Scullv je iz džepa izvukla svoj blok i iz spiralnog uveza otresala kapi kiše. "Trowbridge je poznavao Emi-lea Paladina?"

"Alan je bio bolničar u vojnoj bolnici tijekom Rata. Kad je Rat završio, odlučio je ostati u Alkutu. Pomogao je pri osnivanju bolnice, štoviše, zaslužan je stoje Crveni križ poslao toliko opreme. Zajednica ga iznimno poštuje."

"Je li on ovdje?" upitao je Mulder čije je zanimanje raslo.

"Danas mu je slobodan dan. Vjerojatno ćete ga naći kod kuće. Objasniti ću vam put. Ipak, prijateljsko upozorenje; po onome što sam čula o Emileu Paladinu i njegovoj postrojbi - izvlačenjem prošlosti na sunce nećete steći mnogo prijatelja. Neke je stvari najbolje ostaviti na miru."

Mulder je podigao obrve. Tajanstvena rečenica bila je upravo ono što gaje uvijek tjeralo da kopa još dublje.

6.

Mulderovo je lice s unutrašnje strane zahvatio požar; zatim mu je oštro zazvonilo u ušima. Brzo je rukom posegnuo za pićem, ali su ga suze zaslijepile do te mjere da nije mogao pronaći čašu. Otvorio je usta kako bi zatražio pomoć, ali je uspio ispustiti samo nekakav krklja-vi zvuk, nešto slično zvuku motorne pile koja se zasijeca u kost.

Njegovi pokušaji komunikacije s druge strane niskog drvenog stola dočekala je salva smijeha. Allan Trowbridge pljesnuo je mesnatim dlanovima, usne je razvukao u širok osmijeh. "I, kao što sam rekao, som-dtamjt uvezeno jelo. Caki Tajlandani sjevernjačka jela gledaju s poštovanjem."

Mulder je napokon uspio pronaći svoju čašu bia -tajlandskog piva - i ostrim mjehurićima gasio požar. Obrisao je suze i pogledao Scullv koja je, prekriženih nogu sjedila pokraj njega na parketu; njezini su štapići za jelo lebdjeli iznad obilnog jela. "Samo navali, Scullv. Nemoj me pustiti da patim sam."

Scullv je na trenutak dvojila, zatim je slegnula ramenima i podigla jedan rezanac do usana. U trenutku kad je zatvorila usta, oči su joj iskočile, a crvene joj se mrlje pojavile na obrazima. Zakašljala je i otela Mulderu čašu iz ruke. Mulder se okrenuo Trowbridgeu koji je očito uživao u predstavi. "Vi znate", našalio se Mulder, "daje napad na agente FBI-ja savezni prekršaj. Što ste rekli, čega ima u ovome?"

Prije nego stoje Trowbridge stigao odgovoriti, njegova se supruga smjestila pored njega za niskim stolom od borovine. Njezina je pojava bila potpuna suprotnost suprugu. Trowbridge je bio div, visok gotovo dva metra i težak preko sto kilograma. Njegova su se velika prsa svakim udahom nadimala nad stolom, a plameno crvena brada kao da mu je iskakala iz čvrste čeljusti, nalik mahovini na kamenu. Rina Trowbridge bila je sićušna, jedva metar i pol visoka, sitna, nježnih crta lica. Poput noći crna kosu svezala je na zatiljku u složen sustav uvojaka, a na sebi je imala elegantnu haljinu boje zelenog zada, zakopčanu do grla.

"Kao prvo", progovorila je Rina, njezin engleski omekšavali su tajlandski prijelazi, "uzme se sirova pa-paja. Zatim se doda sok od limete, šaka čili feferona, suhi škampi, i malene, usoljene kopnene rakovice. Konačno se sve smelje u kašu i tako posluži. Ispričavam se što vas nisam upozorila - suprug mi je sadist."

Mulder se nasmijao. Uistinu, Allan Trowbridge izgledao je savršeno prijazno. Unatoč upozorenjima doktorice Fielding, Trowbridgea Mulderov i Scullv dolazak nije, naizgled ni najmanje uznemirio - kao ni njihova uvodna pitanja o Emileu Paladinu i bolničkoj postrojbi. Umjesto da pokaže ijedan tračak bijesa, istog je trenutka predložio da mu se agenti pridruže na ručku. Njegova je supruga sva sretna na stol stavila još dva pri-bora.

Mulder je razgledavao malenu dnevnu sobu, pažljivo spuštajući lopticu khao mewa - ljepljive riže - u svoju zdjelicu. Uska, drvom obložena prostorija odisala je toplinom i bliskošću; od pletenih zastora do izbljied-jelog, grimiznog plišanog saga koji je pokrивao najveći

dio poda. Pokraj vrata stajala je visoka polica od ratana, natrpana medicinskim priručnicima i tajlandsko-engleskim rječnicima. U suprotnom je kutu stajao maleni budistički hram; u njemu je bio metar i dvadeset visok zlatan Buddhin kip koji je sjedio prekriženih nogu i dlanova okrenutih uvis na mramornom postolju. Okruživali su ga nezapaljeni štapići tamjana i suhi cvjetni vijenci, a pod postoljem stajala su dva para krpe-nih papuča. Bilo je očito daje Trowbridge preuzeo dio supruginih tradicija - i možda je to objašnjavalo njegovu opuštenost. Uz duhovnost i praznovjerja, Tajlandani su bili poznati i po opuštenom načinu života.

"Prešli ste velik put da biste se raspitivali o davnoj prošlosti", rekao je Trowbridge, čisteći zadnje ostatke iz svoje zdjelice - i konačno vraćajući razgovor na Mulde-rova i Scullvna pitanja. "Emile i Andrew Paladin dio su prošlosti ovog mjesta; nikako dio njegove sadašnjice. Već jako dugo nisam izgovorio ta imena. I ne znam ništa o tome gdje bi se Andrew Paladin mogao nalaziti. Čuo sam priče da živi u planinama; ali od Rata ga nisam vidio. Dakle, ne znam baš čime vam mogu pomoći."

"Emile Paladin bio vam je nadređeni u bolničkoj postrojbi, nije li?" upitala je Scullv, pijuckajući Mulde-rovo pivo. "Doktorica Fielding uvjeravala nas je da Paladin i njegova postrojba ovom mjestu nisu ostali u dobrom sjećanju."

Trovvbridge je kimnuo, osmijeh mu je malo zamro. "Pa, bio je rat. A Emile Paladin bio je zastrašujuće opsesivan čovjek. Postrojbu je vodio kao daje njegovo privatno vlasništvo. A seljanima, koji nisu poznavali posljedice modernog ratovanja - bolnica bi se ponekad činila kao pakao na Zemlji. A vjerujem da su Emilea Paladina proglasili nekom vrstom vraga."

Mulder je malo zastao; primijetio je kako su Trow-bridgeova ramena jedva primjetno zadrhtala. Bila je toprva pukotina u srdačnom pročelju, Mulder se zapitao - skriva li se nešto iza tog osmijeha? "Sto točno mislite reći?" Trowbridge je dlanove položio na stol; pogled mu je na trenutak skrenuo prema podu. "Agente Mulder, naša bolnička postrojba bila je specijalizirana za opekline. Slali su nam najgore od najgorega - ranjenike s opekotinama od pedeset posto naviše. Bio je to neprekidan niz jezivo ispečenih vojnika, koji su većinom bili bez lica. Bez kose. Bez kože. Ljudi koji su trebali umrijeti na bojišnici, ali su nekim čudom preživjeli - spaljeni do zadnjeg djelića njihove ljudskosti."

Trowbridgeu je zadrhtao glas, a Mulder je promatrao njegovu suprugu koja je ustala od stola i prišla zlatnome Buddhi u kutu. Nagnula se, i ispod vijenaca izvukla šibice. Oprezno je upalila štapić tamjana.

"Emile Paladin bio je njihov liječnik", nastavio je Trowbridge kojem je smiješak iščeznuo s lica, ali nije izgubio svoju opuštenost. "Oni su ga opsjedali. Dane i noći provodio je okružen tim izmučenim dušama. Jedva daje i s kim progovorio ijednu riječ."

Scullv se nagnula naprijed; naglo je zaboravila sve sjajne recepte. "Jeste li znali na čemu on radi?"

Trowbridge je bacio pogled na suprugu koja je palila i drugi štapić. Divje duboko udahnuo, lice mu je malo probljedio. "Koža. Pokušavao je izumiti savršenu sintetsku kožu. Nešto što bi prevarilo obrambene sustave tijela, što bi imunosti sustav prihvatio, čime bi mogao popraviti oštećenja od napalma. To je bio njegov pohod, jedino važno na svijetu. Tjedne bi provodio zaključan u laboratoriju, radio bi na koži. Na kraju je još jedino sinu dopuštao da tamo uđe."

Mulder je pogledao Trowbridgea, pitajući se je li pogrešno čuo. Emile Paladin ima sina? Juliav Kyle nije rekao ništa o sinu. A ni u vojnim, kao ni u FBI-jevim

spisima nije bilo nijedne zabilješke o Paladinovom potomstvu. Mulder je okrenuo glavu i primijetio da se Scullv, s jednakim zanimanjem zagledala u Trowbridgea.

"Paladin je imao dijete?" upitala je.

Trowbridge je ponovno pogledao suprugu koja mu je istog trena uzvratila pogled. Na licu joj se jasno zrcalio strah. Nije željela da njezin suprug išta više kaže. Ipak, Trovvbridge je odmahnuo glavom i okrenuo se agentima. Izgledao je kao da želi ispričati sve - kao daje dugo čekao da sve to izbac iz sebe. "Dječak se zvao Quo Tien. Rodila gaje prostitutka koja je stanovala nedaleko bolnice. Umrla je tijekom poroda, a Paladin je dijete prihvatio kao svoje. Dječaka je podizao među svojim ispečenim i izmučenim ranjenicima. Možete i sami zaključiti da mali nije ispaao sasvim u redu."

Mulder točno znao što to znači. Čekao je da Trovvbridge nastavi, ali se krupni muškarac udaljio od stola; lice mu se objesilo. Odmahnuo je glavom kao da želi rastjerati sjećanja. "Kao što sam rekao, sve je to davna prošlost. Rat je završio, a postrojba se spakirala i otišla. Emile Paladin svoja je istraživanja morao nastaviti negdje drugdje. On i sin odselili su se iz Alkuta. A kao što i sami znate, umro je nekoliko godina poslije."

Ciča-miča, gotova je priča - Trovvbridge kao da je to želio dodati. Samo, nešto u očima Mulderu je otkrilo daje priča daleko od svog završetka. Mulder je štapićima zahvatio još jednu lopticu ljepljive riže. "Nesreća prilikom planinarenja. Tako su nam rekli."

"Isto to piše i na smrtnici", rekao je Trowbridge tihim glasom. "Pao je u dubok klanac dok se penjao planinama. Tijekom Rata često je odlazio na See Dum Kao. Gorljivo se zanimao za tajlandsku mitologiju, a u tim planinama ima mnogo starih ruševina. Samo, teren je vrlo varljiv - i prema pričama, Paladin je slomio vrat u kanjonu nedaleko najvišeg vrha. Tijelo mu je teškostradalo u padu; a divlje životinje pobrinule su se da ga počiste."

Rina Trowbridge ritualno se pružila pred hramom. Naglo se nakašljala, odvlačeći pozornost od supruga. Kad se okrenula, lice joj je bilo ukočeno, oči su joj plamtjele. "Moj vam suprug nije ispričao čitavu priču. Moj suprug se boji. Oboje se bojimo."

Muldera je šokiralo to iznenadno priznanje. Napetost se osjećala jednako snažno kao i miris tamjana.

Trovvbridge je nešto na tajlandskom prosaptao ženi u uho. Ona je spustila pogled. Mulder je osjetio Scullvnu ruku na ramenu - ipak, nije mogao sada stati. Sve mu je govorilo daje na rubu neizmjerne važnog otkrića. "Gospodine Trovvbridge, ako ste u neakvoj opasnosti..."

"Nije to ništa", glasno gaje prekinuo Trovvbridge, izbjegavajući njegov pogled. "Bablje priče, glupa legenda, seljačko praznovjerje. Glasine..."

"Nisu to glasine", izjavila je Rina Trovvbridge, prilazeći stolu. y>Gin-Komg-Peu/ n\jt glasina."

Mulder je u svom pamćenju tražio te riječi, ali nije našao ništa slično. Čuo je kako se Scullv meškolji pokraj njega; bilo joj je savršeno jasno da se spremaju prijeći na Mulderovo područje, stoje nije ni najmanje usrećivao.

Trebali su tražiti Andrewa Paladina. Ipak, izrazi lica Rine i Allana Trowbridgea Mulderu su davali na znanje daje ovo previše važno da bi se zaobišlo.

“To je ovdašnja legenda”, konačno je objasnio Trowbridge, iako je njegovo lice Mulderu otkrivalo da u to vjeruje više nego što otkriva riječima, “stara već stoljećima Gin Korng Pew, doslovno, znači Žderač Koža. Tako nazivaju mitsko biće koje, po pričama, obitava u špilji u podnožju planina See Dum.” “Žderač Koža?” ponovila je Scully. “Znam da zvuči glupo”, odvratio je Trowbridge, pogledavši je. “Samo, priča govori o tome kako su se

prije tristo godina u okolici grada počela pojavljivati tijela - naravno, bez kože. Lutalice, ponekad domaće životinje, ponekad izgubljena djeca - leševi su uvijek bili u jednakom stanju, potpuno oderane kože. Oko tih smrti razvio se lokalni kult - čak su podigli i maleni hram na rubu grada. Prinosili su žrtve te su se, prije otprilike sto godina, tijela prestala javljati. Prema legendi, Gin Korng Pevv se nasitio te je stvorenje u svojoj pećini zapalo u beskonačnu hibernaciju.”

Rina je sjela pokraj supruga. “Ipak, hibernaciju je nešto poremetilo. Prije dvadeset pet godina - otprilike u isto vrijeme kad je ovamo stigla bolnička postrojba - ponovno su se pojavila oderana tijela. Prvo životinje. Zatim, dva brata koja su nestala u lovu. Nakon njih, sve više i više seljana -jadnika koji su odlutali predaleko od kuće. Svakog tjedna u blizini grada pronašli bi još jedno oderano truplo. Stanje se pogoršalo do te mjere da se ljudi više nisu usuđivali izaći iz domova. Naravno, svi su znali daje za to kriva američka Bolnica.”

Mulder nije trebao pogledati Scully da bi znao što misli. Ipak, on nije olako odbacio tu priču. Iskustvo ga je učilo da bapska naklapanja obično svoje korijene vuku iz nekih činjenica. Trebalo je samo znati kako prepoznati te činjenice. “A zašto, gospodo Trowbridge?”

“Emile Paladin probudio je Žderača Koža. Ili svojim lutanjima po planinama, ili tisućama strašno izmučenih vojnika koje je dovukao u Alkut. Nakon mnogo godina probudio je Gin Korng Pevva. A stvorenje je ogladnjelo.”

“A sad?” upitala je Scully, pokušavajući prikriti sumnjičavost u glasu. “Pojavljuju li se oderana trupla još i sad u blizini grada?”

Rina Trowbridge odmahнула je glavom. “Emile Paladin bio je posljednja žrtva. Nakon njegove smrti stvorenje je ponovno zaspalo.” Scully je dodirnula Mulderovo rame i ustala. Mulder je dobro znao da je ona saznala sasvim dovoljno. “Zahvaljujem vam na ručku i vašem vremenu. Zao mi je što ne možemo dulje ostati, ali moramo nastaviti potragu za Andrewom Paladinom.”

Trowbridge je kimnuo. “Žao mi je što vam ne mogu pomoći. Pokušajte popričati s Davidom Kuom - on je jedini odvjetnik u gradu, i vjerojatno je bio u nekakvoj vezi s Paladinima u vrijeme Emileove smrti. Ured mu je odmah uz gradsku vijećnicu. Mala okrugla zgrada, ulicu dalje od bolnice.”

Mulder se rukovao s Trowbridgeom, naklonio se njegovoj supruzi i zahvalio na ručku. Strpio se sve dok Scully i on nisu došli do vrata, a tad je pustio da mu misli uobliče pitanje. “Spomenuli ste hram kojeg su podigli da umire Gin Korng Peva. On još uvijek postoji?”

Trowbridgea je iznenadilo Mulderovo zanimanje. Nije pretpostavio da bijednog FBI-jevog agenta mogla privući takva priča. Nije znao da mu Mulder može ispričati stotine jednako bizarnih priča - koje su se sve temeljile na činjenicama.

“Na samom rubu grada”, odgovorio mu je Trow-bridge. “Kamena građevina s kupolastim krovom. Održavaju ga redovnici u tamnocrvenim haljama - Gin Korng Pevvov kult. Oni održavaju hram za slučaj da...” “Da se ponovno probudi”, dovršila je Rina Trow-bridge, mrtvo ozbiljnog lica. Mulder je osjetio mraz potpuno nevezan s kišom koja je vani sipila. Bez obzira što mislila Scully, nije mogao samo tako odbaciti priču koju je čuo. Oderana trupla. Znanstvenik koji je posvetio život stvaranju savršene sintetske kože. I, nekoliko tisuća kilometara udaljen, čovjek koji je ubio - i umro - zbog nečeg stoje netko učinio njegovoj koži. Sve to bili su sastojci jednog Dosjea-X.

17.

Quo Tien je s druge strane ulice promatrao sve dok dvoje agenata nisu skrenuli za ugao, uputivši se prema središtu gradića. Tad se tiho približio staroj drvenoj kući. Njegovo dugo i vitko tijelo pokrivala je crna, duga košulja, a zalizana kosa blistala je pod kišom koja nije prestajala. Na pojasu je imao pričvršćenu tešku jutenu vreću, a crni ruksak prebacio je preko lijevog ramena.

Kad je stigao do stubišta pred ulazom, iz unutrašnjeg je džepa košulje izvukao blistavu čeličnu britvu s plastičnom drškom. Sječivo je bilo dugo osam centimetara, a drška specijalno prilagođena Tienovoj šaci. Obuzela gaje glad dok se uspinjao niskim stubama; slobodna mu se ruka nježno sklopila u šaku. Dvaput je zakucao po obojenom drvetu.

Gorio je od očekivanja osluškujući teške korake s druge strane vrata. Ruke je spustio uz bokove, a ravnu je britvu skrivao njegov predugi rukav. Osjećao je kako mu se potočići kiše slijevaju niz goli vrat; očekivanje je jačalo, gotovo gaje palilo. Strpljenje. Strpljenje. Strpljenje.

Nekoliko sekundi kasnije vrata su se otvorila prema unutra. Nastala je kratka stanka, a tad je izraz Trowbridgeovog lica pokazao da prepoznaje posjetioca. Oči su mu se raširile, usta otvorila, pa zatvorila. Izgledao je poput marionete na zapetljanim žicama. Tien se osmijeh-nuo. "Zdravo, Allane. Mogu li ući?" Trowbridgeovi obrazi pobijeljeli su poput krede. Široka ramena tresla su se od straha. "Molim te. Nisam im ništa rekao. Kunem se..."

"Otac me učio da se nikad ne zaklinjem. Allane, to je put ravno u Pakao."

U tom trenutku Quo Tien naglo je zamahnuo desnom rukom. Britva je zasjekla meku kožu ispod Trowbridgeove čeljusti, zarivši se gotovo do kralježnice. Glava krupnog čovjeka objesila se u stranu, a vrata je poprskala bujica crvene krvi.

Tien je ulovio Trowbridgea oko struka kad je tijelo zateturalo naprijed. Trenutak kasnije odvuкао ga je kroz ulazna vrata, petom tiho zatvarajući vrata. Položio je truplo na pod i nagnuo se toliko blizu da je čuo krv kako lipti iz rane na grlu. Promatrajući ga kako umire, u stegnima je osjetio nevjerojatnu vrelinu. Tiho je zastenjao i zakolutao očima.

Taj je predivan osjećaj ojačao kad se, iz unutrašnjosti kuće, začuo glas s blagim naglaskom: "Allane? Je li sve u redu?"

Tien se nagnuo, nadlanicom je otro usne. Skinuo je naprtnjaču i tiho je položio na pod pored tijela. Zatim je izvukao britvu i ponovno je sakrio u rukav.

"Sve je u redu", tiho je rekao. "Stari prijatelj svratio je da nas pozdravi."

Ustao je i tiho kliznuo prema ulaznim vratima. Čuo je kako se malena žena približava iza ugla, čekao je, leđima oslonjen o zid, po zvuku njezinih koraka procjenjujući udaljenost. Kad je bila samo metar udaljena, skočio je poput zmije u napadu.

Rina Trowbridge ugledala ga je i sledila se. Lijepo joj se lice zgrčilo kad je spazila bljesak sječiva iz rukava. Pokušala je bježati, ali je on bio previše brz. Slobodnom ju je rukom zgrabio za kosu i povukao. Sječivo se u luku približavalo njezinom grlu. Briznula je krv; njezino sitno tijelo mlitavo je palo na njegove grudi. Nagnuo se toliko blizu da je krvavim usnama gotovo dodirnuo njezino uho.

"Zdravo", prošaptao je, vadeći sječivo iz njezina vrata.⁸

"Hej! Ima li koga?"

Mulder je zastao na ulazu u kameni hram, zagledavši se niz dug i mračan hodnik, glatkih, zaobljenih zidova i podom od stvrdnutog blata. Iako je još bilo popodne, po ramenima su mu plesale sjene, plazeći preko vrhova njegovih promočenih cipela. Podigao je pogled prema kupoli od krošnji čije su se grane pružale poput neakvih pipaka, preko kupolastog krova građevine. Činilo mu se kao da stabla hvataju hram; zlokovni zeleni prsti pokušavaju izmučeno kamenje povući natrag u zagrljaj divljine. Mulder se u sebi nasmijao vlastitim mračnim mislima.

Hram na drugom kraju sela pronašao je bez i najmanje teškoće. Scully je ostavio u gradskoj kući - drvenome labirintu ureda i soba za sastanke - a potom samo slijedio glavnu popločanu cestu sve do njezinog kraja, te skrenuo oštro udesno prema šumi. Pedeset metara od ceste spazio je crnu zgradu koja je stršila iz lisnatog pokrova.

Na prvi pogled hram je izgledao kao isklesan iz jedne divovske kamene gromade; oblikom je podsjećao na vršak jajeta, glatkih vanjskih zidova koji su se zavojito podizali gotovo sedam metara, sve do krovne kupole. Krov su naizmjenično pokrivala srebrne i zlatne trake, a zidovi su bili ukrašeni tajlandskim pismenima; crna i bijela slova ovijala su se po svim površinama glatkih zidova. Iznad ulaza bio je još jedan Buddhin kip; ovaj je bio isklesan iz sjajnog zelenog zida. Postavljen na masivan hram, Buddha je izgledao bespomoćan i zaboravljen; Mulder se upitao nisu li ga postavili tek kasnije. Buddha se nije uklapao u arhitekturu hrama koja je izgledala arhaičnije; više kao proizvod totemističkog kulta, a ne religije koja se temeljila na filozofskom prosvjetljenju. U usporedbi s ostatkom Alkuta, jajasti je hram bio podignut da u umjetno stvorenim razmjerima ostavi dojam - svakako su osjećaji bili jaki. Još dokaza daje, barem u glavama stanovnika, legenda o Žderaču Koža počivala na čvrstim temeljima. Nisu štedjeli truda pokušavajući umiriti čudovište.

Mulder je oprezno zakoračio, osluškujući kako mu vlastiti glas odjekuje u tami. Izenadio se otkrivši da su teška, drvena ulazna vrata napola otvorena; čitavu je minutu čekao prije nego stoje znatiželji dopustio da ga potjera naprijed. Znao je daje neuljudno nepozvan ulaziti u hramove - ali, nije mogao čekati daviijeka. Za pola sata mora se sastati sa Scully pred gradskom kućom i raspraviti ono što je saznala od odvjetnika - Mulder je imao malo vremena za razrješavanje tri stoljeća starog mita. Čak i kad bi im David Kuo pomogao da pronađu Andrewa Paladina - Mulder je bio uvjeren da je, na neki način, sa svime povezana legenda o Žderaču Koža. Odlučio je te se uputio dalje mračnim hodnikom. Zrak je bio gust i hladan, oštra suprotnost vrelin koja je vani vladala. Zidovi su bili od glatkog kamena, uglačanog gotovo poput zrcala. Na zidovima su, u razmacima od metra, stajale drvene baklje koje su vonjale po kero-zinu; nijedna nije gorjela - Mulder je proklinjao samoga

sebe stoje zaboravio šibice. Unatoč tome, nije znao je li poželjno i prikladno nepozvan lutati hramom, vitlajući upaljenom bakljom. Umjesto toga, promatrao je l/kako njegov odraz sve više tamni, dok je svakim korakom sve više odmicao od sivkastog svjetla vanjskog svijeta.

Nekoliko metara prije potpune tame, Mulder je stigao do drugih vrata, prekrivenih nekom otrcanom tkaninom. Opipao je tkaninu, ali nije pronašao ništa što bi podsjećalo na kvaku. Tkanina je bila neobično topla, te se upitao gori li nešto s druge strane. Oba je dlana položio na tanku tkaninu i lagano gurnuo.

Vrata su se otvorila prema unutra. Muldera je u lice udario nenadan val vreline. Snažan zadah zapaljenog ulja udario mu je u nosnice; prigušio je kašalj. Zatrep-tao je, oči su mu zasuzile od snažnog mirisa. Kad su mu se zjenice prilagodile titravom svjetlu plamena, Mulder je shvatio da stoji na ulazu u kružnu unutrašnju dvoranu, uglačanog kamenog poda i visokih, grubo klesanih, kamenih zidova. U središtu prostorije, deset metara od njega, stajao je glineni oltar drevnog izgleda; pijedestal koji je dopirao do struka, postavljen na širokom, četvrtastom postolju. Iznad oltara blistavi su se plameni jezici dizali visoko u zrak; crveno usijana čelična posuda napunjena zapaljivom, potpuno crnom tekućinom, jedva ih je uspjela obuzdavati. Iza posude, kao da drhti u vrelini plamena, stajao je golemi kip načinjen od sjajnog crnog kamena. Mulder takvo nešto nikad prije nije vidio.

“Gin Korng Pew”, prošaptao je, a pogled mu se prilijepio za lice kamene zvijeri. Crni kip imao je dugu, naboranu njušku, poput izgladnjelog vuka. Podignute usne otkrivale su nekoliko redova poput britve oštarih očnjaka. Dvije, metar i pol dugačke, zakrivljene kljove nicala su iz donje čeljusti kamenog stvora, križajući se točno pod raširenim nozdrvama. Oči su mu bile ogromne; umjesto zjenica imao je žarko crvene spirale. Iz glave su mu izbijale stotine niti, a na kraju svake

1/2

stršila je po jedna zakrivljena pandža. Noćna mora u kamenu - u Mulderovoj je nutrini probudila nešto drevno, nešto što nije mogao niti pokušati objasniti. Iako je dobro znao da promatra kip, osjetio je naglu potrebu da pobjegne. Istovremeno, mišići kao da su mu se skamenili, nije se mogao okrenuti.

“Svaka civilizacija ima svoja čudovišta”, u ušima mu je odjeknuo nečiji glas. “Samo, sva su isklesana iz iste duše.”

Mulder se naglo okrenuo u pravcu glasa. Primijetio je da su u suprotnom zidu dvorane, ravno u živu stijenu uklesane udubine. Svaka je bila visoka najmanje metar i pol, a bilo mu je nemoguće procijeniti njihovu dubinu. Mulder je promatrao kako se pogrbljena pojava izvlači iz središnjeg otvora. Čovjek je na sebi imao žarko crvenu redovničku halju, svezanu na golom ramenu. Čelava glava blistala je u svjetlu vatre. Pogledao je Muldera - a ovaj je shvatio da prepoznaje redovnikovo lice.

Bio je to starac koji je gledao kako on i Scully ulaze u grad. Onaj, s nekolicinom talismana, koji je stajao uz rub ceste, smiješeći se kao da ih već dugo očekuje.

Mulder se zapanjeno zabuljio u redovnika. Stari redovnik primijetio je izraz lica i prasnuo u smijeh. “Tko vas više plaši, kip ili ja?”

Mulder se zagrcnuo, pokušavajući se smiriti. Scully bi sve to, naravno, proglasila slučajnom podudarnošću. Starac je pripadao kultu Žderača Koža. Stajao je pokraj puta kojim su se dovezli u Alkut. Kakve tajne, kakva magija.

Samo, Mulder nije vjerovao samo u jedno - u slučajne podudarnosti. Nakašljao se. “Vi govorite engleski?” Redovnik je kimnuo. “Tri godine studirao sam na Sveučilištu u Bangkoku. Možete i sami zaključiti da mi je glavna bila teologija. Zovem se Ganon.” Mulder je pokazao na kip iza oltara na kojem je gorio plamen. “A ovo je Žderač Koža?”

Ganon je zastao, ne skrećući pogled s Mulderovog lica. “Nitko živ nikad nije vidio Gin Korng Pewa. Ovaj kip načinjen je prema drevnom crtežu kojeg smo pronašli u špilji nedaleko hrama. Možda je ovo to stvorenje. Možda je samo bajka, isklesana iz uglačanog kamena.”

Ganon je kratko mahnuo rukom, a iz jedne druge udubine izašao je mladić u sličnoj crvenoj halji. Mulder se pitao je li, možda, s druge strane zida soba puna redovnika koji samo čekaju Ganonov znak. “Samo, vi ne vjerujete daje to bajka. Vjerujete daje čudovište stvarno.”

Ganon je samo slegnuo ramenima i zlobno se os-mijehnuo. Zapucketao je prstima desne ruke, a mladić je brzo prišao Mulderu. Bio je izrazito mršav, gotovo izgladnio, jajaste obrijane glave i duboko usađenih očiju. Bez riječi, dječak je iz halje izvukao malenu staklenu bočicu. U njoj je bila nekakva prozirna tekućina u kojoj su plivali sićušni listovi.

“Nije važno što ja vjerujem”, rekao je Ganon. “Ja sam samo bijedni sluga u ovome hramu. Moja je zadaća održavati plamen na oltaru i zaštititi one koji to od mene traže.”

Kimnuo je, a mršavi je dječak otčepio bočicu i nekoliko kapi prozirne tekućine nakapao na dlan. Prišao je Mulderu i ruku pružio prema njegovom obrazu. Mulder je nesvjesno uzmaknuo.

“Malku vam neće učiniti ništa nažao. To je balzam koji tjera duhove. Načinjen je za zaštitu kože. Svi koji putuju po planinama oko Alkuta moraju se namazati balzomom - u protivnom, čeka ih strašna kob.” Mulder je podigao obrve, dopustivši dječaku da mu tekućinu utrlja u obraze. Balzam je snažno mirisao na gorke bademe, s primjetnim dahom sumpora. “I vi mislite da ću seja zaputiti u planine?”

174

Ganon je slegnuo ramenima. “Kažem vam, nije važno što ja vjerujem.”

Mulder je malo stisnuo oči, pokušavajući odgonetnuti izraz na starčevom licu. U međuvremenu se mladić odmaknuo, a zatim bočicu Mulderu položio na dlan. “Uzmite. Kvari okus kože. Uzmite.”

Mulder je gledao kako se mladić okreće i uvlači u svoju udubinu. “Dakle, to stvorenje... jede kožu? Kao što njegovo ime govori?”

“Priča glasi”, odvratio je Ganon, lagano se uputivši prema oltaru, “daje koža izvor besmrtnosti. Gin Korng Pew hrani se kožama nesretnika - kako bi se obnovio. Dok spava, ne mora jesti. On osjeti glad samo kad ga netko uznemiri.”

Mulder je promatrao Ganona koji je stigao do oltara. Nije još točno znao kako se ti podaci uklapaju u čitav slučaj - znao je samo da su važni. Koža je izvor besmrtnosti. Te su mu riječi odjekivale u mislima. Žderač Koža na neki je način povezan s Paladinom; a preko njega i s Perrvem Stantonom. Mulder je morao pronaći te veze. “Dakle američka je Bolnica probudila stvorenje, i ono se počelo hraniti”, rekao je Mulder. “Emile Paladin na neki je način uznemirio čudovište, te je zbog njega patio čitav grad. Sad je stvorenje ponovno usnulo. Negdje u planinama.”

Ganon nije odgovorio. Umjesto toga, ispod oltara izvukao je dugu metalnu šipku s malenom posudom na vrhu. Oprezno je vrh štapa umočio u zapaljivu tekućinu, te je lagano promiješao kružnim pokretima. Plamen je poskočio, narančasti jezici, uvijali su se poput oživjele užadi oko kljova čudovišnog kipa.

“Negdje u planinama See Dum Kao”, ponovio je Ganon, zagledavši se u plamen, “leži golema pećina zvana ThumPhi- špilja duhova.” Mulder je tog trenutka shvatio da mu Ganon nago-viješta kako zna gdje leži ThumPhi; stari redovnik zna gdje prebiva mitsko čudovište.

Mulder se zagledao u staklenu bočicu na svom dlanu. Zatim mu se pogled prikovao za kip Žderača Koža. Možda mu je Ganon samo potvrđivao ono što je već naslutio - da se odgovori koje traži skrivaju u tim planinama.

I čekaju ga.

Pola sata nakon toga Mulder je pronašao Scully kako sjedi na djelomice zaklonjenom prednjem stubištu gradske vijećnice i prelistava neki spis. Stube su presijecale maleni vrt; redovi pupoljaka živih boja izvirivali su između visokih vlati svijetlozelene trave. Zrak je bio pun nepoznatog peluda te je Muldera, dok se smještao pokraj partnerice, zasvrbljelo u grlu. Obim je rukama prošao kroz potpuno mokru kosu te se osvrnuo prema ulazu u vijećnicu. Iznad visokih dvokrilnih vrata ugledao je dva reda prozora s kopcima, a ispod krova pokrivenog sindrom, željezni oluk, poput onoga koji je stajao na krovu bolnice.

Mulder je jedva primjećivao pljusak dok je brzim koracima odmicao od hrama. Misli su rnu još uvijek obuzimali Ganon i Žderač Koža; kad je zatreptao, na sklopljenim je kopcima ugledao lice čudovišta, vučju njušku, prekrizene kljove, pipke s pandžama.

Scully je konačno prestala čitati, primijetila je izraz na njegovom licu. “Izgledaš kao da si vidio Babarogu.”

Mulder se nasmijeo. “Kad razmislim, možda i jesam. Kako si prošla kod Davida Kuoa? Nešto zanimljivo?”

Scully je uzdahnula. “Ne zna ništa o Andrewovom prebivalištu. Bio je odvjetnik Emileu Paladinu - ali samo titularno. Po završetku Rata rijetko je bio u dodiru s Emileom, a gotovo da i nije imao nikakve veze s bratom.” “Pa, stoje u spisu?”

Scully je lupnula prstima po omotu. “Kuo mije ovo donio iz gradske arhive. Mrtvozorničko izvješće o Paladinovoj obdukciji. Da, i prije nego mi počneš pričati o Babarogi - Emile Paladin umro je slomljena vrata. Patologije procijenio daje pao s najmanje petnaest metara visine.”

Mulderov se izraz lica nije promijenio. Pružio je ruku i ubrao žuti cvijet iz vrta. Latice cvijeta bile su dugačke gotovo kao njegov prst. “A njegova koža? Ili to što je nije bilo?”

“Ponovno, nikakva velika zagonetka. Tijelo su mu unakazile tri vrste grabežljivaca - sve su ih identificirali po otiscima zuba. Dvije vrste vukova i planinska puma.”

Mulder je kimnuo i otkinuo jednu laticu. Uostalom, nije niti očekivao da će u obdukcijском izvješću pronaći kljove i pipke s pandžama. Nikad nije tako jednostavno. “Čini se da sije Paladin priredio dobar piknik.”

“Tijelo je bilo do te mjere oštećeno da su ga identificirali po otisku zubala. Točnije rečeno, po dva zuba -lijevi prednji sjekutić i desni očnjak. Ipak, nije bilo sumnje. Bio je to Paladin. Prema izvješću, Andrew je preuzeo tijelo, te ga kremirao nekoliko dana nakon obdukcije.

Spaljen. Mulder se naslonio na stube protežući vrat. Scully je zakolutala očima. “Muldere, tijelo su spalili nakon, ne prije obdukcije. Nema nikakvih tajni. Emile Paladin stradao je u planinama.”

Mulder nije odgovorio. Scullyje zlovoljno ispustila zrak. "Muldere, to je mit. Bajka. I nema nikakve veze s našom istragom. Perrvu Stantonu nikakvo čudovište nije proždrla kožu. A ni Emileu Paladinu."

Mulder je kimnuo i žuti cvijet bacio u vrt. Još uvijek nije mogao odbaciti primisao daje u sve to umiješan Žderač Koža. Sjetio se što mu je rekao Ganon - da moć

177 Žderača Koža izvire iz njegove zalihe kože. To se u velikom dijelu poklapalo s njegovom vlastitom teorijom o Stantonovoj neranjivosti i nevjerojatoj tjelesnoj snazi. A razdoblje gladi Žderača Koža - povezanost s američkom Bolnicom i nazočnošću Emilea Paladina u Alkutu - nije se mogla zanemariti. "Jednostavno, mislim da ne možemo odbaciti ništa što smo saznali."

"Muldere", progovorila je Scully, ali ju je prekinuo prestrašen vrisak koji je dopro s ulice. Mulder je podigao pogled i ugledao dvojicu u narančasto odjevenih redovnika koji su trčali prema njima; na licima im se zrcalio užas. Mulder je primijetio da obojica nose kirurške rukavice. Shvatio je da ih je vidio već prije - bila su to dvojica iz Bolnice.

"Brzo!" doviknuo im je viši od dvojice. "Molim vas! Strašno! Strašno!"

Mahao je rukama kao lud, pokazujući prema popločanoj ulici. Drugi je redovnik nešto lupetao na tajlandskom, Mulder je primijetio suze u njegovim očima. Brzo je ustao i požurio za Scully niz stube. Redovnici su živo mahali glavama, a zatim se okrenuli i potrčali niz ulicu. Mulder i Scully morali su potrčati da ih sustignu. Po kamenim je pločama bilo prilično teško trčati, ali pločnika nije bilo, a trčanje po blatu koje je obrubljivalo cestu bilo bi još gore. Mulder je glavu držao nisko, ne mareći za zgrade pokraj kojih je trčao; Scully se mučila da sustigne redovnike u trku.

"Ovo zvuči prilično gadno", doviknula je presko-čivši lokvu blatne kišnice pred malenom prodavaonicom u kojoj su se prodavale zdjelice napunjene ribljim repovima. "Kako su znali gdje će nas naći?"

Mulder nije mario, jedva je uspio izbjeći zahrđali bicikl koji je ležao uz cestu, samo nekoliko metara od ribarnice. Razmišljao je o Ganonu i njegovim mudrim očima. Ipak, zaključio je da nije ništa toliko tajnovito.

"Mali grad. A nas je prilično teško pronaći."

Redovnici su oštro skrenuli, udaljavajući se od gradskog središta. Obiteljske kuće stajale su na stupovima slijeva i zdesna, s trokutastih popločanih krovova kroz oluke, na ulicu su se slijevali bučni vodopadi kišnice. Mulder je pomalo prekasno shvatio u kojem pravcu trče. "Scully, zar Trowbridgeovi ne žive u sljedećoj ulici?"

Scully gaje pogledala. Oba su agenta ubrzala korak, sustigavši redovnike. Primakavši se Trowbridgeovoj kući, Mulder je spazio malenu skupinu ljudi koja se okupila na prednjem travnjaku. Većinom su to bile žene i djeca, u širokim košuljama i sandalama kućne izrade. Žene su se zabrinuto došaptavale; Mulder je jasno začuo jecaje. Grlo mu se stegnulo, u želucu je osjetio prazninu. Tada je na rubu skupine spazio Ganona; pogledi su im se susreli. Ganon je kimnuo, usta su mu se micala dok su riječi nestajale u sivoj kiši. Mulder ih nije trebao čuti da shvati njihovo značenje.

"Gin Korng Pew."

19.

Scully je podigla ramena dok se uz Mulder probijala kroz svjetinu. Njezino lice i tijelo brzo su poprimili naučenu opuštenost profesionalnih federalnih agenata, dok je lijevom rukom provjeravala je li otkopčala remen koji drži pištolj u koricama. Po mračnim joj je licima ljudi bilo jasno da se dogodilo nešto stravično; u sebi se molila da su misli koje su joj se rađale u mašti potpuno besmislene. Zatim je spazila otvorena vrata, poprskana žarko crvenom krvlju - srce joj je stalo. Više nije bilo sumnje; došli su na poprište zločina.

Dva redovnika nestala su u kući na stupovima, a Scully je Muldera zaustavila na vratima. Pregledala je krvavu mrlju, kako se širila unutarnjom stranom drvenih vrata. Zatim je spustila pogled, na grimizan trag koji je poput rijeke vijugao u kuću.

"Vratna arterija", izgovorila je, napola za sebe. Krvava mrlja na vratima bila je daleko iznad razine oka, što je značilo daje žrtva stajala. Po kutu rasipanja, Scully je znala da nije riječ o vatrenom oružju. Oružje je bilo nešto oštro, nož ili britva.

"Ubojstvo je počinjeno ovdje", nastavila je, lagano pošavši naprijed. Slijedila je krvavi trag, hodajući stoje laganije mogla. Krv se upila u izbljedjeli orijentalni sag, potamnivši grimiznu tkaninu poput razlivenog crvenog vina. Pokušavala je zaboraviti da su samo nekoliko sati

ranije, ona i Mulder ručali, sjedeći nekoliko metara dalje. Morala je sačuvati objektivnost, ostati klinički nepristrana...

Mulder ju je zgrabio za rame, zaustavljajući je u uskom hodniku koji je vodio prema dnevnoj sobi. Oči su mu bile raširene, a ruka mu je pokazivala prema rubu otvorenog boravka. Scully je spazila doktoricu Fiel-ding kako kleči blizu završetka krvavog traga. Fieldin-gova je klečala na sagu, lice je zarila u dlanove. Pred njom su na podu ležala dva tijela.

"Blagi Bože", prošaptala je Scully. Pošla je naprijed dok joj je srce udaralo. Mulder ju je i dalje držao za rame. Oboje su i prije gledali svakakve užase. Desetke stravičnih zločina, tijela u stanjima koja je bilo teško opisati.

Usprkos svemu, pogled na dva tijela bilo je teško podnijeti. Unatoč svoj obuci, unatoč svemu stoje vidjela - Scully je htjela odvratiti pogled.

“Oderani su”, rekla je Fieldingova, podigavši glavu. “Oderali su im čitavu kožu, uz prilično velik dio mišićnog i unutrašnjih tkiva. Poslala sam po vas čim sam došla ovamo. Policija stiže iz Ravonga; u Alkutu nema nijednog policajca. Tako sam pomislila da ste vi najbolje što imamo ovdje.”

“Isuse”, rekao je Mulder, stojeći nad leševima. Čitava dnevna soba izgledala je kao okupana krvlju. Orijentalni sag pod tijelima bio je potpuno natopljen. Za noge niskog stola za kojim su ručali Mulder i Scully, priljepili su se komadići mišića i organa. “Oni su, je li tako? Allan i Rina Trowbridge?”

Scully se spustila na koljeno pokraj većeg leša. Tijelo je izgledalo poput životinje u mesnici - samo je ova životinja bila čovjek, a skidanje kože bilo je grubo i okrutno. Služeći se svojim znanjem, pokušala je obnoviti tijek događaja. Pretpostavila je da je prvi rez načinjen točno ispod čeljusti. Zatim je lice oguljeno, uši odrezane, a čitav skalp otrgnut u jednom komadu. Zatim je pozornost prešla na truplo. Rez je vjerojatno načinjen po sredini, koža razdvojena kako bi se otvorio put do prsnog koša i organa pod njim. Veći broj rezova bio je potreban da se odere zdjelično područje te noge, sve do stopala.

Scully je pogled skrenula na drugo truplo. Za Rinu Trowbridge nije trebalo toliko vremena. Scully je primijetila pramenje Rinine svilenkaste tamne kose koje se zalijepilo za krvavu masu koja je nekoć bila njezino lice. Zatim je primijetila kako joj očna jabučica visi na vidnom živcu; potom i stisnute čeljusti. Morala se koncentrirati. Ovo je poprište zločina. ^4 opo je zločin.

Vratila se većem lešu i počela pregledavati područje zdjelice i njegov donji dio. “Doktorice Fielding, imate li još jedne rukavice?”

Fieldingova je kimnula i počela kopati po džepovima kaputa. Scully je uzela rukavice i navukla ih. Ispružila je ruku i kažiprstom nježno počela prelaziti preko komada ogoljene tibije. Točno iznad koljena napipala je oštri utor. Iste je utore otkrila i iznad prvoga, uz zdjeličnu kost. Zatim je na kuku pronašla niz manje primjetnih ogrebotina. Zastala je i zamislila se.

“Kuća je prilično razvaljena”, primijetio je Mulder, njoj negdje iza leđa. Oprezno se probijao kroz malenu kuću, pokušavao je pronaći tragove. Ubrzo će stići tajlandska policija - i to vjerojatno s Vladinim istražiteljima iz Bangkoka. Scully je bila sigurna da se FBI neće uključiti u istragu, osobito ne ovakvog zločina... a svakako ne u gradu s prošlošću kakvu je imao Alkut. Iako je gradić bio Bogu iza leđa, Tajland je bio turistički raj. Okrutno dvostruko umorstvo - čak i u takvoj zabiti - nije bilo dobro za turizam.

Tako je Mulder iskorištavao preostalo vrijeme da na brzinu pregleda poprište zločina. Jednako tako Scully se nije mogla nadati da će vidjeti rezultate obdukcije. Odgovore je morala pronaći u tom trenutku, na tom mjestu. “Doktorice Fielding, primjećujete li ove udubine i ogrebotine?”

Fieldingova se približila. Videći leševe, ostala je potpuno zatečena; štoviše, poznavala je Trowbridgeove, o Allanu je govorila s poštovanjem. Ipak, u svojoj je srži ostala liječnik. “Udubine kao da su načinjene nekakvim sječivom dugim desetak centimetara. Ali ovakve ogrebotine nikad prije nisam vidjela.”

Scully je kimnula. Udubine je bilo lako raspoznati. Bilo koji forenzični patolog s lakoćom bi odredio vrstu oštrice. “Udubine su načinjene ravnom britvom. Izrazito kontroliranim i uvježbanim rezovima.”

“A ogrebotine?”

Scully se na trenutak zamislila “Nisam sigurna. Ipak, mislim da se ubojica poslužio dermatomom da odere kožu s tijela.”

“Dermatom?” upitao je Mulder. Stajao je pred budističkim hramom u kutu. Izgleda daje hram bio jedini nedirnuti predmet. Njegov iznenađen izraz lica zrcalio se u zakrivljenim ploham zlatnog Buddhe. “Nije li to uređaj kojim se u bolnicama skuplja koža? Sličan je nevjerovatno oštrom nožu za sir.”

Scully je kimnula. Dermatom je u ovom slučaju bio podešen na nevjerovatno okrutnu dubinu reza - sve do potkožnog masnog tkiva, gotovo do kosti. “Tko god daje ovo učinio, savršeno zna što radi. Vjerojatno ima djelomično medicinsko obrazovanje. I to je činio već mnogo puta.”

“On?” upitao je Mulder.

“Moguće da je bila i ona. Samo, sigurno nije bilo “ono”, ma što ona svjetina vani mislila. Rezovi su načinjeni znalački i planirano. Oderati kožu s tijela nije nimalo lako. Za to je potrebno znanje i prilična snaga. Iviše od toga - priprema. Mjesto za odlaganje kože; način kojim se ona može odnijeti s poprišta.”

“Samo, zašto?” jedva čujno upitala je Fieldingova. “Zašto Trowbridgeovi... zašto na ovakav način?”

Scully nije odgovorila na prvi dio tog pitanja. Osjetila je mučninu naslutivši da su Trowbridgeovi ubijeni zbog nje i Mulderove istrage. Ili zbog nečeg što su rekli - a možda i zbog nečeg što su prešutjeli. Drugi dio pitanja činio joj se razumljivijim.

“Kako bi pothranili legendu”, umjesto nje odgovorio je Mulder. Nagnuo se nad maleni hram, obim je dlanovima blago dodirivao trbuh zlatnog kipića. Izgledao je kao da ga nešto muči u vezi s idolom. “Tako je lako prikriti dvostruko umorstvo... kao i čitav Alkut okrenuti protiv našeg rada. Dva stranca prouzroče nevolju... ponovno bude čudovište koje počinje svoj krvavi lov. Odsad pa nadalje morat ćemo se snalaziti sami.”

Fieldingova je ustala i duboko udahnula. "Porazgo-varat ću sa susjedima. Možda je netko nešto vidio. U svakom slučaju, ovdje ne mogu ništa više učiniti. Prokleti užas. Sjećam se njihova vjenčanja - kako su gledali u oči jedno drugome. Oboje su ovdje bili stranci... ona sa sjevera, on iz Amerike. Ipak, pronašli su jedno drugo. Jedino je to bilo važno."

Fieldingova je teško uzdahnula, nadlanicama otirući suze s očiju. Slegnula je i šutke izašla iz kuće, ostavljajući Scully i Muldera nasamo s truplima.

Scully je iz glave istjerala liječničine sentimentalne misli. Gledati trupla kao žive ljude nije nimalo pomagalo. Klinički hladno, prstima u rukavicama prelazila je po jezeru krvi koje je pokrivalo gotovo čitav pod, pokušavajući po gustoći tekućine što točnije odrediti vrijeme smrti. Bez kože i forenzičarske opreme nije mogla učiniti ništa više.

"Otišli smo od njih prije tri sata", izgovorila je. "Tko god daje ovo učinio, mora daje čekao u blizini. Vjerojatno je promatrao kako odlazimo."

"Možda je i sad vani", primijetio je Mulder. "Promatra i prati što ćemo učiniti. A možda vjeruje da je učinio ono što je trebao - prekinuti dotok podataka."

Scully je polagano ustala. Prišla je Mulderu, upitno ga promatrajući dok je on neprekidno trljao zlatnoga Buddhu. Kip je bio visok devedeset centimetara, procijenila je da teži oko dvadeset pet kilograma. Zlato je bilo uglačano do visokog sjaja, iako su se na mjestima nazirale tamnije mrlje, na kojima je dim gorućeg tamjana zatamnio meku kovinu. Buddhino je lice bilo smireno i neobično zadovoljno - unatoč krvavim mrljama na njegovim okruglim obrazima. "Muldere, sretna sam što sad nisi vani. Očekivala sam da ćeš imati primjedbe na moje zaključke."

"Čudovišta ne pretražuju kuće nakon ubojstva", rekao je Mulder, svom se težinom naslonivši na kip. "Kao što nisu toliko praznovjerna da budističko svetište ostave nedirnuto."

Začuo se glasan metalan škljocaj; prednji dio kipa odvojio se od postolja. Scully se zaprepastila vidjevši da je Buddha bio pričvršćen za stražnji dio postolja s dvije velike šarke. Zagledala se u Muldera dok je on kip gurnuo natrag, otkrivši duboko, četvrtasto skrovište.

"Muldere,... kako si znao?"

"Zapravo", odgovorio je ruku uvlačeći u šupljinu, "otkrio mi je, još prije nego stoje Fieldingova to potvrdila. Som-dtam i khao niewsn sjevernjačke poslastice. To me je dovelo do zaključka daje Rina Trowbridge doselila iz sjevernog dijela zemlje - a to je Fieldingova maločas potvrdila. Samo, ovaj Buddha ima ruke prekrížene u krilu, i dlanove okrenute uvis. To je uobičajenojužnjački prikaz Učitelja. To sve nije imalo smisla - sve dok nisam primijetio da ga ubojica nije niti taknuo."

Iz postolja je izvukao debelu omotnicu i otkoračio od svetišta. "Tajlandski južnjak nikad ne bi ni pomislio oskvrnuti ovakvo svetište. Dakle, skrovište je bilo savršeno."

Scully je bila zadivljena. Mulder je imao savršeno oko za detalje. Znatiželjno se navirivala dok je otvarao omotnicu i pogledao unutra.

"Fotografije", mirno je rekao. "Desetak, podijeljene u dvije skupine. I nekoliko tipkanih stranica."

Izvukao je fotografije iz omotnice. Fotografije su bile povezane gumenim vrpcama. Mulder je prišao niskom stolu i tamo ih raširio.

Prva skupina koju je Scully pogledala bila je jeziva gotovo kao i dva trupla na podu. Bile su to fotografije opečenih pacijenata, ležali su nagi na vojnim bolničkim ležajevima. U kutu svake pisao je nadnevak - i prema bilješkama, snimljene su između 1970. i 1973. godine. "Teške opekotine od napalma", rekla je. "Najmanje sedamdeset posto tijela. Ti pacijenti su svi snimljeni na smrti - ako već nisu umrli."

Pogledala je drugu seriju. Također goli muškarci, ležeći na sličnim bolničkim ležajevima. Samo, nijedan od njih nije bio opečen. Izgledali su savršeno zdravi. Na drugoj seriji također su pisali nadnevcima - samo svi su bili isti: 7. srpnja 1975.

Scully je u fotografijama pokušavala otkriti neki smisao. "Ležajevi izgledaju kao da su standardna oprema pokretne poljske kirurgije, otprilike za vrijeme Vijetnamskog rata."

Zastala je primijetivši da se Mulder skamenio; stajao je tako zagledan u dvije fotografije. Na jednoj je bila žrtva s opekotinama, na drugoj jedan zdravi muškarac. Položio je obje fotografije na stol, jednu pored druge.

"Muldere?"

"Scully, pogledaj."

Scully se nagnula bliže primijetivši daje pacijentovo lice djelomično prepoznatljivo. Kad je pogledala zdravog čovjeka, shvatila je daje to onaj isti. Provjerila je nadnevke u kutovima, a zatim odmahнула glavom. "Nadnevcima su sigurno pogrešni. Takve opekotine ne za-cjeljuju. Čak i ako bi se nekim čudom oporavio - bio bi potpuno prekriven ožiljcima od transplantacija."

Činilo se da je Mulder ne sluša. Pomno je slagao dvije serije fotografija; opečene žrtve pokraj njihovih zdravih dvojnika. Preostalo oko, spašeno uho - služio se svim mogućim tragovima kako bi ih spario. Neki su parovi

izgledali potpuno neuvjerljivo, drugi su izgledali kao ishod čistog nagađanja. Ipak, u svim je slučajevima rezultat bio isti. Tijelo koje je zadobilo strašne opekotine između 1970. i 1973., i zdravo tijelo 1975. godine.

Kad je završio, pogledao je Scully. Odmahnula je glavom. "Znam što misliš. Ali, to je nemoguće. Sintetska koža za ograničene transplantacije, možda. Ali ovako nešto, to nikad. Medicina nije magija. A ovo nije medicina - ovo je uskršavanje mrtvih. Muldere, nadnevcu su pogrešni."

Mulder je prstima bubnjao po stolu. Nije joj vjerovao - ali, nije imao ništa čime bi joj dokazao suprotno. Umjesto odgovora, vratio se omotnici i izvukao preostali sadržaj: dva lista papira ispisana pisaćim strojem. Prvi list bio je neka vrsta popisa. Red imena, brojevi, zdravstveno stanje - sve podijeljeno u stupce. Scully je brzo prepoznala bolničku prijamnu knjigu. Brojke su bile vojni serijski brojevi. A zdravstveno stanje bilo je zapanjujuće slično. Opekotine raznih stupnjeva, od napalma ili neke druge vrste kemijskog oružja. Nijedan pacijent nije imao manje od pedeset posto opečenepovršine tijela. Većini su opekotine bile veće od sedamdeset posto - nijednog se nije dalo spasiti.

"Sto trideset", rekao je Mulder nakon nekoliko trenutaka, "svi strašno ispečeni, poput ovih na slikama..."

Mulder je zastao, namrštit se. Pokazao je jedno ime. Scully je pročitala naglas: "Andrew Paladin. Opekotine od napalma po čitavom trupu, šezdeset osam postotne na licu i nogama."

"Još jedna pogreška?" upitao je Mulder. "Poput onih nadnevaka?"

"Mora biti", odvrtila je, potpuno zatečena, Scully. "Ili je netko stvorio čitavu hrpu laži. Andrew Paladin s takvim ozljedama nije mogao nadživjeti brata. A ako je kojim čudom i preživio, ležao bi na Odjelu za opekotine, na stalnoj intenzivnoj njezi. A ne bi živio kao pustinjač u planinama."

"Osim ako ove slike nisu stvarne", rekao je Mulder, pregledavajući drugi list papira. "Osim ako Paladin nije uspio u potrazi za savršenom sintetskom kožom."

"Muldere..."

"Pogledaj ovo", prekinuo ju je, ne dopuštajući joj da mu prekine maštanja. "Ovo je plan. Sličan je planu pokretne bolnice kojeg smo dobili od Van Eppsa. Samo, ovaj ima podrum."

Scully je uzela papir. Točno, bio je to raspored zgrada pokretne kirurške postrojbe u Alkutu. Plan druge razine pružao se preko grube skice logora; ucrtani nizovi tunela i podzemnih prostorija. Prostorije su imale slovne i brojčane oznake - ali nije bilo ključa, nikakvog objašnjenja što su one značile. Ipak, ovo je bilo važno. Službeni plan Bolnice nije otkrivao postojanje podzemne razine.

"Možda još uvijek postoji", rekao je Mulder čije su oči blistale. "Tuneli su možda još uvijek tamo, ispod Klinike. Možda tamo leže dokazi Paladinovih istraživanja."

Scully je promatrala Muldera koji je pokupio fotografije i popis ranjenih vojnika, te ih vratio u omotnicu. Plan je složio i gurnuo u džep. Bilo je sasvim jasno što namjerava. Htio se vratiti u Kliniku i sam provjeriti.

"Prošlo je dvadeset godina", rekla je Scully. "Čak i ako tuneli još postoje, u njima nema ničega."

"Vrijedi pogledati." Mulder je zastao i pokazao na dva unakažena trupla na podu. "Oni su umrli s razlogom. Scully, skrivali su nešto, a mislim da smo mi to pronašli."

Scully mu je zavidjela na uvjerenju, usprkos tome što se ono činilo potpuno neutemeljenim. "Muldere, što smo to našli?"

"Dokaz daje Paladin uspio. A, možda i dokaze nastavka njegovih uspjeha. Ako su ljudi s tog popisa u A1-kut stigli sa sedamdeset ili osamdeset postotnim opekotinama od napalma - i završili kao zdravi ljudi na onim snimkama, tada je Paladin uistinu ostvario čudo. Samo, to je čudo vjerojatno imalo svoju cijenu. Perry Stanton vjerojatno ju je platio - zajedno sa svima koji su mu se našli na putu. Vjerojatno su to platili i Allan i Rina Trovbridge."

Mulderova je teorija bila prepuna rupa, ustvari jedva je se moglo nazvati teorijom. Pa dobro, bar nije spomenuo mitska čudovišta koja žderu kože. "Samo, zašto bi itko ovakvo nešto držao u tajnosti? Zašto bi ubijali nevine da bi prikriili to čudo?"

"To ne znam. Samo, to nećemo otkriti stojeći ovdje."

Scully je zamukla; Mulder je u pravu, pomislila je. Trebali su slijediti tragove - iako su izgledali potpuno suludo. Odlučila se te uzela omotnicu s fotografijama i popisom ranjenih iz njegovih ruku. "Dobro. Dok smo ovdje, tragat ćemo ma kamo nas to odvelo. Ti potraži tunele. A ja idem vidjeti što mogu iskopati o imenima spopisa. Ako su to ranjenici iz Vijetnamskog rata, trebala bih pronaći njihove dosjee. Ako su pak umrli u Alkutu, postoji velika vjerojatnost daje zajedno s njima umro i Andrew Paladin - a mi smo stratili hrpu državnog novca tragajući za dva mrtva brata."

Mulder se već uputio prema vratima. Scully je pošla za njim nekoliko sekundi kasnije; pogled joj je odlutao do dva unakažena lesa. Bez riječi se prekrizila, a zatim šakom čvrsto stisnula maleni srebrni križić kojeg je nosila oko vrata.

Ustvari, uistinu su lovili čudovište. Divlje ponašanje Perrva Stanton - slučaj koji ih je prvenstveno doveo do Tajlanda - bljedilo je u usporedbi sa strahotom na podu pred njom.

Scullv je željela uloviti čudovište, jednako kao i Mulder. Ali, nedostajala joj je Mulderova bezglavost. Zagledanu u dva oderana trupla, odjednom ju je obuzela misao koja ju je trgnula. Ako se previše približe istini - čudovište će loviti njih.

20.

Muldera su boljela ramena dok se naprezao, oprezno gurajući tešku policu s opremom na njeno mjesto uz betonski zid. Maleno skladište bilo je natrpano i klau-strofobično; hrpa viškova opreme Crvenog križa, zastarjeli radiološki uređaji, posteljina i sklopljeni vojnički ležajevi. Gipsani zidovi bili su prljavo bijele boje, a strop su pokrivalo iste takve pločice. Malena fluorescentna cijev, u kutu stropa, prostoriji je davala bolesno žućkasto-crven sjaj.

Skladište je bila peta i ujedno posljednja prostorija koju je Mulder pronašao u bolnici; nije znao kamo dalje. Udario je po svakom zidu, skočio na svaki centimetar poda - ne pronašavši ništa što bi nalikovalo ulazu u podzemlje.

Teško dišući, udaljio se od čelične police. Svakog trenutka sve je više gubio nadu. Istraga je došla do kritične točke; dvostruko je umorstvo značajno povećalo njezinu važnost. Tajlandski policajci iz Ravonga stigli su nedugo nakon što su Mulder i Scullv vratili Buddhu na mjesto - zaplijenili su oba trupla na ime vlastite istrage. Mulder je bio sve sigurniji da im je ostalo vrlo malo vremena prije nego što tajlandske vlasti preuzmu i njihov slučaj. Ili, kako je to Scullv uobličila, agenti FBI-ja koji istražuju okrutno dvostruko umorstvo nisu baš najbolja reklama za tajlandske turističke brošure. Mulder je brzo posegnuo u džep i izvukao plan. Po stoti gaje put pregledao, pokušavajući u njemu pronaći neku fizikalnu logiku. Budući da su nedostajale oznake razmjera i pravca, bilo je nemoguće usporediti raspored tunela s rasporedom bolničkih prostorija. Vojnu je bolnicu činilo petnaestak pojedinačnih građevina. Odjeli za trijažu i postoperativnu njegu bili su daleko najveći, a zatim je slijedilo Zapovjedništvo i barake. Tuneli su naizgled počinjali ispod zgrade Zapovjedništva, a drugi je ulaz bio na samom rubu logora.

Mulder se naslonio na vrata skladišta, pogled mu je prelazio preko betonskog poda. Znao je da su tuneli ispod njega - ipak, znao je da će mu, da probije pod, trebati oprema za bušenje. Ako ulaz postoji, nalazi se izvan bolničke zgrade.

Strpao je plan u džep i izašao iz skladišta. Oko Fiel-dingove, na drugom kraju glavne sobe, nagurala su se tri redovnika i međusobno se došaptavali. Redovnici su ga pogledali dok je prolazio pokraj njih, a Fieldingova mu se bljedo osmijehnula. Umorstvo je potreslo čitav gradić, a glasine o ponovnom buđenju Žderača Koža brzo su kolale od kuće do kuće. Mulder je u zraku osjećao napetost, njušio je da se vratilo nešto prastaro i zastrašujuće. Drhtureći, Mulder je posljednji put pogledao unutrašnjost zgrade, a zatim izašao. Kiša se napokon stišala, sipilo je, a među oblacima nad visokim drvenim tornjem oronule crkve nasuprot bolnice nazirao je komadiće neba. Mulder je zastao; vrata su se za njim zatvorila, dok je njegov pogled privukla malena kuća duhova nekoliko stopa dalje. Netko je uz podnožje stavio svježe cvijeće, a iz malenih je prozora stršilo desetak štapića tamjana. Čak su uresili i stup; cvjetni vijenci miješali su se s raznobojnim svilenim vrpčama i niskama.

Mulderovi su mišići omlitavili kad je pomislio na Trowbridgea i njegovu ženu. Fieldingova gaje izvijestila kad je policija odvezla tijela; pomišljao je da pođe za njima, i tajlandskim istražiteljima ponudi svoju pomoć. Ipak, znao je da bi to bilo besmisleno. Vezu s Perrvem Stantonom bilo bi im gqtovo nemoguće objasniti. A bilo kakvo spominjanje Žderača Koža, ili Paladinovih čudesnih istraživanja vjerojatno bi smatrali uvredljivim. Žderač Koža bio je seoska legenda, vjerovanje - a ne fo-renzična znanost. Sto se Paladinovih istraživanja ticalo -jedini dokazi bile su fotografije.

I na sve to, morao je živjeti s krivnjom zbog Trow-bridgeovih. Ubili su ih zbog povezanosti s FBI-jevom istragom. Na neki su način Mulder i Scullv probudili Žderača Koža.

Mulder je pošao, namjeravajući se vratiti u hotel, gdje je Scullv svojim računalom istraživala popis ranjenih vojnika. Ali kad je prošao pokraj kuće duhova, zastao je privučen nečim s druge strane ceste.

Na ulazu u crkvu stajao je mladić. Bio je visok i vitak, zalizane kose, smeđe kože, odjeven u dugu tamnu košulju širokih rukava. Nehajno se naslonio na pritvorena crkvena vrata; na licu mu je lebdio blažen osmijeh. Dok gaje Mulder promatrao, mladić se okrenuo i kliz-nuo u unutrašnjost crkve. Vrata su škljocnula i zatvorila se.

Mulder je osjetio kako mu se želudac steže. S tim mladićem nešto nije bilo u redu. Nije bio siguran, ali je vjerovao da prepoznaje to smeđe lice. Sličnu je pojavu vidio u Bangkoku, dok je čekao carinski pregled u Zračnoj luci. Nije bio siguran, ali mladić je mogao biti u istom zrakoplovu s njima.

U tom je trenutku shvatio što bi to moglo značiti. Zatim mu je bljesnula još jedna misao, te je brzo iz džepa izvukao plan. Počeo ga je proučavati, ovaj se put usredotočivši na razdaljine između najvećih građevina. Zagledao se u crkvu; kako se nadvila nad cestu koja ju jerazdvajala od Bolnice, način kako je podignuta pod blagim kutem kako bi se smjestila na malenu parcelu. Tada je shvatio.

Zemljište na kojem je stajala crkva moglo je također pripadati području Vojne bolnice.

Strpao je plan u džep i istrčao na ulicu. Srce mu je tuklo, a ruka sasvim nagoniski posegnula za pištoljem. Otkopčao je korice i prstima uhvatio dršku svog Smith&Wessona. Ako je imao pravo, i ako se mladićev dolazak u Tajland poklapao s njegovim - postojala je velika mogućnost da ide ravno u klopku. Ipak, nije smio dopustiti da mu izmakne mogući osumnjičeni u istrazi dvostrukog ubojstva. A ni moguća veza s Paladinovim istraživanjima.

Stigao je do ulaza u crkvu i naslonio se na zid. Blizu je ležala hrpa prozirne plastike; sjetio se da su njome bila pokrivena vrata kad su on i Scully stigli u gradić. Pretpostavljao je daje crkva zatvorena i izvan uporabe. Svakako dobro skrovište za istraživački laboratorij, osobito u gradiću kakav je Alkut. Stanovnicima, budistima nije trebala Katolička crkva - imali su svoje kuće duhova i budistička svetišta.

Mulder je duboko udahnuo, pričekaio je da mu se srce umiri. Poželio je da može stupiti u vezu sa Scully -znao je da mu je mobitel beskoristan, budući daje Alkut ležao izvan dometa njegovog satelita.

Slobodnom je rukom gurnuo vrata. Otvorila su se udarivši o zid. Tresak je odjeknuo, odajući velik, otvoren prostor. Mulder je izvukao automatski pištolj i ot-kočio ga.

Pogrbio se i ušao. Zrak je bio težak i pljesniv; jasno se osjećao miris trulog drveta. Mulder je zastao na početku velike četverokutne dvorane, sedam metara visoke, s drvenim zidnim oblogama. Zidove je djelomično pokrivala pozelenjela freska Posljednje večere, ali su

194

mnogi dijelovi nestali - umjesto svetih uzvanika, na zidovima su zjapile praznine.

Mulder je tiho kliznuo u dno dvorane, oči su mu se privikavale na neobično osvijetljenje. Veliki vitraji s obje strane po klupama su bacali svjetlo duginih boja, otkrivajući tamne rupe na mjestima gdje su klupe bile djelomice iščupane iz poda. Na drugom je kraju primijetio hrpu dasaka koje su nekoć vjerojatno činile propovjedaonicu. Iz sredine te hrpe izdizao se red zahrđalih or-guljskih cijevi, iskrivljenih i udubljenih vremenom i toplim, vlažnim zrakom.

Dvorana je izgledala pusto; Mulder je oprezno pošao naprijed, pokušavajući gledati kamo staje. Kao i u bolnici, pod je bio betonski, iako su se nazirali davni tragovi podnih obloga - točnije, krpe pljesnivozelenog saga nazirale su se među klupama.

Mulder je gotovo stigao do razbijene pozornice, kad mu je pogled skrenuo na dvije, šumski zelene zavjese koje su visjele na stražnjem zidu. Između njih stajala su nakrivljena vrata, objesivši se na jedinu preostalu šarku. Između vrata i okvira bilo je dovoljno prostora da se netko provuče.

Mulder je ubrzao korak, pištoljem je naciľjao prema tamnom otvoru. Čuo je kako mu krv udara u ušima; koljena su ga boljela od neprekidno pognutog položaja. Stigao je do zavjesa, te kleknuo pokraj polomljenih vrata. Prostorija s druge strane izgledala je malena, kroz jedini vitraj probijalo se slabo svjetlo. Činila se jednako pustom, te je Mulder oprezno kliznuo unutra.

Bila je to neka vrsta sakristije. U sredini je stajao niski stol, a pokraj zida prevrnut stolac. Iznad nje, u razini očiju visjela su dva raspela. Ispod njih stajala je malena polica s misnim priborom; dva jeftina kaleža, par svijeća, boca jeftinog vina. Pokraj police visjela je velika, izbljedjela tapiserija, pokrivajući gotovo polovicu stražnjeg zida. Mulder je na tapiseriji razabirao tri različita čuda, ali su pojedinosti već odavna nestale.

Oprezno se približio tapiseriji, trudeći se da hoda što tiše. Donji kraj tapiserije njihao se kao da ga miluje povjetarac. Mulder je zgrabio debelu tkaninu i podigao je.

Stajao je i gledao u tamno stubište. Stube su izgledale izlizano, a Mulder je primijetio daje nekoć i njih pokrivao onaj isti zeleni sag kao i u glavnoj dvorani. Osmjehnuo se, a zatim stisnuo oči. Oprez mu je nalađao da se vrati u svratiste i povede Scully - možda čak i od Van Eppsa zatraži vojna pojačanja. Nije imao blagog pojma što će pronaći u tunelima.

Ipak stoje dulje čekao, mogućnost da pronađe odgovore sve je više kopnjela. Mladić bi mogao lako pobjeći.

Mulder je odbacio sve ograde, prignuo se i oprezno kliznuo ispod tapiserije. Polagano se spuštao stubište; jednom je rukom klizio po hladnom kamenom zidu.

Stubište je završavalo oko osam metara ispod crkve, na početku dugog tunela. Na njegovim zidovima bile su bijele keramičke pločice, a željezni potpornji u redovnim su se razmacima uzdizali iz betonskog poda. Izgledao je grubo, baš kao što ga je Mulder zamišľjao, iako, suvremenije i svakako čistije od tunela podzemne željeznice u kojima su on i Scully pronašli Stantona. Ipak, takvo nešto bilo bi nemoguće pronaći u bilo kojem američkom gradu.

Na Mulderovo iznenađenje, tunel je bio dobro osvijetľjen fluorescentnim svjetiljkama koje su svakih nekoliko metara visjele sa stropa. Svjetiljke su značile dvije stvari; da ispod crkve postoji nekakav izvor napajanja, te da podzemni tuneli nisu napušteni, s ostatkom Vojne bolnice, prije dvadeset pet godina.

Pošao je naprijed, prisjećajući se kako su ga tijekom obuke učili kako hodati nećujno. Zrak je mirisao po

196

špilji; Mulder se upitao postoji li nekakav sustav za odz-račivanje. Povjerovao je da čuje tiho zujanje ventilatora u daljini, ali nije bio siguran.

Deset metara od stubišta, tunel se račvao u dva pravca. Mulder je zastao, svom se težinom naslonivši na čeličnu gredu što se dizala uza zid. Lijevi ogranak kao da je išao u beskraj, vijugajući poput zmije ispod Alkuta. Nadesno su se zaobljeni zidovi širili u neku vrstu dvorane.

Mulder je pištolj prebacio u drugu ruku i još jednom izvukao plan. Pokušao je odrediti svoj položaj prema jednoj od većih prostorija - ipak, nije znao na kojem je mjestu ušao u podzemlje. Bio je gotovo siguran da je samo nekoliko metara udaljen od velike, ovalne prostorije s oznakom C23. Sudeći po putu kojeg je prešao, procijenio je da bi prostorija mogla biti dugačka petnaestak metara.

Odlučio je da vrijedi istražiti, te je spremio plan. Objema je rukama primio pištolj, kažiprst je položio na okidač. Zatim je kliznuo iza ugla i ušao u prostoriju.

Točno je procijenio veličinu sobe. Strop je bio viši nego u tunelima, zaobljen poput unutrašnje strane lopte. Kao i u tunelima, zidove su pokrivala keramičke pločice, ali su se ove prelijevale iz svijetlozelenih prema tamnijim, oceansko modrima. Pod je i dalje bio betonski, a u središtu prostorije stajala su dva čelična stupa koji su podržavali visoki svod. Na drugom kraju prostorije zjapio je otvor koji je, činilo se, vodio u drugi tunel. Mulderove su se oči raširile kad je spazio redove bolničkih ležajeva koji su zauzimali najveći dio golog betonskog poda. Svaki je ležaj dijelom zakrivala svije-tlomodra plastična zavjesa. Pokraj ležajeva stajali su kromirani stalci za infuziju s dugim žućkastim gumenim cijevima. Uza zidove prostorije stajala je suvremena medicinska oprema - daleko suvremenija i neizmerno skuplja od čega što je vidio u seoskoj bolnici. Ugledao je nešto stoje podsjećalo na uređaj za ultrazvučno snimanje, dva elektroencefalografa, te najmanje desetak kolica s priborom za oživljavanje s kojih su visjeli kablovi defibrilatora. Pored njih stajao je elektronski mikroskop, a pokraj njega računalni sustav koji je podržavao čitav red najnovijih računalnih monitora. Svi su zasloni tinjali mutnoplavim svjetlom.

Preko puta njih stajala je visoka staklena polica prepuna epruveta i postolja. Pored nje stajao je uređaj kojeg je Mulder prepoznao kao autoklav; uređaj za sterili-ziranje parom, sa staklenim prednjim dijelom i digitalnom kontrolnom pločom. Sterilizator je bio veličine manjeg ormara; na kontrolnoj ploči sjale su žaruljice -kao da je uređaj bio u uporabi. Uz sterilizator, računala i razne druge uređaje, u ovoj se prostoriji trošilo podosta struje. Mulder je pošao naprijed, prebrojavao je djelomice zakrivene ležajeve. Kad je stigao do 130, obrve su mu se podigle; ležajevi su bili poredani u skupinama od deset i dvadeset. Sve zajedno isti broj kao i broj pacijenata na Trou>-bridgeovom popisu. Stigao je do sredine prostorije; u glavi mu se sve komešalo. Je li moguće da je netko skupinu teško opečenih vojnika održavao na životu ovdje, više od dvadeset pet godina? Je li moguće da je Emile Pa-ladin uistinu otkrio čaroliju...

Skamenio se kad su prostorijom iznenada odjeknuli koraci. Okrenuo se prema izvoru zvuka i spazio mršavog mladića kako stoji na ulazu. Promatrajući ga iz bližega, primijetio je da je mladić miješanog podrijetla. Oči su mu bile uske i tamne, a lice oštih crta. Bio je dobrih pet centimetara viši od Muldera, a njegovi su glatki mišići nalikovali napetoj užadi pod kožom.

Mladićeve su ruke skrivali široki rukavi njegove košulje. Mulder je izvukao pištolj. "Ja sam agent Mulder, američki FBI. Polagano ću vam se približiti. Izbjegavajte bilo kakve nagle pokrete."

Mladić se nasmiješio. Nešto je glasno zašušalo iza Mulderovog desnog ramena. Trgnuo je tijelo u stranu - i ugledao tri muškarca kako sa suprotne strane ulaze u dvoranu. Sva trojica bili su visoki, otprilike u ranim dvadesetim godinama. Svi su bili kratko, vojnički ošišani i izgledali kao da su u savršenoj formi. Brzo su ušli u prostoriju, prilazeći Mulderu, raširili su se. Najveći od trojice pošao je ravno na njega; Mulder je primijetio nešto u njegovoj ruci - šprica ispunjena prozirnom tekućinom.

Naciljao je čovjekove grudi. "Ostanite gdje ste."

Čovjek nije stao. Mulder je shvatio da nešto nije u redu s čovjekovim licem. Kao da su mu oči bile neprirodno proširene. Gledao je ravno u Muldera - ipak, činilo se kao da je negdje drugdje, zatočen u nekoj vrsti sljepila. "Ni koraka dalje", upozorio gaje Mulder, otkočivši pištolj. "Rekao sam, stani!"

Dva pratioca bila su udaljeni oko pet metara i brzo su mu se primicali. Onaj sa špricom bio je jedva tri metra od njega. Mulder mu je naciljao ravno u grudi. Čovjek je zastao; samo, ne zbog pištolja. Zagledao se u špricu.

Lupnuo je prstima kako bi istjerao mjehurić zraka. Ovo će biti gadno.

Odjednom su se sva trojica bacila na njega; Mulder je dvaput opalio, pištolj se trzao uvis. Vodeći je zateturao, a zatim uhvatio korak i nastavio mu se primicati. Prije nego stoje Mulder stigao ponovno opaliti, nevjerojatno snažne ruke zgrabile su mu zglobove i ruke za-vrnule iza leđa. Smith&Wesson pao je na pod.

Trzao se, očajnički se pokušavao osloboditi. Onaj sa špricom nadvio se nad njega, a Mulder je spazio nešto od čega mu se njegov prestrašeni um potpuno zavrteo. Ugledao je kružni, crveni osip na čovjekovom zatiljku.

Osjetio je snažan ubod iznad ključne kosti. Trojica su ga naglo pustila i odmakla se. Koljena su mu popustila, te je pao pokušavajući se zadržati, zgrabivši plastičnu zavjesu na obližnjem ležaju. Zavjesa se otkinula i on je pao na pod. Iza leđa začuo je smijeh; napregao je svu snagu da okrene glavu. Mješana gaje gledao i smiješio se. Smiješak kao da mu se rastezao preko kutova usana, okretao se i uvijao poput užeta od krvi. Mulder je pokušao

otpuzati, ali je izgubio vlast nad mišićima. Tijelo kao da mu je bilo sazdano od tekućine. Pred očima su mu plovili zeleni oblaci, a na obrazu je osjećao hladnoću poda. Sekundu kasnije sve se zacrnilo.

Quo Tien izviknuo je kratku naredbu, a tri radnika pošla su prema drugom kraju prostorije. Tien je promatrao njihove meke kretnje; iznenađivala gaje njihova savršena kontrola mišića, potpunu odsutnost bilo kakve nesigurnosti u hodu. Sjećao se kako je to izgledalo na početku. Otežale, spore kretnje, ograničena kontrola udova. Napredak je uistinu bio zadivljujuć. Ipak, bio je samo djelomičan. Radnici su bili tek prvi stupanj pokusa. Za nekoliko će sati otpočeti završna faza. Dvadeset pet godina istraživanja, sve to samo za jednu operaciju - koja će Tiena učiniti neizmjereno bogatim. A sad mu više ništa nije stajalo na putu.

Tien je ponovno pogledao FBI-jevog agenta koji je ležao na podu. Zadrhtao je izvlačeći ravnu britvu iz rukava. Mogao je zamisliti kako čovjekova krv kola ispod njegove kože. Želio ju je okusiti, želio je osjetiti kako mu se slijeva po rukama i ustima.

Kliznuo je naprijed. Agent je ležao na boku, skvrčenih nogu. Tamnu kosu orosio mu je znoj, a lice mu je bilo upalo; očne jabučice trzale su mu se ispod kapaka.

Tien je kleknuo pored njega. Prstom je prešao po goljoj ruci, osjetio kliski znoj i napete mišiće pod kožom. Pažljivo je podigao britvu...

"Tien. Spusti to."

Tien je podigao pogled, licem mu je preletio izraz gnjeva. Ugledao je Juliana Kylea kako ulazi u prostoriju. Kyle je preko kirurške odjeće prebacio bijelu kutu. Na rukama je imao gumene rukavice, a pod desnom je rukom nosio težak hladnjak.

"Ujače Julian", zarežao je Tien. "Kvariš mi zabavu."

"On je agent FBI-ja", strogo je rekao Kyle. "To nije tako jednostavno."

"Može biti", odvratio je Tien, zagledavši se u sječi-vo. "Ovo je Tajland, a ne Sjedinjene Države."

"To nema veze. Poslat će agente. Umiješat će se vojska. Ne smijemo dopustiti da nas itko ometa - ne kad smo tako blizu konačnici. Uostalom, postoji i bolji način."

Kyle je podigao plastični hladnjak. Tien je uzdahnio i odmaknuo se od agentovog tijela. Znao je zašto Kyle oklijeva. Julian Kyle je slabić. Ipak, u njegovim riječima bilo je smisla. "Mislim da o tome ne odlučuje nijedan od nas."

Tien je ustao, ravnu britvu skrio je ponovno u rukav. Ustvari, oba agenta zapečatili su svoju sudbinu onog trenutka kad su ušli u Alkut.

"A žena?" upitao je Kyle, spuštajući hladnjak na ležaj. "Jesmo li se pobrinuli za nju?"

Tien je kimnuo. "Poslao sam radnika. Trebao bi svakog trenutka ući u njezinu sobu."

"Jedan će biti dovoljan?"

Tien se nasmijao. Radnici su bili primitivni u usporedbi s onim što se spremalo - ipak, u svakom slučaju, jedan radnik mogao se pobrinuti za agenticu. Kyle je kimnuo, shvativši daje to točno. Bilo je samo pitanje vremena kad će tijelo Dane Scully položiti pored njezinog partnera.

21.

Scully je promatrala kako pet metara od nje zeleni gušter plazi po rupičastom metalnom paravanu. Imao je izbuljene crne oči, tamnocrvene pjege i zavijen rep što se sužavao na kraju. Vjerojatno nekakav azijski gekon, pomislila je; ostatak neke vrste dinosaura toliko primitivne da nije shvatio da je dosad trebao izumrijeti. U tom je trenutku gekon davao sve od sebe kako bi ispravio tu evolucijsku pogrešku. Samo nekoliko centimetara ispod metalnog paravana okretala su se dva ventilatora izbacujući guste zapuhe vlažnog zraka u zagušljivu hotelsku sobu. Gekon je plazio po kružnim rupama; rep mu se klatio opasno blizu propelerima. U svakom bi trenutku ventilator mogao zahvatiti malo stvorenje, i njegove djele razbacati po čitavoj sobi.

Jackson Pollock slika gušterima - Scully je smatrala da to nimalo ne bi naškodilo škrtu uređenoj sobi. Stolni, stari ventilator stajao je na noćnom stoliću od tiko-vine, pokraj širokog madraca s vlažnim mrljama. Na podu je ležao sag od krpa, a iskrivljen drveni stolić pokraj ormara. Hrdava stojeća svjetiljka stajala je nekoliko stopa od stola za kojim je sjedila Scully; jedna jedina žarulja treperila je iza sjenila od kozje kože, dok je iz postolja svjetiljke dopiralo zujanje ogoljenih kablova koji su se borili s naponom što je izlazio iz zidne utičnice.

Sam stol bio je samo malo veći od noćnog stolića, a stolac je veličinom odgovarao sitnoj građi Tajlandana. Za Scullynu veličinu bila je savršena, ali bi se Mulder vjerojatno paklenski namučio pokušavajući svoje duge noge strpati pod stol.

Ipak, u ormaru je bilo mjesta za njihovu prtljagu; soba je imala telefonski priključak, kao i adapter u koji je Scully uključila svoje prijenosno računalo. Trebala se samo spojiti s FBI-jevim bankama podataka u Washingtonu.

Scully je ramena protrljala o tvrd naslon stolca, i skrenula svoju pozornost s na smrt osuđenog malenog dinosaura na uključeno prijenosno računalo na stolu pred njom. Cursor je bljeskao brzinom njezinog nestrp-ljenja, dok se procesor mučio prenijeti njezin zahtjev bankama podataka udaljenim petnaest tisuća kilometara. Strpljivo je upisala popis imena - sva osim Andrevva Paladina. Računalo će joj ubrzo javiti jesu li ti ljudi ui-

stinu služili u Vijetnamskom ratu. Zatražila je i vojne fotografije, najnovije adrese, medicinske kartone; znala je kako Mulder razmišlja, tako da nije smjela previdjeti ništa. Namjeravala je oboriti njegovu tvrdnju da su ti ljudi nekako preživjeli teške opekotine od napalma.

Scullv jednostavno nije mogla povjerovati da je Emile Paladin izumio nekakvu čudotvornu sintetsku kožu - i da je ubijao kako bi u tajnosti sačuvao njezino postojanje. Ako je Perry Stanton umro zato što je neki pokus pošao krivo, onda je to bio sasvim nov pokus, možda ponavljanje postupaka koji su ubili zatvorenike iz Rikers Islanda. Bilo je nevjerovatno i pomišljati daje Stantonova smrt na neki način povezana s dvadeset četiri godine starim tajanstvenim lijekom.

Računalo je zapištalo nekoliko puta; Scullv se uspravila u stolcu. Popis imena pojavio se na zaslonu, za njim je slijedila štura FBI-jeva terminologija. Scullv se namrštila na brzinu tumačeći podatke. Na prvi su pogled oni potvrđivali njezine pretpostavke. Ti ljudi navodili su se kao žrtve Vijetnamskog rata. Samo, Scullv je uočila čudnu nepodudarnost. Svi su bili označeni kao poginuli u borbi između 1970. i 1973. godine - ni kod jednoga nije pronašla daje prebačen u bilo koju bolničku postrojbu, pa ni u onu u Alkutu.

Scullv je prstom lupkala po usni. To nije imalo smisla. Ona i Mulder pronašli su popis koji je mrtvace navodio kao pacijente primljene na Vojnu kirurgiju u Alkutu. Ilije popis bio potpuna krivotvorina, ili je netko krivotvorio smrtonosnice, te neslužbeno primio ljude. Naravno, ono prvo činilo joj se vjerojatnijim. Popis je bio samo list papira - čak iako su ga pronašli u kući brutalno umorenog bračnog para.

Scullv je zastala kad je zaslon promijenio boju. Vodoravno su se na njemu počele pojavljivati fotografije, a kad su ispunile polovicu zaslona, shvatila je da više ništa nije tako jednostavno kao što se činilo. Fotografije su potjecale izravno iz vojnih dosjea, i najmanje tri su bile potpuno prepoznatljive. Bile su jednake onima koje su ona i Mulder izvukli iz Trowbridgeove omotnice.

Fotografije, doduše, nisu bile dokaz da su ti ljudi primljeni u bolnicu - ipak, svakako su potvrđivale povezanost s Alkutom. Scullv se nagnula bliže zaslonu, pregledavala je fotografije koje su se pojavljivale, tragala za sličnima...

Pozornost joj je privukao zvuk; podigla je pogled sa zaslona. Zvuk je dopro s druge strane vrata spavaće sobe. Metal je škljocnuo - kao daje netko okretao kvaku, provjeravajući jesu li vrata zaključana.

"Tko je?" viknula je Scullv, ali odgovora nije bilo. "Muldere, jesi li to ti?"

Tišina. Scullv je ustala; srce joj je tuklo. Pištolj je, zajedno s koricama ostavila na noćnom stoliću izaventilatora. Nakašljala se. "Ako je netko tamo, molim, predstavite se!"

Kvaka je poletjela prema njoj; komadi drveta i iskrivljeni čelik poput kiše poletjeli su u sobu. Scullv je zatečena ustuknula; kukovima je udarila o stol. U dovrat-ku je stajao muškarac. Visok, snažno građen, kratke kose i visokih, izbočenih jagodica. Na sebi je imao široku bijelu košulju i zelene vojničke hlače. Oči su mu bile neobične, zjenice jako proširene. Mišići na obrazima i čeljusti bili su mlitavi; Scullv su na pamet odmah pale droge - neki depresivi, možda nešto za smirenje, ili antipsihotici.

Stupio je u sobu. Scullv je spustila pogled i promatrala ga dok je vadio neki predmet iz desnog džepa na hlačama. Igla pričvršćena na osam centimetara dugu špricu. Puls joj se ubrzao dok se pritiskala uz stol.

"Ne mičite se", progovorila je svojim najodlučnijim glasom. "Ja sam američki savezni agent."

Muškarac kao da je nije čuo. Zakoračio je prema njoj, njegove mutne oči prikovale su se za njezino lice. Unatoč tupom izrazu lica, pokreti su mu bili neobično meki. Scullv je pomislila na pištolj pet metara od nje - shvatila je da će doći do nje prije nego što uspije prijeći polovicu udaljenosti. Nije znala što je u šprici, ali je morala pretpostaviti daje nešto smrtonosno. Morala je razoružati napadača prije nego što zgrabi pištolj. Brzo se osvrnula po sobi i pogled joj se zaustavio na svjetiljci, nekoliko stopa od ruba stola. Činila joj se dovoljno teškom da ga njome ozlijedi, a bila joj je na dohvata ruke. Ogoljele žice na postolju izgledale su prijeteći, ali ako bude oprezna, struja je neće udariti.

Muškarac joj se primaknuo. Podigao je špricu, pro-tresao je, a kapljica tekućine objesila se na vrhu igle. Scullv je pogledom pratila iglu dok je klizila prema svjetiljci. Čula je kako joj srce udara u grudima; duboko je disala, rastjerujući paniku.

Kad je muškarac načinio još jedan korak, naglo se bacila u stranu, zgrabivši svjetiljku za sredinu metalnog stalka. Ne zastajući, zamahnula je u luku tim priručnim oružjem, ciljajući iglu. Kožno se sjenilo odvojilo od svjetiljke, otkrivajući голу žarulju i još ogoljenih žica. Bljesnulo je kad je žarulja udarila ravno u špricu. Zatim je duga blistavih iskri poletjela u zrak, kad je čelična igla dodirnula grlo svjetiljke.

Scullv je ispustila svjetiljku i bacila se prema noćnom stoliću. Prešla je već pola puta prije nego je shvatila daje muškarac ne goni. Okrenula se i promatrala ga kako se grči; svjetiljka pred njim još uvijekje iskrila, a iz šprice u njegovoj ruci dizao se dim. Odjednom su ga koljena izdala, i svom se težinom svalio na pod.

Scullv je iznenađeno gledala. Igla je u dodiru s grlom svjetiljke bila samo nekoliko sekundi; elektrošokje bio dovoljno snažan da omami napadača - nikako da ga teže ozlijedi. Scullv je zgrabila pištolj sa stolića i oprezno

pošla prema napadaču; nišaniła mu je ravno u glavu. Njegove su ruke bile neprirodno savijene iza leđa; oči su mu bile širom otvorene. Glava se nakrivila na jednu stranu te je Scully uočila crveni osip na zatiljku. U ob-razima je osjetila vrelinu sjetivši se da su i Stanton i Bezimeni imali slični osip.

Zastala je na korak od čovjeka koji je ležao, te se spustila na jedno koljeno. Držeći pištolj na sigurnom razmaku, prstima mu je opipala puls.

Ništa. Scully gaje zgrabila za ramena i okrenula ga na leđa. Prsa su mu mirovala, oči nepokretne u dupljama. Scully se na brzinu odlučila i pištolj zataknila za pojas. Počela je masirati srce, svom snagom pritišćući čovjekova mišićava prsa.

Nakon nekoliko minuta shvatila je da su svi pokušaji uzaludni. Bio je mrtav. Kao i Perrva Stanton i njega je ubila relativno mala količina struje. Iako je postojala mogućnost da svjetiljka svojim naponskim udarom izazove zastoj rada srca - bilo je to potpuno nevjerojatno.

Scully se zagledala u osip na mrtvačevom zatiljku. Primijetila je da je sačinjen od tisuća sićušnih crvenih točaka koje su tvorile kružni oblik. Poput Stantonovog osipa, poput Bezimenog. A sva trojica umrli su nakon elektrošokova. Scully se pitala - što bi otkrila obdukcija. Morala je tijelo prebaciti u operacionu dvoranu.

Nadala se da će joj Fieldingova dopustiti da to obavi u Bolnici...

Skamenila se, a pogled joj se priljepio za špricu koju je mrtvac još uvijek čvrsto stezao u desnoj šaci. Bolnica. Mulder je tamo, traži podzemne hodnike. Ako su napali nju, sigurno su napali i Muldera.

Trenutak kasnije, Scully je ustala i uputila se prema vratima.

Mulder je pokušao vrisnuti, ali je zvijer bila brža. Kroz mliječno sivi zrak golemo crno tijelo jurilo je prema njemu. Čudovište mu se bacilo na prsa, njegovo ga je teško tijelo priljepilo na ležaj. Vučja njuška bila mu je samo nekoliko centimetara od lica; prestravljen, zagledao se u plameno crvene spirale, u oči čudovišta. Zakrivljene, prekrížene kljove škripale su poput sablji koje se ljube, dok mu se potok smrdljive žute sline slijevao niz obraze.

Odjednom su pipci s pandžama na tjemenu čudovišta pojurili naprijed. Mulder je osjetio kako mu deru kožu u gorućim bijelim krpama. Pipci su ga sjekli bez prestanka, unakažujući mu lice, vrat, prsa. Trzao se pokušavajući izbjeći pandžama, ali je zvijer bila nemilosrdna. Rezat će Muldera sve dok mu ne odere i posljednji komadić kože. Njegovi pipci i kljove i spiralne oči - režu, sijeku, gutaju! Mulder se posljednjim atomima snage pridigao, odbijao se prepustiti, odbijao se čudovištu predati bez borbe. Nije bio spreman umrijeti...

Otvorio je oči. Vizija se zamutila, a val mučnine počeo mu se uspinjati grlom. Zagrcnuo se, pokušavao se pridići i sjesti - ali su mu ruke bile vezane uz bokove. Brzo je zatreptao, žučkastim svjetlom rastjerujući maglu. Gledao je zaobljen kameni strop s kojeg su visjele fluorescentne cijevi. Okrenuo je glavu u stranu i shvatio da ga okružuje modra plastična zavjesa. U trenutku je znao gdje je. Podzemna dvorana.

Glava mu je pala na ležaj. Ponovno je zatreptao boreći se protiv mučnine. Nije znao koliko je bio u ne-svjesti, ali budući da mu je uminula bol u mišićima, pretpostavljao je da nije prošlo više od nekoliko sati. Crni remen prelazio mu je preko prsa i nastavljao se ispod ležaja, vežući mu ruke. Sličan povež sputavao mu je i zglobove "na nogama. Mogao je malo micati rukama, kao i nožnim prstima - osim toga, bio je potpuno nepomičan.

Misli su mu se vratile napadu. Tri muškarca svladali su ga bez većeg napora. Ispucao je dva metka - je li mogao promašiti na tako maloj udaljenosti? Malo vjerojatno, iako ne i nemoguće. A crveni osip kojeg je ugledao na napadačevom zatiljku? Je li to onaj isti kojeg su spominjali u izvješćima o Perrvu Stantonu i Bezimenome? I kakve on veze ima sa zamagljenim pogledom i proširenim zjenicama u napadačevim očima?

Mulder je duboko udahnuo i umirio se. Nije htio trošiti snagu na teorije. Prisjetio se nasmiješenog mladog Mješanca. Pod tim se osmijehom skrivalo nasilje - i to ono koje je Mulder dobro poznao. To je već viđao kod desetina serijskih ubojica tijekom svoje karijere. Kontrolirana psihoza. Mješanac je ubojica. Možda je to onaj mladić o kojem je govorio Trovbridge, Paladinov sin. Možda je on odgovoran za okrutno dvostruko ubojstvo. Možda u ovom trenutku prati Scully...

Zaškripao je zubima i svom težinom tijela udario o ležaj. Bio je bespomoćan, nemoćan. Nije mogao zaštititi svoju partnericu. Čak nije mogao zaštititi ni sebe.

Je li mogao? Napamet mu je palo nešto čudno. Pomaknuo je tijelo nekoliko centimetara i u desnom džepu napipao nešto tvrdo i valjkasto - upravo na dohvat. Polagano, oprezno, sklopio je prste oko predmeta. S naporom je uspio izvući bočicu iz hlača. Palcem i kažiprstom počeo je izvlačiti čep. Konačno je ispao, a gorkast miris ispunio mu je nosnice. Sjetio se što mu je izgladnjeli mladi redovnik rekao, dajući mu tekućinu: "Daje koži bljutav okus." Pomislio je na čudovište iz svog sna, zamislio prekrížene kljove. Protrnuo je i čvrsto šakom stegnuo bočicu. Zatim je zglavkom snažno trznuo u pravcu gornjeg dijela tijela. Osjetio je da mu se prozirna tekućina rasipa po prsima. Nekoliko kapljica palo mu je na bradu i vrat, još nekoliko na obraze i ramena. Gorak, sumporast miris palio mu je nosnice. Znao je da bi Scully mislila da je poludio. Ležao je u podzemnom laboratoriju - ne u pećini s čudovištem. Ipak, nije mogao otjerati slutnju daje, na neki način, s tim povezan i Žderač Koža. Bilo kako bilo, želio je da mu koža ima što odvratniji okus...

Skamenio se kad je ležaj zadrhtao od koraka. Netko se primicao s druge strane zavjese. Mulder je praznu bočicu brzo sakrio uguravši je ispod noge.

Zavjesa se rastvorila, a Mulder je žmirkao gledajući pojavu koja je stajala pokraj ležaja. Visoka gotovo sto devedeset centimetara, dugih ruku i nogu, uskih ramena. Čovjek je na sebi imao svijetloplavu kiruršku odjeću, rukavice i bijelu kiruršku masku. Kapica mu je pokrivala svu kosu. Jedino stoje Mulder razaznavao bile su njegove oči. Blistave, gotovo potpuno prozirno modre - poput donjeg dijela plamena. Mulderu se grlo steg-nulo, pokušavao je izgledati smireno. Ali te su ga oči uznemirivale gotovo poput onih beskrajnih spirala. Upitao se - može li ovo biti Emile Paladin?

Čovjek se okrenuo i nešto rekao tihim glasom. U prostoriji je bilo još ljudi, samo ih Mulder nije mogao vidjeti. Ruke u rukavicama držale su tanki plastični pladanj. Plavooki je s njega uzeo dva predmeta i okrenuo se Mulderu.

21! Mulderov se pogled prikovao za njegove ruke. U desnoj je držao čelični uređaj, sličan velikoj uredskoj spjalici. Mulder se sjetio razgovora tijekom kojeg su on i Scully ispitivali Stantonovog plastičnog kirurga. Nešto o spjalicama koje se koriste u zahvatima presađivanja. Isuse. Mulderov je pogled skrenuo na drugu ruku. Ona je stezala dugačku čeličnu pincetu, koja je nježno pridržavala desetak centimetara dugu tanku, žučkastu vrpca. Vrpca je izgledala vlažno i organski, kao da su je samo trenutak prije izvukli iz neke tekućine za konzerviranje. Čista i spremna za presađivanje.

“Čekajte”, prošaptao je Mulder. Pokušao se usredotočiti. “Jako griješite. Ljudi će me doći tražiti.”

Plavooki je protresao pincetu, a kapljice tekućine poprskale su pod. “Uspavajte ga. Odmah.”

U trenutku su snažne ruke na Mulderovo lice pri-tisnule gumenu plinsku masku. Divlje se zagledao u četvrtasto lice koje se nadvilo nad njim. I taj je muškarac imao kiruršku masku, ali je Mulder prepoznao četvrtastu glavu. Julian Kyle. Ovdje je, u Tajlandu. Mulder je zadržavao dah, svom se snagom pokušavao oteti zahvatu starog znanstvenika. Samo, bivši je vojnik bio previše snažan.

“Duboko udahni”, šapnuo mu je Kyle u uho. “Neće te boljeti.”

Mulder se unatoč vezama pokušavao pridići. Pluća su mu se grčila, ali se nije predavao. Kyle mu je masku čvršće pritisnuo na lice. “Ovo moramo učiniti.”

Mulder je na rubu vidnog polja ugledao mrlje; odjednom se više nije mogao boriti. Uzdahnuo je i zrakom napunio pluća. Na jeziku je osjetio slatkast okus, a kapci su mu zatreptali i sklopili se. Čuo je kako mu trgaju hlače, i osjetio da ga nešto dodiruje po lijevom bedru. Nešto hladno i mokro. Bože moj, Bože moj, Bože moj/Bio je bespomoćan, brzo je gubio svijest. Hvatajući

m

se za zadnje tračke svijesti, u ušima mu je odjeknuo neki udaljeni glas.

“Više nam neće stvarati probleme.”

“A njegova partnerica?” začuo se odgovor. Kratka stanka. Zatim je prvi glas odgovorio; zvučao je gotovo pijevno.

“Nešto nije u redu. Pogriješili smo poslavši radnika najnižeg razreda na nenadzirani zadatak. Moramo poslati Tiena...”

“Juliane, nemamo vremena.”

“Ali, partnerica...”

“Pusti je”, presjekao ga je prvi glas. “Moramo se vratiti u glavni laboratorij i nastaviti sa završnom fazom. Satelitska veza uvelike nam ograničava vrijeme za demonstraciju.”

Glasovi su iščezli kad se Mulderovo mlitavo tijelo opustilo na ležaju. Stvarnost se utopila u ritmičkom škljockanju spjalice.²³

Scully je sjedila na mokrom bolničkom stubištu, beznadno se zagledala u nacrt kojeg je raširila na krilu. Iz hotela je otišla prije više od dva sata, a Mulderu nije bilo ni traga. Prevrnula je svaki centimetar Bolnice, ispitata i Fieldingovu i njezino osoblje; Mulder je iz Klinike izišao istim putem kojim je i ušao - kroz glavni ulaz. Nije pronašao nikakve podzemne hodnike, ni traga podrumskoj razini.

Unatoč tome, Scully je dobro znala da nikako ne smije zanemariti Mulderovu sposobnost da pronade ono što naizgled ne postoji. Pretraživši bolnicu, uputila se ravno u Gradski katastar. U Gradskoj je vijećnici razmišljala treba li prijaviti leš u hotelskoj sobi - ipak, odlučila je da za to nema vremena. Morala se uvjeriti daje Mulder dobro.

Prstom je prelazila sredinom nacрта, prateći osjenčanu crtu koja je, pretpostavljala je, bila glavna alkutska ulica. Nacrt je pronašla u knjižici koju je tiskala tajlandska nacionalna elektroprivreda - to joj je palo na pamet dok je gledala čovjeka kojeg je u sobi ubila strujom. Netko je kablove ukopao ispod gradskih ulica, što je značilo da postoji precizan plan grada - a možda i njegovog podzemlja - bolji od onog kojim ih je opskrblila američka vojska.

Nakon dvadeset minuta bezuspješnih pokušaja dešifriranja zagonetnih tajlandskih oznaka i zemljopisnih točaka koje su prekrivale najveći dio nacрта, Scully nije više bila toliko sigurna da će joj plan pomoći. Umjesto kuća

stajale su samo točkice s brojevima; povezivale su ih tamne crte koje su mogle biti sve - od zemljanih putova, do autocesta. Jedino stoje u planu bilo jasno označeno, bili su električni vodovi; čitav plan pokrivala je crvenom tintom orisana paukova mreža, spojena većim modrim valjcima. Modri valjci učestalije su se pojavljivali u blizini većih zgrada - Bolnice i Gradske vijećnice. Scully je pretpostavljala da su to glavni kablovi, izravno povezani s hidrocentralom kilometar udaljenom od sjevernog ruba grada.

Scully je s plana potjerala velikog komarca kad je prstom uprla u križanje glavne ceste i ulice u kojoj je bila Bolnica. Komarac je bijesno odzujao, ostavivši jednu prednju nogu na papiru. Ispod noge jedan modri valjak vodio je prema Bolnici. Scully gaje pratila pogledom, dok su joj misli bježale Mulderu. Kvrugu, gdje si nestao? Za nekoliko će minuta morati nazvati Washington, a potom i Van Eppsa. Washington će narediti, a vojska će čitav grad prevrnuti naglavačke tragajući za nestalim FBI-jevim agentom - tijekom toga uništavajući i zadnju mogućnost da riješe zagonetke Stantonovog slučaja.

Scully je pokraj desnog uha nešto zazujalo; osjetila je ranjenog komarca koji joj je sletio na vrat. Čak i bez noge, nije se predavao. Poput guštera na ventilatoru i ovo je stvorenje bilo previše jednostavno da bi pojmlilo stvarnost. Spremala ga se spljeskati, kad joj se pogled nesvjesno prikovao za jednu točku na planu. Ugledala je tri modra valjka kako se međusobno približavaju na nekoliko centimetara, negdje u blizini Bolnice. Nagnula se nad plan i pokušala odrediti točan položaj. Jedva je osjetila oštar ubod kad je komarac 215zabio rilo u njezinu kožu. U glavi joj se zavrtjelo kad je pregledala nekoliko centimetara plana između Bolnice i tri modra valjka. Naglo je podigla glavu.

Gledala je ravno prema oronuloj zgradi preko puta. Zatim joj je pogled sa zvonika skrenuo prema vratima - prema hrpi plastičnih zavjesa pored glavnog ulaza. Sjetila se daje plastika pokrivala vrata. Pretpostavila je daje crkva napuštena.

Vratila se planu, ne mareći za napuhnutog, sitog komarca koji je poletio s njezinog vrata, proletjevši joj pred licem. Plan nije imao nikakvog smisla - osim ako i ona i Mulder nisu tragali na pogrešnim mjestima. Taj misao odjeknula poput pucnja; natjerala ju je da ustane.

Ako je točno pročitala plan, tri električna voda strujom su opskrbljivali napuštenu crkvu s druge strane ceste. 24.

Mulderovo se grlo stezalo, naglo se trgnuo uvis pokušavajući doći do zraka. U glavi mu je bubnjalo, grubo ju je okretao lijevo-desno očajnički pokušavajući ušutkati jezivu zvonjavu u ušima. Tada je otvorio oči - a sva su mu se sjećanja vratila s bljeskom fluorescentne svjetiljke.

Ležao je na onom istom ležaju, u istoj podzemnoj dvorani, ali su trake kojima je bilo vezan, nestale. Zavjesa je bila navučena, i nije bilo traga ni plavookome, a ni Julianu Kyleu. Koliko je uspijevao shvatiti, bio je sam. Istog je trenutka primijetio da mu je odjeća nestala, a da mu iz desne ruke strši gumena cjevčica. Sirom otvorenih očiju pratio je cjevčicu sve do boce sa žučkastom tekućinom koja je visjela na stalku za infuziju iznad njegovog ramena.

Ne razmišljajući, zgrabio je cijev i istrgnuo je iz ruke. Kapljice krvi potekle su mu niz zglavak, te je brzo pritisnuo ranu, proklinjući oštru bol. Dok je gledao kako žuta tekućina kaplje iz istrgnute cjevčice, počeo je drhtati čitavim tijelom. U lijevoj nozi osjetio je čudne žmarce - osjećao se kao da mu se tisuće crvića migolje pod kožom.

Stisnuo je zube i povukao košulju uvis. Iz lista mu je stršilo desetak velikih spajalica, spuštajući se prema Ahilovoj tetivi. Iznenadio se shvativši da se žuta vrpca

217pričvršćena spajalicama smežurala u tvrdnu masu, jedva dodirujući kožu ispod nje. Mulder je brzo zgrabio truli komad i povukao ga svom snagom. Otrgnuo je vrpcu, a s njom i polovicu spajalica. Potekla mu je krv, ali je to jedva zamijetio. Zagledao se u neuspjeli presadak; u njemu je bujalo olakšanje. Kad je prstima stisnuo kožu, ona se raspala u finu prašinu. Izdahnuo je, gledajući kako mu prah kroz prste sipi na pod.

“Čuo sam da su pacijenti odbacivali presatke”, promrmrljao je, “ali za presadak koji je odbacio pacijenta...”

Oprezno je otrgnuo rub košulje i čvrsto ga svezao oko lista. Krvarenje je oslabjelo, pa iako je u nozi još uvijek osjećao nekoliko preostalih spajalica, gotovo da ga nije boljelo. Pomislio je na tekućinu kojom se poprskao, o tome kako je reagirala presađena koža. Um mu je počeo stvarati veze. Ipak, još mu je trebalo podataka da samome sebi potvrdi kako su mu pretpostavke bile točne.

Spustio je noge na pod, ne mareći za tupo bubnjanje u lubanji. Isto kao jak mamurluk, pomislio je -jedna kafića i bit ću kao nov. Stopala su mu dodirnula betonski pod, a u ramenima je osjetio nov drhtaj. U tankoj bolničkoj spavaćici osjetio se nezaštićenim; napola je očekivao da će se plavooki vratiti s novim komadom kože. Više nije imao balzama koji gaje zaštitio. Presadak će se primiti... a tada? Osjećao je da savršeno dobro zna što će uslijediti. Ipak, morao je pronaći dokaz.

Polagano je ustao i teturajući se provukao kroz zavjesu koja je okruživala ležaj. Ostali ležajevi u prostoriji još uvijek su bili prazni; ponovno je primijetio da pored svakog stoji stalak za infuziju s kojeg su visjele slične boce sa žučkastom tekućinom. Prolazeći pored ležajeva, češao se po ranici na podlaktici, pitajući se koliko je dugo bio u nesvjesti - i koliko je te nepoznate stvari kolalo njegovim žilama.

Stigao je do udaljenog zida dvorane i zastao; pogled mu je klizio po medicinskim uređajima. Stajao je metar udaljen od elektronskog mikroskopa; zatim se zagledao u niz računalnih monitora pokraj njega. Kao i prije, svi su bili uključeni, zasloni su sjali modrikastim sjajem. Mulder je primijetio da su sva računala ispod monitora vodovima spojena s elektronskim mikroskopom. Nije mogao odoljeti.

Prstima je prelazio po kućištu mikroskopa te pronašao dva prekidača. Prebacio je oba na uključeno, te promatrao kako računalni zasloni mijenjaju boju. Trenutak kasnije, sićušni predmeti nalik pločicama iskočili su iz uskovitlane crvene pozadine. Mulder ih je prepoznao po uništenom modelu iz Kvilleovog ureda. Epi-dermalne stanice; samo njihovo mu se kretanje činilo neprirodnim - u njemu je bilo nekog nasilja koje je tjerala nepoznata žudnja. Stanice su izgledale - nedostajala mu je prikladnija riječ - gladno.

Prokleo je samoga sebe. Proteklih nekoliko sati njegovo su tijelo i um trpjeli strahovite muke, a sad dopušta da ga misli ponesu. Prošao je pored računala, i pokraj posljednjeg u nizu spazio maleni ormarić za spise.

Spuštajući se na koljena, osjetio je kako ga obuzima ushit. Ormarići za spise - pornografija svakog FBI-jew agenta.

Počeo je prekapati po ladicama. Nakon nekoliko trenutaka zaboravio je na bubnjanje u glavi i krv koja se još uvijek cijedila preko labavog podveza na nozi. Sve misli okrenule su se prema stranicama koje je listao.

Dopro je do druge polovice druge ladice, a tad je zastao i izvukao poznat mu list papira. Isti popis 130 vojnika kakav je pronašao ispod zlatnog Buddhe. Samo, ovaj je bio drugačiji. Jedno ime bilo je prekríženo. Pokraj njega stajala je kratka, rukom pisana zabilješka: Dejicijencija dopaminskog inhibitora uzrokovana neispravnom infuzijom. Srce je počelo otkazivati nedugo nakon 2 sata ujutro, tijekom vožnje na zatvorenu demonstraciju.

Radnik je ubrzo izmaknuo nadzoru.

Mulder se zanjihao, ponovno čitajući zabilješku. Misli su mu skrenule na trojicu napadača. Sjetio se njihovih raširenih zjenica, mutnih pogleda. Radnik je bio sasvim prikladan izraz. Sjetio se završetka razgovora kojeg je čuo trenutak prije nego stoje izgubio svijest. Kyle je spomenuo da su poslali radnika u potjeru za Scully. To mu je sjećanje u kralješnici probudilo žmarce straha - ipak, tad se prisjetio početka tog razgovora. Kyle je rekao da je to radnik najniže razine - i da je nesposoban izvršiti zadaću. Tada je njegov suradnik spomenuo nekakvu završnu fazu - i demonstraciju. Demonstraciju koja će se održati u glavnom laboratoriju...

Okrenuo se ormariću. Gotovo u dnu iste ladice, prsti su mu napipali debeli svežanj listova. Kad gaje izvukao, shvatio je da je prva stranica još jedna kopija poznatog popisa. Okrećući stranice, srce mu je počelo brže udarati. Popis nije završavao na 130 imena - nastavljao se preko još šesnaest stranica. Mulder je na brzinu izračunao. Više od dvije tisuće vojnika. Svi dopremljeni u Alkut između 1970. i 1973. s dijagnozom opekotina prouzročenih napalmom. Nezamislivo. Dvije tisuće ljudi koji su morali umrijeti prije više od dvadeset pet godina. Mulder je otvorio posljednju ladicu. Bila je prepuna fotokopiranih skenova s magnetske rezonance.

Izvukao je čitavu hrpu i počeo ih prelistavati. Bile su to snimke presjeka ljudskog mozga, slične Stantonovima koje je načinila Scully. Mulder nije bio stručnjak, ali je zapamtio sve što mu je Scully rekla, te je lako uočio podudarnosti. Kao i kod Stanton, a i kod skenova dvojice zatvorenika, snimke su pokazivale povećani hipotalamus. Ipak, Mulder nije primjećivao polipe koji su okruživali nabujalu žlijezdu...

"Muldere!"

Umalo je ispustio snimke naglo se zavrtevši na pe-ama. Ugledao je Scully kako trči prema njemu. Pištolj je Iržala u ruci, a pogledom je pretraživala dvoranu. Mulder se pokušao pridići, ali gaje vrtoglavica srušila natrag na pod. Uzbuden zbog pronalaženja ormarića, potpuno je zaboravio koliko mu je tijelo pretrpjelo. Uhvatio se za ormarić, a Scully se spustila pored njega. Prvo je spazila bolničku spavaćicu, a zatim i krvavi podvez na nozi.

Brzo je pištolj spremila u korice, i nadlanicu mu prislonila na vrat, provjeravajući puls. Ruka joj je bila topla, umirujuća. Mulder se pokušao osmijehnuti. U glavi mu je bubnjalo još jače nego prije. Samo, nije se namjeravao predati boli. Bili su preblizu rješenju slučaja. "Dobro sam. Mala izborna kirurgija i to je sve."

"Izborna?" upitala je Scully prstima pipajući rubove priručnog podveza.

"I kao što možeš zamisliti, ostao sam u manjini."

Scullyna je zabrinutost uminula kad je shvatila da rana nije velika. Zatim je počela pregledavati mjesto uboda iz kojeg je istrgnuo infuziju. Zabrinutost joj se ponovno pokazala na licu. "Znaš li što su ti davali?"

"Tamo, pokraj ležaja. Žučkasta tekućina. Mislim da je to neka vrsta dopaminskog inhibitora."

Scully je podigla obrve. "To objašnjava mamurnost. Samo, zašto to misliš?"

Mulder joj je pokazao prvi popis, onaj sa zabilješkom. "Sudeći po ovome, jedan od pacijenta umro je od manjka dopaminskog inhibitora. Pretpostavljam da svi primaoci presađaka moraju povremeno primati infuziju inhibitora - koji sprečava pojavu psihoze."

Scully gaje netremice gledala. "Svi primaoci presađaka. Želiš reći da..." "Pokušali su mi na list presađati komad kože. Hvala Bogu, zahvat nije uspio. Samo, oni to nisu znali, pa su me stavili na inhibitor." Mulder je preskakao gomile pojedinosti kako bi što prije stigao do zaključka - unatoč tome, znao je daje na pravom putu.

Plavooki je pokušao presađati kožu na njegovo tijelo - i pretvoriti ga u radnika. Ostavili su ga na infuziji dopaminskog inhibi-tora. Kao što mu je Scully objasnila pregledavajući Stan-tonove snimke, dopamin je

neurotransmitter povezan s psihotičnim nasiljem. Prevelike količine dopamina objašnjavale su nastanak polipa koji su okruživali Stan-tonov hipotalamus.

Mulder joj je pružio snimke; promatrao ju je dok ih je pregledavala. "Povećani hipotalamusi", rekla je, "baš kao i kod Stanton. Pogledaj ovo. Motorički korteks gotovo je udvostručio veličinu - dok je amigdala gotovo potpuno nestala."

Mulder je zbunjeno podigao obrve. "Motorički korteks i amigdala?"

"Motorički korteks je dio mozga povezan s refleksnim radnjama i kontrolom motorike", objašnjavala je Scully, ne odvajajući pogled sa snimaka. "Amigdala je povezana s osobnošću i mišljenjem. Ako su ovi skenovi točni, tada su ljudi čije su to snimke gotovo strojevi..."

"Radnici", prekinuo ju je Mulder. Scully, zbog nečeg nije zasmetao izraz kojeg je upotrijebio Mulder. Ustvari, on je to očekivao. Ponovno se naslonio na ormarić. "Sposobni su izvršavati jednostavne naredbe - može ih se nadzirati. Osim ako redovno ne dobiju dopaminski inhibitor - i postanu poput Perrva Stanton."

Scully je i dalje pregledavala snimke. "Ako se može vjerovati tvom popisu, naš je Bezimeni stigao u Alkut -s još sto dvadeset devetoricom - prije više od dvadeset pet godina, s teškim opekotinama i na samrti. I ti tvrdiš da su sve te ljude pretvorili u radnike?"

Mulder je zastao. Znao je da to zvuči potpuno suludo. Ipak, mogao se osloniti na vlastito iskustvo. Pokušali su mu presaditi kožu - i preobraziti ga. "To je samo početak."

Pokazao joj je popis s dvije tisuće imena. Raskolači-la je oči prečitavajući stranice. Dvije tisuće ljudi otetih od obitelji, pretvorenih u pokusne životinje. Scully je odmahнула glavom. "Nemoguće. Sama logistika trebala bi biti doslovno savršena. Trebali bi izgraditi bolnicu samo za intenzivnu njegu. Nešto veliko - s dovoljno novca da im potraje svih dvadeset godina. A s kojim ciljem? Dvije tisuće bezumnih radnika -što je smisao?"

Mulder se polagano pridizao, pridržavajući se za Scullynu ruku. "Mislim da radnici nisu konačni proizvod. Oni su tek prva faza, prototipovi. Paladin vjerojatno namjerava stvoriti nešto daleko vrednije."

Scully je ispuštila zrak. O tom su već raspravljali. Zнала je da je moguće krivotvoriti smrtonosnice - ali Mulder nije imao nikakvih čvrstih dokaza daje Paladin još živ. Mulder je pomislio da bi trebao opisati plavo-okog muškarca - samo, kirurška je maska skrivala najveći dio njegova lica.

Scully je na trenutak odustala od rasprave i pokazala na veliku dvoranu. "Dakle, vjeruješ daje Paladinova potraga za sintetskom kožom pokrenula sve ovo."

Mulder je zastao. Tu je teoriju razvijao još od šetnje do hrama - samo, znao je da Scully nikad neće zagristi.

Ipak, morao joj je otkriti svoja razmišljanja. "Nije sintetska. Oderana je."

Pošao je prema dnu prostorije. Scully gaje slijedila. "Sto misliš reći?"

"Trowbridge nam je rekao da je Paladin ustrajno proučavao tajlandsku mitologiju. Mislim daje Paladin znao za Žderača koža i prije dolaska u Alkut. Otišao je tražiti čudovište - i koristi njegove kože kao materijal zasvoje presatke." Za Muldera je to zvučalo savršeno smisleno. Koža je bila izvor Žderačeve moći. Koža je bila također izvor Stantonove neranjivosti i snage. Paladin je lutao planinama koje su okruživale Alkut - i otkrio način kojim može stvarati čuda.

Scully je zastala pokraj računala. Šutke se zagledala u neprirodne epidermalne stanice koje su se kretale u crvenim vrtlozima. "Muldere, mora biti sintetska. Njezina kemijska struktura na neki način reagira s pacijentovom krvlju, te se širi u moždane centre koji nadziru mišićnu aktivnost. Iznimno elastična i neprobodna tvar - osjetljiva samo na električnu energiju. Strujni je udar probija i prodire ravno u živčani sustav, izazivajući zastoj rada srca."

Mulder je podigao obrve. I Stanton i Bezimeni umrli su od električnog udara. Samo, Scully dosad nije prihvaćala tu vezu.

"Susrela sam jednoga od njih", objasnila mu je. "U hotelskoj sobi. Kad sam golom žicom pogodila iglu, pao je u arest."

Mulder je kimnuo. Sad je shvatio zastoje bila spremna prihvatiti njegove pretpostavke - iako ne i zaključke.

"Ako su oni samo početak", nastavila je Scully, "što slijedi za njima?"

Mulder nije znao. Ipak, čvor u želucu točno mu je rekao gdje moraju ići da bi to otkrili. "Ako Emile Paladin eksperimentira na dvije tisuće nestalih vojnika, za rad mu je potrebno osamljeno i skriveno mjesto. Mjesto gdje ga se nitko ne bi usudio ometati."

Scully je duboko uzdahnula na njegovu očitu me-lodramatičnost. Ipak, Mulder je savršeno dobro znao da im se razmišljanja poklapaju. Čim sredi probleme s ravnotežom, krenut će u planine oko Alkuta.

U potragu za skrivenim Odjelom za intenzivnu njegu - i brlogom iz legendi.

Scully se ispružila pokraj Muldera, naslonivši se na srušeno zimzeleno stablo, zadivljeno promatrajući kako njihova tri tajlandska vođa svojim velikim, zakrivljenim mačetama prosijecaju guštaru. Sva trojica bili su goli do pojasa, a njihova vitka tijela ljeskala su se od nepodnošljive vrućine. Nekoliko koraka dalje, mladi, mršavi redovnik, upravljao je njihovim napredovanjem ostrim pokretima košćate ruke; čak i nakon sedam sati uspona kroz gustu tropsku šumu, on i unajmljeni vođići nisu pokazivali ni najmanje znakove umora. Nebo je već prije

više od sata iz narančastoga prešlo u sivo, a oni nisu zastajali, odbijajući prekršiti obećanje da će do podnožja planine stići prije mraka.

“Blizu smo”, mladi redovnik doviknuo im je preko ramena, podigao glavu i promotrio nebo. “Staza završava iza drugog brda.”

Scullv je obuzdavala svoj ushit. Malku je takve izjave davao tijekom posljednjih pet kilometara. Ono stoje mladi redovnik nazivao brdima, bile su ustvari niske planine, gusto obrasle lisnatim zimzelenim stablima; hrastom, lovorom i dipterocarpsom, endemskom juž-noazijskom vrstom. A, koliko je Scullv uspjela pojmiti, “staza” je bila tek nekoliko isprekidanih utora u guštari, razdvojenih gustim zelenim preprekama tropskoga bilja.

225 Mulder je na njezinom licu primijetio sumnjičav izraz; skinuo je vojničku čizmu i iz nje na tlo istresao kamenčiće veličine špekula. Oko lica zujao mu je oblak komaraca; zatreptao je, pokušavajući dosadne kukce otjerati što dalje od očiju. “Scullv, on zna put. Ipak je to njegova religija.”

Scullv je sa sumnjom pogledala svog partnera. Izgledao je neobično - Mulder u vojnoj kamuflažnoj odjeći, s čizmama i automatskom puškom obješenom o rame. Uniformu i pušku pronašli su u prodavaonici pokraj Gradske vijećnice. Poput njihovog džipa, i to su bili suvenirni iz Vijetnamskog rata - sve je bilo iznenađujuće dobro očuvano. Uniforma je bila malo iskrzana po rubovima, a na križima su se primjećivale tri rupe veličine novčića - ipak, Mulderu je dobro pristajala. Odbijao ju je navući na sebe sve dok mu se prodavač nije zakleo daje prvi vlasnik preživio ranjavanje.

Automatsku pušku prihvatio je daleko lakše. Pištolj mu je nestao zajedno s odjećom, a nije bilo vremena da službenim kanalima zatraže novo. Obuka koju je Mulder prošao u FBI-ju pokrivala je najveći dio jurišnih pušaka, među kojima i CAR-15, koja mu je visjela na ramenu. U biti, bio je to kratki karabin, inačica puške M-16, kalibra 5,56 milimetara. Uz pušku je dobio i spremnik s dvadeset metaka. Prodavač je dobro održavao oružje, čistio ga i podmazivao; izgledalo je potpuno spremno. Grubo oružje, očito sposobno probiti čak i najtvrdju sintetsku kožu.

“Ne dijelim tvoje uvjerenje”, konačno se javila Scullv, promatrajući mršavog mladog redovnika. Svojom izbačenom bradom i uskim očima podsjećao je na operu-šanu pticu. “Čak i ako mjesto koje tražimo uistinu postoji, u podnožju See Dum Koa nalaze se tisuće pećina.”

Mulder je odmahnuo, i ponovno obuo čizmu. Za-jaukao je kad mu je taj pokret pomaknuo rub svježeg zavoja na nozi. “Vidjela si zemljovid kojeg mi je Ganon pokazao u hramu. Malku je proveo godine pamteći svaki zavoj i okuku. Čitav je život posvetio razumijevanju legende o Žderaču Koža. Pećina je na kraju staze.”

Scullv je stegnula vrpcu kojom je vezala kosu. Teškom mukom održavala je svoju sumnjičavost kad ju je Mulder doveo do Ganona, u hram Žderača Koža. Kad je stari redovnik svom mladom naučniku naredio da agente odvede do legendarnog doma Žderača Koža, nije rekla ništa samo zbog jednog razloga - mitski planinski brlog bio je njihova najveća šansa za otkrivanje privatne bolnice, dovoljno velike da smjesti dvije tisuće opečenih vojnika. Mit je bio prikladno pokriće za neetične, radikalne pokuse. Emile Paladin vjerojatno je tamo Bolnicu utemeljio još tijekom Rata - a nakon smrti tamo prebacio sav nadzor nad Fibrolom. Tvrtka se skrbila za sredstva potrebna za rad Bolnice, dok je netko drugi, vjerojatno Julian Kyle, nastavio istraživanja na području presađivanja.

Ipak, Scullv nije ni najmanje povjerovala u tu bajku. Vidjela je tijela Allana i Rine Trowbridge. Pročitala je smrtnovicu Emilea Paladina. A u podzemnom laboratoriju nije pronašla ništa što bi potvrđivalo makar i najmanju vezu s neakvom zvijeri što ždere kože. Koža koju su presađili na Mulderov list raspala se u prah - a tijekom mikroskopske analize, sam prah raspao se na podmolekularne čestice, onemogućivši joj da donese bilo kakav zaključak. Kad su se, prije polaska u planine, Scullv i Mulder vratili do hotela, nisu našli ni traga električnom energijom usmrćenom muškarcu. Scully je pretpostavila da gaje pronašao vlasnik hotela, te ga pridružio Trowbridgeovima. Neuspješno je pokušala telefonom pronaći tijelo; na posljertku je prihvatila ono neizbježno - do nove autopsije nikad neće doći.

227 Svi su dokazi upućivali na liječničku urotu: eksperimentalne transplantacije s nekom zlokočnom svrhom, dovoljno vrijednom da bi se zbog nje ubijalo -kako bi se prikrilo nasilje i pogreške. Gledajući unatrag, Scullv je shvatila da je netko nadzirao čitavu njihovu istragu, štoviše djelomično i vodio; neki nepoznat izvor. Od nestalog Bezimenog trupla, do epidemije en-cephalitis lethargice, čitavo vrijeme udaljavali su ih od jednostavne istine. U tom je dijelu Mulder u potpunosti imao pravo. Koža koju su presađili Perrvu Stantonu bila je uzrok njegovog ubilačkog divljanja. Ipak, Scullv je bila jednako tako uvjerena daje podrijetlo te kože znanstveno, nikako mitsko. A oni koji su se skrivali iza kože bili su zločinci - sudionici u ubojstvu, urotnici koji su, u najboljem slučaju krivotvorili vojne spise iz Vijetnamskog rata - u najgorem, otimali i izvodili pokuse na američkim vojnicima.

“Muldere, važno je da ostanemo koncentrirani. Došli smo djelomično pretražiti područje, provjeriti možemo li pronaći tragove veće Klinike za intenzivnu njegu, ili nekog laboratorija. Tražimo sudionike zločina - ne čudovišta.”

Mulderov je odgovor zaglušio strahovit vrisak koji je ispustio jedan od vodiča s mačetama. Mulder je skočio na noge, uhvativši pušku poput iskusnog vojnika. Vrištanje se pretopilo u ritmično zapijevanje tri vodiča koji su uzimali s ruba posječene guštare. Scully se provukla između Muldera i mršavog redovnika, pogled joj se prikovao za tlo.

Kostur je bio napola zakopan u blatu, skvrčen poput fetusa. Kostu su već požutjele, bile su već tjednima stare, a lubanja je bila djelomično uništena. Scully je zamijetila svijenu kralježnicu i kratke udove. Kostur nije bio ljudski. "Gibon. Mrtav najmanje tjedan dana."

"I potpuno očišćen", primijetio je Mulder.

"To su učinile zvijeri. Vidiš li tragove u blatu? Ras-cijepljeni prednji papci. Najvjerojatnije vepar. Zastrašujuća zvijer. Dovoljno su veliki da ubiju gibona."

Mulder se spustio na koljeno, i počeo pregledavati kostur. Malku je s tri vodiča, koji su uzmaknuli nekoliko metara, tiho razgovarao. Jedan od njih na rame je prebacio svoju naprtnjaču prepunu potrepština za logorovanje.

"Veprovi ne deru kožu s tijela", rekao je Mulder.

"To čine šakali", odvrtila je Scully. "To su dvije vrste koje sigurno prebivaju u ovom području. A da ne spominjemo velike mačke i insekte koji se hrane mesom."

Mulder je kimnuo. Da bi točno odredili što se dogodilo mrtvom majmunu, trebao im je zoolog. Mulder je ustao, a zatim se okrenuo vodičima. Malku ih je preklinjao pištavim glasom, ali su sva trojica odmahivali glavama. Bilo je sasvim jasno što se događa.

"Vraćaju se", konačno je objasnio Malku; tužnog pogleda. "Vraćaju se u Alkut. I kažu da ih ja moram odvesti tamo."

Scully je pogledala Muldera, a potom se zagledala u guštara. U zelenilu je zjapio otvor, širok, otprilike poput odrasle osobe, i pružao se kroz gusti splet granja. Nije mogla odrediti koliko se protezao u dubinu. "Mislim da nemamo izbora."

Mulder je pogledao redovnika. "Malku, koliko nam je ostalo do podnožja?"

"Nije daleko. Iza ovog brda."

"Muldere", javila se Scully, "ova staza nastavlja se kilometrima. Past će mrak, a mi ne poznamo područje."

"Prije nego sam izgubio svijest, našao sam kako Kyle i onaj drugi razgovaraju o pripremama za demonstraciju. Scully, to se događa u ovom trenutku. Ne možemo se vratiti." Mulder je pokazao na naprtnjaču koja je ležala pored srušenog debla. "Ponijet ćemo što nam treba. Mal-ku će se vratiti po nas. Je li tako, Malku?"

Mladi je redovnik samo pognuo glavu. Scully je zagrizla usnicu; zamislila se. Nije joj se svidio prijedlog da sami zađu dublje u šumu, osobito kad je već padala noć. Ipak, Mulder je imao pravo - ako ubrzo ne stignu do planine, tada taj put neće više imati nikakvog smisla. Duboko je udahнула, onjušila uskuhali, vlažan zrak.

"Mulderu, još sat vremena. Ako dotad ne stignemo do planine, vraćamo se."

"Čitav štos je u zglobu", gundao je Mulder, vitlajući mačetom u ostrim lukovima. "Ne smiješ pustiti da težina sječiva kontrolira zamah. Isto kao i u golfu, samo će ti ovo smeće odrubiti glavu ako pogrešno procijeniš putanju."

Scully je zamahnula svojom mačetom, odrezavši granu koja bi joj sezala gotovo do struka. Tijelo joj se kupalo u znoju, a ramena su je boljela od teške jurišne puške. Mulder je nosio ranac sa zalihama dovoljnim za dva dana u šumi. Preopteretio se - nadala se Scully. Prošlo je samo četrdeset minuta otkako su se Malku i vodiči zaputili natrag, a osjećala se kao daje šuma guta, kao daje u nezaustavljivom tijesku prirode. Uši su joj zvonile čudnim zvižducima i kricima tropskih ptica i majmuna; prestala je mariti za sag krvožednih kukaca koji je prekrivao gotovo svaki komadić njezine gole kože.

"Prilično se smračilo", primijetila je, prekoračivši odrezanu granu, te prišavši novoj prepenci; gustom grmu, dvostruko višem od nje. Napor joj se činio uzaludnim, bila je i više nego spremna da se okrene i vrati. Mogla je jedino razmišljati o hladnom tušu i zrakoplovu na letu za Washington. "Ubrzo ćemo morati podići logor - i čekati Malkua. Osim ako misliš da sami možemo pronaći put do grada."

Mulder je stajao pokraj nje, zasijecao je duboko u zelene prste. "Nisam još spreman odustati."

"Nije to u pitanju", rekla je Scully, sijekuci grm bijesnim zamasima. "To je pitanje zdravog razuma - o, je-bote!"

Promatrala je kako joj mačeta izlijeće iz znojnih prstiju i pada kroz prerez u gustom grmlju. Sječivo je brzo nestalo, a trenutak kasnije začuli su glasan udar kovine o kamen. Mulderovo je lice zablistalo. "Ovo zvuči obećavajuće."

Scully se nije protivila. Oprezno je zakoračila za mačetom, probijajući se kroz zapleteno granje. Iznenadila se kad je ugledala da drugi kraj guštare vodi prema uskom stjenovitom kanjonu koji se neprekidno uspinjao.

Klanac je bio tek malo širi od širine ramena, i probijao se između sedam metara visokih kamenih zidova. Bilo je nemoguće odrediti je li klanac namjerno izdubljen u stijeni, ili je to bio samo hir evolucije. Zidovi su bili

grubi, oštiri izbojaka za koje su se hvatale zelene puzavice. Tri metra dalje klanac je skretao oštro udesno, smanjujući vidljivost na samo metar - ipak, agentima se učinilo da su možda konačno stigli do ruba šume. "Prilično usko", rekla je Scully. "Morat ćemo ići jedan iza drugoga."

Nezgodna primisao - ali su već prešli toliki put. Scully je skinula pušku s ramena i primila je u ruke. Oružje snažno kao ovaj karabin nije koristila još od obuke u Quanticu; ipak bila je pripravna pucati ako ureba. Tiho se probijala naprijed; Mulder ju je slijedio ukorak. Zidovi su postajali sve strmiji, te je na poslijetku nazirala tek usku pukotinu nad glavom. Morala se okrenuti bočno kako bi se provukla, a svakih bi nekolikotrenutaka osjetila oštru bol kad bi se očešala o nazublje-ne stijene. Probijajući se naprijed, bila je puna ogrebotina i modrica - a po Mulderovim kletvama koje su joj dopirale iza leđa znala je da se i on jednako muči. "Počinjem shvaćati kako se osjeća bubrežni kamenac", promrmrljao je, skidajući tešku naprtnjaču kako bi imao više mjesta. Scully ga je ušutkala mahnuvši rukom, stigavši do jednog oštrog zavoja. Zidovi su se konačno raširili i prešli u malenu, stjenovitu zaravan koja se protezala u blagu kosinu. Tlo je bilo smeđe crveno, spoj utabanog šumskog blata i šljunka. Osim grmiča koji su im dopirali do koljena, drugog raslinja nije bilo. Bilo je neobično vidjeti toliki prazan prostor nakon dugog puta kroz tropsku šumu.

Na drugom kraju čistine, Scully je spazila ogoljele litice koje su se uzdizale gotovo potpuno okomito, ne-stajući u tamnosivom nebu. Izgledale su zastrašujuće velike; znala je da su ona i Mulder stigli gotovo do samog kraja njihovog puta. Stigli su do podnožja See Dum Kaoa.

"Scully", šapnuo je Mulder, gotovo je dodirujući obrazom. "Tamo."

Pokazivao je na veliki crni oval uklesan ravno u živu stijenu, tridesetak metara od njih. Bio je to ulaz u golemu pećinu; baš kao što gaje opisao Gannon. Strašan prizor. Otvor je bio najmanje sedam metara visok, i gotovo dvostruko veće širine. Zavojite zelene puzavice vi-sjele su s ulaza poput žive ograde.

"Izgleda pusto", primijetila je Scully.

"Mora postojati još jedan ulaz", objasnio je Mulder. "Nemoguće je da su zalihe dovozili ovim putem."

"Pa", rekla je Scully, brišući znoj s očiju. "Idemo pogledati."

Krenula je, na trenutak pogledavši nebo. Za nekoliko će minuta zavladata potpuna tama. Osamljeni, Bogu iza leđa, čekajući da ih Malku odvede do Alkuta. Nimalo ugodna primisao. Ipak, noć će donijeti malo olakšanja od sveprisutne vreline. Ako je pećina uistinu napuštena kao što izgleda, imat će mjesto za logor gdje će moći čekati.

Zaobišli su stjenovitu čistinu, krećući se uz litice prema otvoru. See Dum Kao kao da se podizao u beskraj; poput bodeža zarivenog u tamnu kožu neba. Pitala se koliko je još pećina ostavilo ožiljke na prastarj planini - i koliko se kilometara podzemnih dvorana prostire poput mračne klimatizacije u stijeni.

Stigavši do ruba ulaza, zastala je. Jedna lijana visjela je samo nekoliko centimetara od nje; pružila je ruku i nježno dotakla debelo zeleno uže. Kora mu je bila gruba, posuta sitnim trnjem poput kakvog izduženog kaktusa. Podigla je pogled pokušavajući pronaći završetak biljke, ali više nije mogla nazrijeti vrh ulaza. Oprezno je s ramena skinula automatsku pušku i pružila je Mulderu. Zatim je izvukla svoj pištolj.

Bez riječi, Mulder je kliznuo između dvije liane u mračnu pećinu. Scully je pošla za njim, osjetivši kako se zrak u trenutku promijenio. Temperatura je pala za najmanje deset stupnjeva, a vlaga porasla, tako da su Scullynim leđima protrljali žmarci. Vlažan i pljesniv vonj uvukao joj se u nosnice; pokušavala je ne zakašljati. Znala je da postoji opasnost od udisanja otrovnih plinova - ugljičnog monoksida, metana, čak i cijanidnih para što su nastajale prirodnim raspadanjem. Ipak, nadala se da veliki otvor propušta dovoljno zraka te da u pećini ima dovoljno kisika.

Iza ulaza pećina se širila u ovalnu dvoranu, veličinom gotovo jednaku laboratoriju ispod crkve. Iz crvenog, blatnog poda mjestimice su izranjali veliki stalagmiti, s kojih su blistali komadići kristala. Neki su bili visoki gotovo pet metara - tisućama i milijunima godina stari. Svod je skrivala tama, ali je Scully uspijevala nazrijeti vrškove jednako velikih stalaktita koji su s njega visjeli poput tupih očnjaka. Točno na drugom kraju vidio se još jedan otvor koji je vodio dublje u planinu. Na kamenom je podu titralo žućkasto svjetlo, dopirući iza drugog ulaza. Scully nije bila sigurna - ipak svjetlo joj je izgledalo umjetno. Ipak, bilo je moguće da neki prirodni otvor usmjerava odbijeno svjetlo kroz špilju. Možda se Mjesec probio kroz oblake, a njegovo svjetlo prodrlo kroz otvore u obližnjim stijenama.

Mulder ju je dodirnuo po ramenu, pokazujući pored jednog većeg stalagmita prema čistini uz suprotni zid. Pogled joj je privukao treptaj odbijenog svjetla; ostala je bez daha. Na rubu dvorane stajao je velik četvrtast predmet. Iz daljine joj se činilo daje načinjen od stakla.

Mulder je krenuo naprijed, automatsku pušku držao je u ruci. Scully je pošla za njim, zaobilazeći goleme stalagmite. Prišavši bliže odbljesku, ugledala je divovski stakleni spremnik koji se u visini struka pružao uza zid. Bio je najmanje tri i pol metra dug, metar i dvadeset širok. Niz gumenih cijevi izdizao se s njegovog dna, ne-stajući u otvorima izbušenima u živoj stijeni.

Scullv se zavrtjelo u glavi te je stala uz Muldera i zagledala se u spremnik. Bio je dopola napunjen prozirnom tekućinom čiji se snažan miris probio u Scullvne nosnice. Slan i poznat. Podsjetio ju je na tisuće sati koje je po laboratorijima provela tijekom studija, a i poslije.

“Ringerova otopina”, tiho je rekla. “Biokemijska otopina koja organske stanice održava na životu. Kulture tkiva, bakterije...”

“Preparati za transplantaciju?” upitao je Mulder.

Slegnula je ramenima. Ugledavši spremnik, ostala je potpuno zatečena. Sad više nije bilo sumnje - golema planina bila je poprište nekakvih medicinskih istraživanja. Dug put iz New "Vbrka vodio je do ovog mjesta u tajlandskim planinama - vodili su ih jedan religijski kult i drevna bajka. Scullv je samu sebe podsjetila - iza svega toga ipak se krije logika. Mit o Žderaču Koža bio je samo pokriće, veoma slično epidemiji encefalitisa. “Moguće je da su sintetsku kožu držali u njemu.”

“A možda i kućnog ljubimca”, dobacio je Mulder, ispruživši ruku i dodirnuvši tekućinu u spremniku. Povukao je ruku i otersao kapljice na zemlju. Zatim se uputio prema drugom otvoru. Scullv je krenula za njim, živci su joj bili na rubu. Dok su se primicali žućkastom svjetlu, neprirodni, gotovo mehanički zvuči doprli su joj do ušiju. Jasno je razabirala ritmičko pumpanje respiratora, pomiješano sa šištanjem infuzora i pijukanjem računala. Stigavši do ulaza, mahnuvši rukom upozorila je Muldera; prignuvši se, svaki je krenuo svojom stranom.

Unutarnja dvorana bila je najmanje četiri puta veća od vanjske - golema, prirodne kupole, velika gotovo poput nogometnog igrališta. Bila je to najveća podzemna špilja koju je Scullv ikad vidjela. Meko žuto svjetlo slijevalo se iz dvadesetak velikih reflektora koji su visjeli s čeličnih stalaka, postavljenih uza zidove. A samo nekoliko koraka pred njom, protežući se do kuda joj je pogled dopirao - redovi i redovi praznih kromiranih bolničkih postelja. Izgledalo je kao da se protežu u beskraj, od jednog do drugog kraja pećine.

“Nema ih ovdje”, tiho je rekao Mulder, polagano prolazeći među ležajevima. “Svi su prazni...”

Zastao je usred rečenice. Pokazao je pred sebe. Tamo je stajala skupina ležajeva - dvadesetak ili tridesetak - odvojeni od kromiranog beskraja, postavljenih pokraj drugog kraja pećine. Sve izdvojene ležajeve pokrivali su mliječnobijeli baloni s kisikom.

Mulder je požurio naprijed, Scullv ga je slijedila nekoliko koraka iza. Stigavši do prvog balona, usporilis. Na uzglavlju u polukrugu stajali su razni uređaji; Scullv je prepoznala respiratore i srčane monitore - ali su joj neki drugi uređaji bili nepoznati; bilo je tamo i bezbroj infuzijskih uređaja pričvršćenih za posude s neprepoznatljivim kemikalijama. Iz uređaja su izvirale cijevi, spajale se s ventilima pričvršćenima izravno za plastične balone.

Scullv je slijedila Muldera kroz labirint bijelih balona; brojila ih je u hodu. Točno je procijenila - izbrojila je dvadeset pet natrikvenih ležajeva. Duboko je udahnula i prišla najbližem balonu. Čula je ritmično pumpanje kisika u cijevima - tako je unutrašnjost ostajala nedinuta i sterilna. Pregledala je vanjsku stranu balona - i pronašla trokutaste krilo koje je na mjestu držao čelični zatvarač. Zazvala je Muldera, i oprezno podigla krilo. “Moj Bože”, prošaptala je, pogledavši kroz tanko prozirno plastično okno. Ugledala je stravično ispečeno lice i gornji dio trupa. Na njima nije bilo gotovo ni komadića kože, a na mnogim se mjestima između mišića jasno vidjela gola kost. Pacijent je bio crveno-bijelo--crna hrpa, djelomično pougljenjen; nazirala mu se potkožna mast, te vene i arterije koje su pulsirale u sterilnom zraku. Oba oka bila su mu spaljena - prazne duplje su zjapile, a usta su mu bila širom otvorena - nije imao nijednog zuba.

Ipak, nekim čudom, kao daje bio živ. Scullv je zamijetila mehaničko podizanje i spuštanje prsnog koša.

Promatrala je kako mu krv struji žilama. Na neki način - živ. Iako više organski stroj nego ljudsko biće. Krv kola, pluća rade, ali moždane funkcije? Dvojbeno, ako ne i potpuno nemoguće.

“I ovaj je u istom stanju”, javio se Mulder, stojeći metar dalje. Rastvorio je krilo na drugom balonu. Scullv ga je promatrala dok je išao od balona do balona, pažljivo otvarajući zatvarače. “Dvadesetpetorica, svi u sličnom stanju. Preostalih dvije tisuće mora da su premjestili, možda u neka druga spremišta.”

Scullv je pogled skrenuo prema uređajima na uzglavlju. Osluškiivala je glazbu aparata za održavanje života. “Ne znamo jesu li ta dvadesetpetorica na popisu. A i nisam sigurna da ih se na bilo koji način može identificirati. Nemaju otiske, nemaju zube.”

Mulder je zastao pokraj jednog ležaja. Pogledao je dolje, a zatim otišao do sljedećega. “Nijedan nema zube - upravo iz tog razloga. Ipak, osobno nimalo ne sumnjam. Ovo su Paladinovi zamorci. A i ostali su tu negdje. Čekaju sljedeću fazu.”

Scullv se odvojila od ležaja i krenula za Mulderom kroz dvoranu. Razmišljala je o muškarcu koji ju je napao u hotelu. Je li i on jednom bio poput ovih, biljka bez kože koju cijevi održavaju na životu? Činilo joj se nemogućim. Promjene kod Perrva Stantona - snimke s MRI-ja koje je pregledala u podrumu crkve - takve je promjene mogla pojmiti. Kemijski spojevi utječu na strukturu mozga, neurotransmiteri određuju ponašanje, sintetska koža kao način prijenosa. Ali Mulder je iznio potpuno drugačiju ideju. Uskrsavanje mrtvih.

“Ne”, konačno je rekla. “Ove opekotine ne mogu zacijeliti. U tom stupnju, nemoguće. Medicina nije magija.” Mulder ju je naglo zgrabio za ruku i povukao u stranu. Zagrcnula se, zamalo je izgubila tlo pod nogama. Mulder je pokazivao ravno ispred sebe. Do stražnjeg zida goleme dvorane dijelilo ih je samo dvadesetak metara. Tamo su stajala dvokrilna vrata, ugrađena izravno u živu stijenu, a najednom se krilu, u visini struka, nalazilo okno za promatranje, gotovo metar u promjeru. Kroz okno je dopiralo snažno svjetlo; Scully je s druge strane nazirala kretnje.

237”Tamo”, prošaptao je Mulder, pokazujući na dva velika stroja dva metra od vrata. Scully je prepoznala autoklave - velike parne sterilizatore, veličine manjeg ormara, s vratima od prozirnog pleksiglasa. Najednom su vrata bila otvorena; digitalni pokazivači svijetlili su crveno - bio je postavljen na automatsko rukovanje i pripravan za uporabu. Drugi je izgledao kao da su ga koristili nedugo prije; Scully je na unutrašnjoj strani stakla vidjela tragove pregrijane pare, a iznutra su blistali pladnjevi sa špricama i skalpelima.

Skutrla se uz Muldera iza drugog autoklava, pokušavala je istegnuti vrat kako bi što bolje vidjela kroz okno za promatranje.

“Nalikuje operacionoj sali”, tiho je rekla.

“Sala, to je prava riječ”, odvratio je Mulder. “Vidiš li kamere?”

Scully je kimnula. Iz svog je kuta vidjela najmanje tri videokamere na tronošcima, usmjerene prema povišenom operacionom stolu s druge strane prozora. Visok i mršav muškarac u kirurškoj odjeći govorio je nešto u jednu od njih; lice mu je skrivala bijela sterilna maska. Drugi - krupan, četvrtast, u sličnoj odjeći - stajao je odmah do operacionog stola. U rukama je držao veliki plastični hladnjak, djelomično otvoren.

“Julian Kyle”, javila se Scully, otkočivši svoj Smith & Wesson. Nije znala kakav će operativni zahvat izvesti u susjednoj prostoriji; bila je pripravna da izvede uhićenja. U špilji su na aparatima za održavanje života ležala dvadesetpetorica pacijenata. To je sigurno smatrala dopoljnim razlogom. “Sto misliš, što će im kamere?”

“Imaju satelitsku vezu”, odgovorio je Mulder. Prsti su mu se stegnuli oko automatske puške. I on se pripremao za sukob. “Čuo sam kako o tome pričaju prije nego što sam se onesvijestio. Prikazuju zahvat - vjerojatno zainteresiranim kupcima.”

“Radnici iz kućne radinosti?” upitala je Scully. Još uvijek je sve to smatrala neuvjerljivim. Nitko se ne bi toliko mučio zbog radnika bez uma. Uvježbani vojnici mogu lako potući ljude koji ne mogu misliti. Radnik koji ju je napao bio je savršen primjer. Nije bio sposoban odgovoriti na njezin neočekivani napad. Koliko bi stajala jedna vojska takvih radnika?

“Kao što sam već rekao”, odgovorio je Mulder, “radnici su samo prva faza. Usavršili su postupak- a sljedeća faza odvija se u onoj prostoriji.”

Mulderov šapat prerastao je u gnjevno siktanje. Njegove je objektivnosti već odavno nestalo. Promatrajući dvadeset pet bijelih balona skupljenih na hrpu u toj dvorani, nalik bijelim kapima na bijesnom oceanu, Scully je osjetila kako se koleba i njezina vlastita objektivnost. Htjela je saznati odgovore jednako kao i njezin partner. Kimnula je, a Mulder je kliznuo naprijed. Pratila ga je u koraku, pogled je prikovala za dvokrilna vrata. Još samo nekoliko sekundi i sve će biti gotovo. Quo Tienovo lice u trenutku je problijedilo kad je spazio dva agenta koji su se kriomice izvukli iza autoklava. Stajao je sedam metara od njih, u mračnom ulazu u drugi hodnik koji je vodio iz glavne dvorane. Nije mogao vjerovati onome stoje vidio. Agent, Fox Mulder, čije je meso Tien zamalo okusio - nekako je izbjegao posljedice transplantacije. Sad su on i njegova partnerica zašli ovamo - u Tienovo igralište - i trebalo im je samo nekoliko sekundi da unište sve.

Iznenadenje mu se brzo pretvorilo u bijes. Ovo je njegov dom. Sama nazočnost agenata okaljala gaje. Ovaj put mu ujak Julian neće stati na put.

Kliznuo je naprijed, šake je izvukao iz dugih rukava. Upravo se vratio osiguravši posljednjeg radnika iz prve faze; u lijevoj je ruci držao maleni pištolj za omamljivanje koji je postao obvezatan dio opreme nakon one sramote s radnikom u NewY3rku. Bolje ubiti radnika nego mu dopustiti da pobjegne. Desnom je stegnuo dršku ravne britve. Dva su agenta bila teško naoružana - samo, Tien je vladao britvom, a omamljivač će biti sasvim dovoljan.

U ušima mu je vrištala glad dok im se brzo približavao.

240

27.

Scullyje krajičkom oka opazila brzu kretnju, te je trgnu-la glavu u stranu. Mršavi mladić trčao je prema njima, vitko mu se tijelo nevjerojatnom spretnošću provlačilo između balona. Lice mu je bilo maska bijesa i nasilja; oči su mu se stisnule i postale dvije crne točke. Više je nalikovao zmiji nego čovjeku; ruke je uzdigao poput ot-rovnih zuba. Pod žutim je svjetlom spazila bljesak oštrog sječiva britve, a zatim i omamljivač - uperen ravno u nju. Nije imala vremena naciljati svojim pištoljem, nije stigla niti vrisnuti. Umjesto toga, učinila je jedino što joj je palo na pamet. Zgrabila je Mulderovo rame.

Električni ju je udar pogodio u bok; u ušima joj je odjeknulo zaglušujuće pucketanje. Tijelo joj je poskočilo nekoliko centimetara iznad tla, mišići su se zgrčili i odbacili je ravno u Muldera. Stresao se od njezinog dodira kad je polovica naboja projurila njegovim tijelom. Automatska puška ispala mu je iz ruke i otkotrljala se pod nedaleki ležaj. Oboje su udarili o kameni zid, samo nekoliko centimetara od dvokrilnih vrata. Scullvje osjećala da joj koža gori; u glavi joj se vrtjelo, a crne su joj mrlje prolijetale vidnim poljem. Osjetila je kako se Mulder zakotrljao ispod nje, i puzeći pokušao doći do puške. Obraz joj je dodirnuo pod, a pred očima joj se čitava dvorana počela razlijevati. Zatreptala je, boreći se ostati pri svijesti. Zgrabivši Muldera, izbjegla je puni udaromamljivača - istovremeno ga upozorivši tim dodirom. Ipak, ona sama djelomično je onesposobila oboje. Uspjela je podvući ruke pod sebe i podići lice s poda. Ugledala je Muldera nekoliko stopa od nje; ruke su mu bile nekoliko centimetara od puške. A zatim je spazila dugu i tamnu priliku koja se bacila na njega; kao da je oživjela neka sjena. Sjena je odvela Muldera dalje od puške i okrenula ga na leđa.

Scullvje zatresla glavom, vid joj se bistrio. Sjena je dobila i treću dimenziju. Bio je to mladić, zgrabio je Muldera oko pasa, a britvu je podigao iznad njegovog lica. Isuse. Scullv je stisnula zube i bacila se prema njima. Udarila je mladića u leđa, svojom ga težinom zbacivši s Muldera. Još nisu niti udarili o zemlju, a mladić se već oslobodio njezinog zahvata. Lijevo mu je nadla-nicom udario po čeljusti; otkotrljala se po podu, udarivši u polukružno postavljene uređaje. Osjetila je krv, i oštru bol istegnuto mišića koja joj je parala desni bok. Ležala je pokraj nogu jednog od zauzetih ležajeva, zagledavši se u bijeli balon s kisikom. Jedna su se kolica srušila na nju; a srčani je monitor ležao razbijen pored njezinog ramena. Iz uređaja se otkinula duga plastična cijev, a scullvje ugledala oštru čeličnu žicu koja je stršila iz njezinog kraja. Bio je to trohar, kojim se u pacijenta uvodio pomoćni srčani balon. Osjetila je olakšanje shvativši da uređaj nije bio priključen na opečenu žrtvu u balonu, daje bio samo za slučaj krize. Tad joj se pogled prilijepio za trohar. Šuplja čelična žica bila je duga dvadeset centimetara, s nevjerovatno oštrim vrhom.

Zgrabila je trohar, istrgnuvši ga iz plastične cijevi. Dok se pokušavala pridići, oštra bol u nozi tjerala joj je suze na oči. Ispljunula je krv, i pogledom potražila Muldera i mladića.

Spazila ih je ispred dva autoklava; Mulder je klečao, šakama je zgrabio mladićeve zglavke. Iz Mulderovog rasječenog obraza tekla je krv; iz dubokog reza na lijevoj ruci doslovno je liptalo. Mladić je očito bio u prednosti. Krvava oštrica britve nezaustavljivo se primicala Mulderovom grlu. Mladićevo je lice bilo savršeno mirno; poput površine jezera prije oluje. Kutovi usana podigli su mu se; čudan, erotičan osmijeh.

Scullvje čvrsto zgrabila trohar i potrčala. Mladić je u posljednjem trenutku skrenuo pogled; oči su mu se raširile. Pokušao se izmaknuti, ali ga je Mulder čvrsto zgrabio za zglavke, ograničivši mu kretanje. Trohar gaje zahvatio po ramenu i zabio se, prodirući duboko u mišić, teško ga ranivši. Gejzir svjetle krvi poprskao je Muldera po licu; on je izmaknuo. Mladić se teško pridigao - oči su mu bile potpuno divlje. Zateturao je unastraške, nemoćno mašući britvom po zraku; lice mu je blijedilo dok mu je krv šikljala iz duboke rane na ramenu. Noge su mu se zapetljale, te je tresnuo ravno u otvoreni autoklav. Težina je zanjihala stroj unatrag, te su se vrata čvrsto zatvorila.

Začuo se metalni škljocaj za kojim je uslijedio niz glasnih piskova. Scullv se želudac pretvorio u čvor kad je shvatila da se uređaj automatski pokreće. Bacila se prema kontrolnoj ploči, ali je bilo prekasno. Užasnuta je promatrala kako mladićevo tijelo udara u prozirna vrata, kako mu se koljena trzaju. Odjednom je stroj zaglušujuće zasiktao. Stupovi pregrijane pare izletjeli su iz desetak mlaznica za sterilizaciju, sa sve četiri strane pogodivši mladića. Koža mu je u trenutku otpala s tijela, otkidajući se u dugim, krvavim trakama. Za manje od sekunde od njega je ostao samo kostur obavijen bijelom parom.

Scullv je sve to zapanjeno promatrala; nije mogla odvratiti pogled. Mulder se pridigao na noge, rukom je pritiskao ranu na lijevoj nadlaktici. "Karma", samo je rekao. "Dvije tisuće stupnjeva čiste karme." Scullv gaje pogledala. Iz rane na obrazu krv mu je curila po licu. Nju su boljela usta, primijetila je da joj se klima jedan od donjih zubi. "To je bio Paladinov sin?"

Prije nego što je Mulder uspio odgovoriti, iza leđa su začuli kako se otvaraju vrata. Scullv se okrenula, i na pragu spazila Juliana Kylea koji ih je promatrao. U rukama je držao plastični hladnjak; izgledao je potpuno zatečen.

"Ne mičite se", zavikao je Mulder, ali je Kyle već trčao preko dvorane. Mulder nije mario za njega, već se uputio prema dvokrilnim vratima. Onaj drugi vjerovatno je još uvijek bio u operacionoj dvorani. "Scullv, ne daj mu da pobjegne! On ima kožu!"

Scullv je pomislila da bi trebala pronaći pištolj, ali je shvatila da nema vremena za pretraživanje dvorane. Kyle se već približio pomoćnom tunelu, onom iz kojeg je izašao mladić. Potrčala je za njim, ne mareći za bol u nozi. Začula je kako Mulder udara u vrata iza nje; znala je da ni on nema oružje.

Pitala se kako će se izvući samo uz pomoć karme.

Mulder je ramenom otvorio dvokrilna vrata i uletio u snažno svjetlo. Čizmama je strugao po podu jedva izbjegavši kameru na tronošću. Povišeni operacioni stol bio je tri metra dalje, okruživala gaje kirurška oprema. Pored uzglavlja stajale su boce s anestetikom, odmah pored respiratora i dvije velike boce s kisikom. S druge strane stola Mulder je prepoznao zglobnu ruku i valjkasto podnožje visokonaponskog laserskog skalpela, sličnog onome kojeg je vidio tijekom uklanjanja tetovaže u bolnici Jamaica. Pokraj lasera stajao je defibrilator, pokraj njega srčani monitor. Po svijetlozelenom zaslonu jurile su planine; divljanje prenadraženog srca. Svaki vrh odašiljao je visoki ton koji se odbijao od zidova.

Plavooki muškarac u kirurškoj odjeći stajao je skamenjen pokraj monitora; u ruci je držao nazubljeni čelični skalpel. Tri videokamere stajale su mu iza ramena, okrenute prema stolu; Mulder je primijetio beskrajno more kablova koji su iz kamera vodili do velikog odašiljača, uključenoga u generator koji je stajao pokraj zida.

Kamere su tiho šuštale - nijema simfonija nevidljivih uređaja.

“Oprostite što prekidam predstavu”, rekao je Mulder, stojeći zadihan na pragu.

Plavooki je ostao nepomičan; lice mu je bilo neprirodno spokojno. Nježno je spustio skalpel. Pogled mu 245je skrenuo na pacijenta koji je pred njim ležao na stolu. Mulder je pratio njegove oči.

Bilo je sasvim jasno da je još radio na pacijentu. Njegova gola prsa činila su dva potpuno različita dijela - abdomen su mu prekrivale teške opekotine; mješavina crnoga, bijeloga i rubinsko crvenoga. Gornji dio prsnog koša, ramena, vrat i lice bili su pažljivo obnovljeni. Nova, žućkasta koža, bila je čvrsto nategnuta preko njegovih mišića i kosti; davala mu je žućkast sjaj. Na rubovima svih svježe presađenih dijelova Mulder je primijetio malene spajalice - a oko njih, malene mrlje crvenoga praha. Prašina - antibakterijska tvar koja je prva njihovu istragu povezala s Fibrolom, a zatim i s Emileom Paladinom.

Pod novom je kožom bolesnikovo lice izgledalo neprirodno glatko; crte lica bile su ledeno mirne pod maskom za anesteziju. Oči su mu bile širom otvorene; bile su isto onako prodorno modre, kao i oči kirurga koji je stajao pokraj njega.

Mulder je sa zaprepaštenjem shvatio daje prepoznao bolesnikovo lice. Andreiv Paladin. Pronašao je brata pustinjaka. Ponovno je pogledao maskiranog kirurga. Plavooki je polagano prišao jednoj kameri iza svojih leđa i okrenuo prekidač. Kamere su prestale zujati. “Remetite složen zahvat. Ovaj bi čovjek mogao umrijeti zbog vas.”

Glas je bio mek, gotovo melodičan; u njemu je odjekivala samouvjerenost. Mulderova ga pojava nije nimalo smela.

“Taj je čovjek trebao umrijeti već davno”, odgovorio je Mulder, polagano zaobilazeći operacioni stol; pogled mu se priljepio za skalpel. Još je uvijek osjećao kako mu topla krv niz čeljust curi za vrat, prljajući prednjicu njegove kamuflažne košulje. Ozlijeđena lijeva ruka beskorisno mu se objesila. “U pokrajnjoj sobi leži još dvadeset pet ljudi, istih kao i on. A još postoji oko dvije tisuće, skrivenih negdje, i trpi taj isti, strašni usud. Izmučene duše, odvojene od svojih obitelji više od dvadeset pet godina.”

Plavooki se udaljio od stola; skalpel je znalački držao u ruci. “Ti ljudi žive mojom zaslugom. Moja će im koža dati drugu priliku - spas od muka.”

Mulder je odmahnuo glavom, osjećajući sve veći bijes. “Mislite reći da ćete ih pretvoriti u robove, u radnike?” Kad je Mulder zaobišao ugao stola, plavooki je uzmaknuo između dva spremnika s kisikom.

“Ne”, nastavio je Mulder, čijem je glasu gnjev davao oštar prizvuk. “To je samo prva faza. Nesposobni za razmišljanje - poslušni, tupi sluge koji izvršavaju vaše naredbe. Ali, sljedeća faza - ona je daleko naprednija, zar ne? Neizmjerno vrednija.”

“To nadilazi vaše shvaćanje”, rekao je plavooki; zvučao je nezainteresirano, gotovo hladno. “Vi ne možete ni početi to razumijevati.”

Mulder je osjetio kako mu gnjev jača. “Znam da ste te ljude dvadeset pet godina održavali na životu. Medicinski, to se čini nemogućim. Dakle, mora daje sama koža, ili kemikalije u njoj, omogućila tu dugovječnost. Iskristili ste kožu da preobrazite te ljude - da ih pripremite. Za ovu demonstraciju.”

Mulder je zašutio i zagledao se u pacijenta na ležaju. Zatim je pogledao prema kamerama, a potom odašiljač pokraj zida. Pretpostavljao je da ga optički kabel povezuje sa satelitskim tanjurom negdje visoko u planinama. “Vojnici - inteligentni, neranjivi vojnici. To pokušavate stvoriti, zar ne? I namjeravate ih prodati, kome, vojsci? Neko drugoj državi? Tko promatra snimku?”

Liječnikovo se lice napelo kad je lijevom rukom brzo posegnuo u džep kute. Iz njega je izvukao malokalibarski pištolj. Mulderu su se stegnula prsa, uzmaknuo je.

mHladan sjaj u kirurgovim očima plašio gaje gotovo jednako kao i pištolj.

“Dostaje”, tiho je rekao kirurg.

To nije bila izjava - bila je to zapovijed. Promatrajući kirurgovo lice, snagu njegovog pogleda, Mulder je tog trenutka shvatio - Paladin nije bio nimalo nalik Ju-lianu Kyleu. Možda je i nosio zelenu odoru - ali nikad nije pripadao vojsci. Bio je arogantan, egocentričan, nametljiv - nikako čovjek koji bi se pokoravao naredbama.

Njegova je motivacija dolazila iz njegove nutrine, njegove vlastite opsjednutosti, njegovog nezasitnog ega. Mulder je pogled skrenuo prema kamerama, zatim prema stolu - i shvatio da sve to uopće nema smisla.

“Novac uopće nije u pitanju”, rekao je. “Ljudi koji vas financiraju vjerojatno misle da jurite za novcem - ali to nije točno. Vi lovite nešto drugo. Nešto neizmjerljivo moćnije od novca.”

Pomislio je na dvadeset pet žrtava u golemoj dvorani; dvadeset pet godina održavali su ih na životu. Zatim je pomislio na radnike prvog stupnja - ljude koji su trebali umrijeti još tijekom Vijetnamskog rata, koji su izgledali jednako mladoliki kao onog dana kad su bili ranjeni. Shvatio je da su i on i Scully, od samog početka previdjeli bit.

“Besmrtnost”, prošaptao je, a oči su mu se raširile. “Neranjivi vojnici su samo početak. Koža ne stari. Bez-vremena je. Besmrtna... poput samog Žderača Koža. Za tim tragate, nije li tako? Besmrtnost...”

U trenutku kad je pištolj opalio, Mulder se bacio ulijevo. Osjetio je kako mu je nešto udarilo u desno rame, i oborilo ga s nogu. Udario je o pod, zakotrljavši se najbrže stoje njegovo ranjeno tijelo bilo u stanju. Sljedeće zrno udarilo je o pod pokraj njegovih nogu, podigavši stup kamene prašine. Mulder je otpuzao na drugu stranu; u glavi mu je zvonilo dok se podvlačio ispod

podignutog stola. Nije mogao odrediti koliko je teško ranjen, ali mu se tupa bol širila ramenom, spajajući se s boli rasječene lijeve ruke. Čuo je kako plavooki zaobilazi stol i približava mu se; otpuzao je u suprotnom pravcu, pokušavajući suzbiti sve jaču paniku. Potpuno je pogrešno procijenio situaciju. Dopustio je da ga adrenalin potjera bezglavo naprijed. Nije računao na samouvjerenost čovjeka koji je mit pretvorio u čudo. Čovjek koji je čitav životni vijek proveo tragajući za načinom kojim će pobijediti smrt.

“Dvije tisuće obnovljivih izvora besmrtnosti”, tiho je rekao Mulder. “A među njima i vaš vlastiti brat.”

Začuo je glasan kašalj, ramena su mu zadrhtala. Čitavo je vrijeme bio u pravu. Emile Paladin bio je čovjek iza kirurške maske. Mulder se naslonio na operacioni stol; bol prostrijelne rane crpila mu je snagu. Paladino-va oholost bila je zapanjujuća - njegova postignuća zadivila su ga. Dvije tisuće neranjivih vojnika, od kojih je svaki obnovljiv izvor kože za preobražaj. Prezentacija -vjerojatno i prodaja proizvoda - neznanim silama unutar Ministarstva obrane; ljudima koji su sve dosad novčano podupirali Paladina. Igrajući se samom ljudskom vrstom, pokus s evolucijom - bilo je to svetogrđe. Samo, Mulder nije mogao ništa. Osjetio je kako mu glava pada na prsa - a tada je spazio zaobljenu pedalu samo nekoliko centimetara od njegove desne noge. Pedala je bila pričvršćena na valjkasto postolje; shvatio je da leži metar udaljen od laserskog skalpela.

Srce mu je snažno zakucalo; adrenalin mu je razbudio tijelo. Čuo je kako Paladin kruži oko uzglavlja stola. Sklopio je oči i zamislio njegov položaj. Zamislio je zglobnu ruku s laserom, okrenutu malo uvis. Stisnuo je zube, napeo bolne mišiće, prisilio tijelo da se zgrči. Brojao je sekunde i slušao kako mu se koraci primiču... sve bliže, i bliže, i bliže...

249U tom je trenutku iskočio ispod stola i potpuno se uspravio. Paladin je, zatečen uzmaknuo i počeo podizati pištolj. Prije nego stoje uspio pritisnuti okidač, Mulder je desnim dlanom udario po čeličnoj ruci. Mehanička je ruka poskočila na svojim oprugama, brzo se okrećući od postolja. U istom je trenutku Mulder punom težinom pritisnuo kontrolnu pedal; začulo se glasno električno pucketanje, poput pucanja kožnog remena. Točka crvenog svjetla za navođenje bljesnula je samo nekoliko centimetara od kirurgovog ramena. Mulder je raskolačio oči shvativši da se točka zaustavila upravo na gumenoj brtvi, na vrhu velikog spremnika s kisikom, pokraj uzglavlja operacionog stola. Isuse, pomislio je. Još jedna pogrešna procjena. Taj je trenutak ostao zamrznut u vremenu - a za njim je uslijedio zasljepljujući bljesak bjeline.

Muldera je eksplozija spremnika odbacila unatrag. Nepodnošljiva vrelina dodirnula mu je lice kad je plamena kugla izbila iz točke erupcije, istog trena progutavši Paladina. Vatrema se lopta nastavila širiti, progutala je operacioni stol i dodirnula spremnike s anestetičkim plinom. Mulder se bacio u zid, rukama zaštitivši glavu kad je i druga eksplozija potresla operacionu dvoranu. Zrakom su poletjeli komadi metala, kamene krhotine i čelik, lomeći zidove i vrata. Nešto gaje udarilo u želudac, istjeravši mu zrak iz pluća. Presavio se, dahtao, a vrelina mu je palila kosu na zatiljku.

U sljedećem je trenutku nestala, kad je sagorio sav kisik. Mulder se podigao, zagledao se u razorenu prostoriju. Uza zidove ležali su razbijeni uređaji, većina ih je bila spaljena do neprepoznatljivosti. Kamere su ležale po kutevima, a leće su im se rastopile i sad ležale po podu kao barice kristala. Operacioni se stol rascijepio po sredini - a od Andrewa Paladina ostala je samo pocrnjela smežurana prilika. U plućima mu se sigurno zapalio anestetički plin, spalivši ga iznutra.

Zateturao je, pogledom tražeći čovjeka koji je sve to započeo. Prekoračio je zadimljene ostatke srčanog monitora, zajaukavši kad je taj pokret pojačao bol u ramenu. Još uvijek idući naprijed, raskopčao je košulju i tkninu nježno odvojio od rane. Osjetio je olakšanje promatrajući krv; zrno mu je samo probilo kožu, promašivši mišiće i kosti. Ponovno se zagledao u pod - i tada skamenio dok mu je srce divljački lupalo.

“Muldere?” začuo je s ulaza u uništenu dvoranu. “Moj Bože. Dobro, što se ovdje dogodilo?”

Mulder je podigao pogled. Scullyje oprezno dodirivala spaljeni rub stola. Na donjoj usni skorila joj se krv, a crvena kosa bila je slijepljena od znoja. “Stoje Kvilleom? I hladnjakom s kožom?” Odmahnula je glavom.

“Pobjegao je. Tuneli kilometrima vode duboko u planinu. Potraga bi trajala danima. Moramo se vratiti u Alkut i javiti Washingtonu; zatim pozvati Van Eppsa i vojsku.”

“Vojsku”, ponovio je Mulder. Bacio je pogled na uništene kamere. Unatoč užasu kojem je maločas bio nazočan, usne su mu se, sasvim nesvjesno, razvukle u ironičan smiješak. “Vojska nam možda i neće previše pomoći.” Scullyje samo slegnula. To nije prvi put daje Mulder izjavio nešto takvo. Mulder je uzdahnuo, zlovolja i umor bubnjali su u njegovoj nutrini. Zaključili su slučaj - s neznatno više dokaza nego što su imali na početku. Znao je da će, unatoč popisu, biti gotovo nemoguće identificirati dvadesetpetoricu vojnika. A dok se vojska dovučemo, vjerojatno više neće ostati ni traga od 130 radnika prve faze, kao i nikakvih dokaza o postojanju dvije tisuće opečenih žrtava. Bez Kvillea i radnika nije bilo nijednog dokaza o postojanju Paladinove čudotvorne kože - kao nijednog dokaza njezinog izvora.

Činilo mu se daje Scully došla do istog zaključka. Oprezno je ušla u dvoranu, a zatim pogledala ranu na 251Mulderovom ramenu. U mnogim je prilikama bila prvo liječnik, a tek nakon toga federalni agent. “Nikad nećemo saznati istinu o Paladinovoj sintetskoj koži. Ipak, okončali smo njegove pokuse.”

Mulder se pitao je li to istina. Kyle je pobjegao odnoseći sintetsku kožu. A preostalih dvije tisuće zamora-ca još je uvijek ležalo negdje u okolini. Postojala je mogućnost da nastavi istraživanja. Ipak, Julian Kyle nije Emile Paladin. To nije njegov pokus - kao ni njegova opsesija.

Uzdahnuo je, puštajući da Scully svojim znalačkim prstima pregleda njegovo ogoljeno rame. “Još jedan slučaj bez zaključka. Scully, nemamo nijednog čvrstog dokaza kojeg bismo mogli uzeti sa sobom.”

Scully je završila pregled i odmaknula se, promatrajući ga kako zakapča košulju. “Zapravo, vraćajući se ovamo, pronašla sam nešto. Samo, nisam sigurna što bi to moglo biti.”

Mulder ju je pogledao u oči. U njima se naziralo nešto, nešto duboko ispod zelenila. Nešto ju je smetalo. Mulder je osjetio kako mu umor kopni iz tijela.

“Pokaži mi.”

Dvadeset minuta kasnije, Mulder je stajao pored Scully u maloj udubini nedaleko središta mreže tunela; zagledao se u dva predmeta učvršćena u kameni zid. Osjetio je kako mu srce udara.

Na posljertku je Scully prekinula šutnju. “Mogu smisliti hrpu uvjerljivih objašnjenja.”

Mulder nije odgovorio. Nisu mu trebala nikakva objašnjenja. Scully je sve mogla razbiti do molekularne razine, ispitivati pod elektronskim mikroskopom, natapati u kiselini ili vagati na atomskoj vagi. Mogla je nalaze izložiti svim mogućim spravama za mučenje u njezinom znanstvenom arsenalu - a sve bi opet ostalo isto.

252

Za Muldera su ta dva predmeta sami za sebe bili objašnjenje. Njihovo značenje bilo je zastrašujuće, neočekivano, i jasno, poput njihova izgleda.

Protrnuo je, a zatim se lagano okrenuo. Scullyje ostala stajati, s nemirom promatrajući par zakrivljenih, poput britve oštih kljova.²⁹

Scully se naslonila na žičanu ogradu i sklopila oči. Čak je i kroz kapke nazirala svjetiljke; karavan modrih i crvenih bljeskova - božično drvece prevrnuo na bok, što se protezalo više od pedeset metara iza ruba ograđene piste. Iako su sirene mirovale zbog noćnog vremena i blizine glavnog terminala međunarodnog aerodroma Dulles, noć su ispunjavali zvukovi - grmljavina dizel-skih motora vozila Hitne pomoći, povici bolničara, škripanje čeličnih nosila na pločniku.

“Kao da promatram nekakav sablasni karneval”, primijetio je Mulder, nekoliko koraka dalje. I on se naslonio na ogradu; povezana ruka visila mu je, imobilizirana, na prsima. Porezotinu od britve pokrili su s dva sloja gaze, a na lijevoj podlaktici isticao se veliki flaster. Ispod očiju isticali su se tamni podočnjaci. Obješana ramena otkrivala su učinke dvadeset sati leta i desetsatnog izvješća koje je podnio u FBI-jevom stožeru. “Gledano odavde, čini se kao daje mnogo više vozila.”

Scully je otvorila oči, promatrajući kako se raznobojna svjetla ljeskaju na Mulderovim upalim obrazima.

Upitala se izgleda li jednako iscrpljeno. Čeljust ju je još uvijek boljela od Tienovog udarca, a umor joj je počeo mutiti vid. Tijekom leta nakratko je zadrijemala, ali je znala da će se od naporne istrage potpuno oporaviti tek za tjedan dana. Nedostatak odgovora na brojna pitanja

nije joj nimalo olakšavao stanje. Nažalost, nezaključen slučaj nije joj bio ništa nepoznato.

Nadlanicom je protrljala oči, bistreći vid. Sto metara dalje, na pisti, iza vozila, jedva je razaznavala obrise Boeinga 727. Desetak snažnih reflektora okruživalo je zaobljeni trup zrakoplova, osvjetljavajući vojne oznake na repu i krilima. I prednja i stražnja vrata bila su otvorena, a narančasta mehanička vitla stajala su pokraj otvora. Njih su okružili bolničari u svijetlomodrim vojnim odorama. Scully je promatrala kako vitlo kroz prednja vrata meko spušta dvojica nosila. Kad je dodirnilo zemlju, bolničari su prenijeli nosila do vozila. Zatim se vitlo podiglo natrag do otvora; spremno za nova nosila.

Skinner je procijenio da će im trebati samo dva sata da pacijente izvuku iz posebno prilagođenog zrakoplova.

Troškovi prijevoza dvadeset pet opečenih žrtava - i godine medicinske skrbi koje će uslijediti - pali su ravno na

trošak poreznih obveznika. Veteransku bolnicu u Marylandu već su opremili potrebnim sustavima za održavanje života, te za stalno zaposlili čitavu ekipu bolničara. Iskreno rečeno, Scully je vojska ugodno iznenadila svojom brzom reakcijom. Prve izviđačke postrojbe stigle su u Alkut samo nekoliko sati nakon telefonskog razgovora s Washingtonom; vodio ih je Ti-mothy Van Epps - tri voda marinaca brzo su pripremili sve za prijevoz. U međuvremenu je Skinner u Washingtonu sve pripremio, posluživši se Scully/nim i Mulderovim izvješćima kao vodičima za nadolazeće analize i nadzor nad stanjem. Šest sati kasnije, dvoje agenata bolničko je vozilo prebacilo do Bangkoka. Scully je inzistirala da s njima putuje ijedna opečena žrtva - kao daje time htjela uzvratiti Mulderovoj rastućoj paranoji izazvanoj brzim dolaskom vojske.

Dugo putovanje do Bangkoka omogućilo je Scully da osobno procijeni pacijentovo stanje. Nakon pomijeg pregleda, dugovječnost opečenih žrtava činila joj se više tragičnom, manje čudesnom. Kao što je i pretpostavljala, ranjenik je vegetirao; zakazali su mu svi organi, a na životu su ga održavali samo uređaji. Unatoč svim Mulderovim hipotezama, medicinski gledano nije postojala ni najmanja mogućnost da će se pacijent ikad oporaviti.

Ipak, Scully je pronašla dokaze daje u pacijentovu staničnu strukturu prodrle neka nepoznata kemikalija - neobična molekula na bazi ugljika, kakvu Scully nikad prije nije vidjela. Nepoznata kemikalija pokazala je dvi- je zapanjujuće sposobnosti - sposobnost ojačavanja staničnih stijenki, te zaustavljanje propadanja fibroblasta. Scully je mogla samo pretpostaviti daje i ta kemikalija još jedno otkriće, poput crvenog antibiotičkog praška. Prema Mulderovim tvrdnjama, taje kemikalija "pripremala" pacijente za Paladinove radikalne zahvate. Trebat će godine proučavanja da bi se u potpunosti utvrdilo što je točno.

U međuvremenu, vojska je razmatrala njezin i Mulderov zahtjev za potragom za preostalim dvije tisuće žrtava Vijetnamskog rata. Scully je pesimistično gledala mogućnost pokretanja tako velike operacije - uostalom, nije bilo nikakvih čvrstih dokaza da su ranjenici još uvijek živi, niti je bilo imalo nade da će ih se pronaći nakon toliko godina. Ipak, mogla je zamisliti tiha, diplomatska propitivanja koja kruže jugoistočnom Azijom, a možda i potragu širokih razmjera u planinskom području oko Alkuta.

Optimističnije je gledala napore koje su činili da, prema popisu ranjenika, identificiraju dvadeset pet pacijenata. Bez zubi i bilo kakvih znakova bit će teško - ali ne i nemoguće. Uzorke DNK usporedit će s uzorcima krvi uzetih od preživjelih članova obitelji žrtava, te će se identiteti potvrditi. Jedine prepreke bile su vrijeme i novac, a američka vojska nije oskudijevala ni u čemu od toga.

"Nije li ono Skinner?" prekinuo ju je Mulder, pokazujući svojom zdravom rukom. Scully je spazila visokog muškarca koji se izdvojio iz skupine policajaca pedeset metara od njih, odmah pokraj posljednjih bolničkih kola. Lako je prepoznala široka ramena i karakterističan hod direktorovog pomoćnika. Skinner je išao prema njima; u ruci je držao teški plastični podložak s papirima; Scully je prepoznala dosje kojeg su ona i Mulder pripremili tijekom leta do Washingtona.

"Možda je došlo do napretka u potrazi za Julianom Kveleom", rekla je nadajući se. Ona i Mulder odaslali su međunarodnu tjeralicu za odbjeglih znanstvenikom; njegov su opis dostavili Interpolu kao i CIA-inom uredu za jugoistočnu Aziju. Ipak, unatoč svim nadama, sumnjala je da će Kylea pronaći u bližoj budućnosti. Kyle je bivši vojnik, i svakako je posjedovao i sredstva i načine pomoću kojih se beskonačno dugo mogao skrivati u Aziji.

"Mislim da neću ostati bez daha", dobacio je Mulder, glasno izgovarajući Scullyne misli. "Prema izvješćima istražnih ekipa, nakon pretresa Fibrola, rekao bih daje Kyle već davno predvidio ovakvu mogućnost." Scully je uzdahnula, te se odmaknula od ograde i popravila hlače. Mulder je točno procijenio - nada da će pronaći Kylea bila je mala, ili nikakva, a s njom zajedno i bilo kakvi dokazi o povezanosti Paladinovog rada i tvrtke Fibrol International.

Tri FBI-jeve istražne ekipe stigle su u Fibrolovu Upravnu zgradu samo nekoliko sati nakon što su Scully i Mulder o svojim otkrićima izvjestili Skinnera. Agenti su pomno pretražili sve urede i laboratorije, prevrnuili su sve ormare sa spisima, razvalili sva računala tražeći dokaze. Nisu pronašli nikakve veze s Paladinom kao ni 25/s njegovim istraživanjima. Nisu pronašli ništa što bi optuživalo Fibrol ili Juliana Kylea; a nije bilo nikakvih pokazatelja daje itko u tvrtki znao za lažnu smrt Emilea Paladina, kao ni za njegov daljnji život. Fibrolov je Upravni odbor izdržao dvanaest sati izravnog ispitivanja - a nijedan član Uprave nije pokazao ni najmanje znakove varanja, kao ni saznanja o Kveleovom mogućem prebivalištu. Paladin i Kyle očito su radili sami. Čak i ako su im, kako je Mulder tvrdio, sredstva stizala iz Ministarstva obrane, pisani dokazi već su odavno nestali. Ipak, racija u Fibrolu nije bila potpuni gubitak vremena. Pretražujući Kveleov ured, ekipa je pronašla telefonski broj u zaključanoj ladici radnog stola. Broj su povezali sa stanom u Chelseau. U stanu nije nitko prebivao najmanje tjedan dana, ali su forenzičari pronašli veći broj uzoraka kože i kose u odvodima - uzorci su odgovarali onima uzetim iz špilje u podnožju See Dum Kaoa.

Prema prvim DNK testovima, stan je bio u vlasništvu Quo Tiena, sina Emilea Paladina. Dvadeset minuta nakon početka pretrage, ekipa je pronašla nešto zastrašujuće. Iza lažne pločice u kupaonici, otkrili su bočicu napunjenu prozirnom tekućinom, i dvije posebno načinjene šprice s iglama na oprugu. Scully je šprice

prepoznala čitajući članak o mikrokirurgiji u New England Journal of Medicine, igle su načinjene za interkapilarne ubode tijekom mikrokirurških zahvata. Saznavši to, nije se nimalo iznenadila kad su tekućinu identificirali kao rijedak uzorak virusa u pothlađenoj kemijskoj bazi. Istražna ekipa razriješila je zagonetku epidemije encefalitisa.

“Kyle je već odavno nestao”, nastavio je Mulder, a Scully se uputila prema pisti, namjeravajući se susresti sa Skinnerom na pola puta. “Paladinovu je kožu odnio sa sobom. Nama je ostalo dvadeset pet bezimernih vojnika, trag krvavih ubojstava, medicinski amnestiran Perry Stanton - i, naravno, par kljova. Sve u svemu, mislim da to nije nimalo loš kraj tri stoljeća starog mita.”

Scully je izbjegavala pogledati svog partnera. O tome su razgovarali već bezbroj puta. Kljove su prebacili u FBI-jev stožer, zajedno s dosjeom. Preliminarna molekularna ispitivanja određivala su njihovu starost na otprilike tristo godina - što, samo po sebi, nije rješavalo ništa. Slonovi i veprovi živjeli su u tom području, sada kao i prije tristo godina. Iako analizom DNK nisu uspjeli točno odrediti životinjsku vrstu, postojala je prilično velika vjerojatnost da kljove pripadaju nekoj podvrsti slona ili veptra, danas već izumrloj.

“Možda Skinner želi popričati upravo o tome”, na posljétku mu je odgovorila tihim glasom. Sad su bili na samo desetak metara od direktorovog pomoćnika koji im se brzo primicao. “Možda kljove želi pokloniti muzeju. Ili, još bolje, prodati ih i time pokriti troškove našeg izleta.”

“Radije bih ih pričvrstio na zid u svom uredu”, rekao je Mulder. “Sjećanje na naše romantično putovanje po jugoistočnoj Aziji. Scully, što kažeš? Svakome po jedna, može?”

“Zahvaljujem”, odvrtila mu je, a lice joj je otvrdnulo kad su se sastali sa Skinnerom na samom rubu piste, “ipak, mislim da tebi bolje pristaju.” U biblioteci

DOSJE-X

do sada su izašli sljedeći naslovi:

Elizabeth Hand: BORBA S BUDUĆNOSTI

Kevin Anderson: ANTITIJELO

Kevin Anderson: NULTA TOČKA

Kevin Anderson: RUŠEVINE

Charles Grant: ČUDOVIŠTA

Ove i druge knjige u izdanju VB.Z.-a

možete uz 20% popusta nabaviti u knjižarama VB.Z.-a u:

Zagreb, Tomićeva 2 (u veži) tel/faks: 01/483 1296

Rijeci, Dolac 7 tel.: 051/337 188; tel/faks: 051/334 749

Karlovcu, Radićeva 3 tel/faks: 047/ 615 973

ili kod nakladnika VB.Z.

10010 Zagreb, Goranska 12,

tel.: 01/6235 419, 6235 610, faks: 6235 418